

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE TO HATE HER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

Ücretsiz PDF | All rights reserved.

ONDAN NEFRET ETMEYİ SEVİYORUM

J. SAMAN

Copyright © 2020 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Düzenleyen: Gina Johnson

Kapak Tasarımı: Shanoff

Designs Fotoğrafçılık: Wander

Aguiar Kapak Modeli: Lucas

Loyola

Bu otizm hakkında bir kitap değil. Bu aşk hakkında bir kitap. Adalyn gerçek bir kişinin kurgusal bir tasviridir. Onun karakteri hiçbir şekilde spektrumdaki tüm çocukları temsil etmemektedir.

Kalbimi ısııl ısııl güzel ışığıyla dolduran E'ye. D, H, R ve E'ye - siz kalbimin ritmisiniz.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Ayrıca J. Saman

tarafından Kitap

Sonu Notu

Pervasız Aşk - Önsöz

PROLOGUE

Viola

Gülüſen, sigara içen ve genel olarak harika vakit geçiren insan kalabalığının arasında dolaşırken, **havaya** yoğun bir ot kokusu siniyor. Ben buraya ait değilim. En azından öyle hissediyorum. Özellikle de keşfetmek üzere olduğum şey hakkında içimde sinsî bir şüphe varken.

"Hey, Vi," diye sesleniyor grubun başçısı Henry, kolumdan tutup beni ayı gibi kucaklamak için kendine çekerken yüzüne kazınmış bir şaşkınlıkla. Ses tonu şaşkınlık, sevinç ve paniğin sinir bozucu bir karışımı. "Seni buraya getiren nedir?"

Komik olmaktan uzak olsa da bu soruya gülmek istiyorum. Bu nedenle gülümsemek yerine kaşlarımı çatmak zorunda kalıyorum. Gerçekten açık olmalı. Ama belki de artık değil ve bu sadece bu gece doğru şeyi yaptığımı dair kararlılığımı pekiştiriyor.

Berbat olsa bile.

"Gus'ı arıyorum," diye cevap veriyorum en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeden ve sırtışı bir kademe düşüyor.

Dört yıllık erkek arkadaşımın beni aldattığını bilmek, defalarca sırtımdan bıçaklanmaya benzer bir şey olmalı.

Ya da kalp. Gerçekler erkeklere olan inancımı, öz değer duygumu ve genel güvenimi küçük lokmalar halinde et parçalarına ayırırken ölümün yakın olduğunu hissetmeliyim. Sümüklü, salyalı bir kalp kırıklığı karmaşası olmalıyım. Nükleer düzeyde kızgın olmalıyım ve aynı zamanda dramatik bir sahne ve anlamsız bir intikam arayışında ve planında olmalıyım.

Gus gibi erkeklere karşı benim gibi kızlar için hep böyle olur. Belki de ben bunların hepsinden bir parça taşıyorum. Ama şu anda sadece bu işi bitirip eve gitmek istiyorum.

"O umm...," Henry'nin sesi, sanki gerçekten de eğlence arasında Gus'ın yerini bulmaya çalışıyormuş gibi odayı tarıyormuş gibi yaparken kesiliyor. Bahse girerim? Gus'ın tam olarak nerede olduğunu biliyor ve ona ve şu anki sevgilisine biraz zaman kazandırmaya çalışıyor.

"Sorun değil," diyorum, hissetmediğim parlak bir gülümseme takınarak. "Onu bulacağım."

Çünkü biriyle tüm hayatınız boyunca arkadaş olduğunuzda, son dört yıldır onunla bir ilişki içindeyseniz, size ihanet etmesini beklemezsiniz. Sadakat, dürüstlük ve saygı beklersin. *Saygı beklersin, Gus!* Gus'ın aldatması ve bu konuda yalan söylemesi bunların hiçbirisi değil.

"Onu bulabilirim!" Henry hemen araya girer. "Muhtemelen onu burada bulma şansım senden daha yüksek. Bilirsin, çünkü ben daha uzunum, bu yüzden kalabalığı daha iyi görebiliyorum. Bir içki ya da başka bir şey ister misin? Ben onu ararken neden gidip kendine bir içki yapmıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve omzumu kavramak için hamle yaptığında geri çekiliyorum. Henry elinde yarısı boş bir Cuervo şişesiyle bana doğru dönüyor,

Gözleri kırmızı çerçeveli ve camısı. Omuzları öne doğru sarkarak çöküyor.

"Düşündüğün gibi değil, Vi. Değil. Sadece..." Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi boştaki elini odanın içinde sallıyor. Seks, uyuşturucu ve rock 'n' roll. Bu oda, bu klişenin korku gösterisi tanımı.

Gus'ın ya da grup arkadaşlarının başarısını küçümsemiyorum. İlk albümlerinin bu kadar başarılı olmasından dolayı onlar adına son derece heyecanlıyım. Onları tanıdığımdan beri bu onların hayaliydi, bizim *hayalimizdi* ve bu sonsuza dek sürecek.

İşte bu yüzden Gus Los Angeles'a, ben de üniversiteye gittiğimde ilişkimizi bitirmeliydim.

Ona doğru gelen ayartıcı şeyleri biliyordum. Kadınların kendilerini onun önüne atacağını ve benim binlerce kilometre uzakta farklı bir hayat yaşayacağımı biliyordum.

Bu Gus'ın yaptıklarını mazur gösterir mi? Kesinlikle hayır. Üniversitedeyken Gus'ı bir kez olsun aldattım mı? Kesinlikle hayır ve bunu yapmak için kendi fırsatlarım da olmadı değil.

Ama bunun nasıl olduğunu anlıyor muyum? Evet, anlıyorum. Sadece çok uzun süre dayandım.

"Zaten geliyordu," diyorum Henry'ye. "Ama yalnız kalmayacağını bilmek güzel."

Evet. Bu bir iğneleme. Elimde değil, bu yüzden acının giriş yapmasına ve midemde sindiremediğiniz kötü bir hamburger gibi oturan üzüntüyü ele geçirmesine izin verebilirim. Özellikle de Gus kaçamaklarını inatla inkâr ederken ve Henry de bunu neredeyse doğrulamışken.

Henry sudan çıkmış balık gibiydi ve eğilip ona sarıldım. Henry'yi hep sevmişimdir.

"Buna çok üzülecek Vi. Seni deli gibi seviyor. Sürekli senden bahsediyor."

Geri çekiliyorum, başımı eğiyorum ve omzumu silkiyorum. "Bu o kadar da önemli değil, değil mi? Ben okuldayım ve o burada..." Şimdi odaya bakma sırası bende, elimi yana açarak ne demek istediğimi tekrarlıyorum. "Sana iyi şanslar Henry. Sana dünyadaki tüm başarıları diliyorum. Başınıza gelecek her iyi şeyi hak ediyorsunuz."

Henry köpeğini ezmişim gibi kaşlarını çatıyor ve başını hayır anlamında sallıyor. "Onunla ilişkini bitiremezsin. Sen de bunun bir parçasısın. Sen olmasan burada olmazdık. Sensiz hiçbir şey olamayız. Sen bizim..." diye düşünürken burnunu kıvrıyor, "beşinci üyemiz. Amigo kızımız."

"Belki bir kez," diye kabul ediyorum, sözlerinin uyandırdığı acı dolu nostaljiyi yutkunarak. Gözlerimin arkası yanıyor ama bunun için daha fazla gözyaşı dökmeyi reddediyorum. Buraya gelirken hüngür hüngür ağlamıştım, şimdi de bitti. "Artık bana ihtiyacınız yok. Bir sürü başka amigo kızınız var."

Daha fazla tartışmak için ağzını açıyor ama hemen ardından kapatıyor.

"Güvende kal, tamam mı? Ve akıllı ol," diye ekliyorum.

"Sen de bebeğim. Seni özleyeceğim."

İşte o an anladım.

Sadece Gus'la olan ilişkiye değil, bu çocuklarla olan arkadaşlığıma da veda ediyorum. Gece geç saatlere kadar süren grup çalışmalarına ve göl kenarında takıldığımız hafta sonlarına. Hepimizin farklı yönleri gittiğini ve bunun bir ortası olmadığını bilerek tüm çocukluğuma veda ediyorum. Yutkunmaya çalışırken boğazım daralıyor, içim düğümleniyor.

Kendimi toparlayıp başımı dik tutuyorum.

Gus'ı bulup buradan gitmeliyim.

Gus'ın ikinci gitaristi ve geri vokalisti olduğu Wild Minds grubu bu gece Cyber's Law'ın açılışını yaptı. Cyber's Law. Dünyanın en iyi gruplarından biri. Ayrıca Wild Minds'la aynı plak şirketindeler. Bu gösteri büyük bir olay. Bu kontrat daha da büyük.

Bu onların başlangıcı.

Başarılı olmak için kendilerine iki yıl vermişlerdi. Bir yıldan daha azına ihtiyaçları vardı.

Odanın arka tarafına doğru ilerlerken, dans eden yarı çıplak kadınların ve kola üfleyen insanların etrafından dolaşıyorum. Burası karanlık. Çoğu

Tepedeki ışıklar sönmüş, ancak yanan birkaç tanesi duman tabakasına karışarak gölgeler aracılığıyla görülebilecek kadar bir parlaklık yayıyor.

Göz ucuyla bir hareket yakaladığımda birasını döktüğüm birinden özür dilerken bir masaya çarpıyorum. Gus'ın ikiz kardeşi ve grubun solisti Jasper, bir oyuğa sıkışmış, kızıl saçlı bir kız boynunu emerken ona yapışmış.

Gus yakışıklı, çekici ve tamamen sevimliyken, Jasper bunun tam tersi.

Günahkâr bir şekilde muhteşem, buna şüphe yok, ama mesafeli, düşünceli, sanatsal ve ilgi odağı olmayı aşırı hevesli Gus'a devretmekten sonsuz mutluluk duyuyor. Jasper aslında benim ilk aşkımdı. Hatta on dört yaşındayken ilk öpücüğümdü. Ama orada bitti. O günden beri, hiçbir açıklama yapmadan, onun için neredeyse hiç var olmadım.

Birinin onu izlediğini hissedince boynundaki kızıdan uzaklaşıyor ve gözlerimiz o sis bulutunun içinde buluşuyor. Delici bakışları beni yavaşça incelemekten önce bir an için sinir bozucu bir şekilde esir alıyor. Henry'nin aksine, Jasper beni gördüğüne şaşırmıyor. Aslında yüz ifadesinden neredeyse hiç duygu okunmuyor. Ama gözlerinde yanan ateş farklı bir hikâye anlatıyor ve anlayamadığım nedenlerden dolayı kendimi ondan alamıyorum.

Başını eğiyor, dudaklarının kenarında bir sırıtma belirliyor ve ben burada durup uzun zamandır röntgencilik kalitesinde bir dalgınlıkla ona baktığımı fark ediyorum.

Ama bu büyüü nasıl bozacağımı bilmiyorum.

Gözlerindeki için için yanan alev muhtemelen boynuna yapışmış kızın ona yaptıklarıyla ilgilidir. Yine de bir şekilde öyle hissetmiyor.

Hayır, onun odağı tamamen benim üzerimde. Ve bunu bildiğimden emin oluyor.

Tenimde bir sıcaklık dalgası dolaşüyor, yüzüme doğru tırmanıyor. Başımı hafifçe sallıyorum ve bir adım geri atıyorum.

İçimdeki kargaşayı fark eden Jasper vücudunu düzeltiyor ve kızı uzaklaştırıyor. Kız ona bir şeyler söylüyor ama o ne kabul ediyor ne de cevap veriyor. Bir elini dağınık kızıl-kahverengi saçlarında gezdirirken, görüş alanım kapandığında gelip benimle konuşmaya hazırlanıyor.

Gus. Onu uykumda bile tanırım.

Bakışlarım düşüyor, fermuarı açık fermuarına takılıp kalıyor.

"Buradasın," diye saygıyla haykırıyor, sesinde beni görmenin verdiği heyecan açıkça belli oluyor. Yukarı bakıyorum ve boynundaki taze morluğa yapışıyorum. Bir morluk mu? Cidden mi? İnsanların hâlâ böyle şeyler yaptığını bile bilmiyordum. Tembel gri gözlerini bulduğumda ağlamak istiyorum. Özellikle de mor sıyrık beni parmaklarken.

"Ben buradayım."

Beni kollarıyla sarıyor ve ona o morluğu veren kadının kokusunu alıyorum. Parfümü sahiplenici bir şekilde gömleğine yapışıyor ve burnumu tiksintiyle kırıstırarak geri çekiliyorum.

"Sorun ne bebeğim?" Başparmağı yanağımı okşuyor. "Uzun uçuş mu?" Geri çekiliyorum, ellerinden kurtuluyorum.

"Fermuarın açık ve boynunda bir morluk var."

Yüzü kızarıyor, gözleri kasıklarına doğru inerken aile mücevherlerini hemen geri çıkarıyor. "Az önce işedim."

Başımı sallıyorum, ama daha çok içimde ne kadar mücadele kaldığından emin olmadığım için. Uzun bir uçuştı. Ve ondan önce de uzun bir sekiz ay. Ama yine de, erkek arkadaşınızın sizi aldattığını bilmek başka bir şey; bunu kanlı canlı görmek başka bir şey.

"Peki ya morluk?"

"Göründüğü gibi değil, Vi. Yemin ederim."

Uzanıyorum ve koyu sarı sakallı çenesini avuçluyorum. Göğsüm sıkışıyor. "Yalan söyleme, Gus. Bu her şeyi mahveder. Senden nefret etmek istemiyorum ve sanırım şimdi bana yalan söylersen, edebilirim."

Başını şiddetle elime doğru sallıyor, yüzünde yalvaran bir ifade var. "Buradasın, Vi. Sonunda buradasın. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Ama önemli. Her şey önemli. Mesafe. Hayatlarımızın farklılaşması. Seni seviyorum Gus, ama eskiden olduğu gibi değil. Hiçbir şey eskisi gibi değil." Yutkunuyorum, boğazım o kadar sıkışık ki kelimeleri çıkarmak zor oluyor. "Acıya ve kızgınlığa dönüşmeden önce bunu şimdi bitirelim."

"Sana asla kızamam."

İçimden iç çekiyorum. Gerçekten anlamıyor. "Ama penisin anlayabilir. Sana bakan her kadını beceriyorsun. Bu beni nereye götürüyor?"

"Cidden bunu bitirmek için mi buraya geldin?" İnanamıyor. Ve incinmiş. Ve incinmiş bir Gus'tan nefret ederim. Her ne kadar sonsuza dek mutlu olmasak da, bu adamı seviyorum. Sadece artık ona ne kadar aşık olduğumdan emin değilim. Kalbimi kırdı. Güvenimi kırdı. Ve yokluk kalbimi daha da büyütmedi. Daha da zorlaştırdı.

Ama yine de onun incinmesini istemiyorum. O benim... *arkadaşım* mı? Lanet olsun, o benim arkadaşım.

Ve Tanrım, onu özleyeceğim.

Bu yüzden ona sarıldım. Kollarımı boynuna doladım çünkü buna ihtiyacım vardı. O yüz­süz kızın kokusunu görmezden geliyorum çünkü onu son kez de olsa yakınımda hissetmeye ihtiyacım var. O yumru boğazıma geri dönüyor ve gözlerim bir kez daha düşmesine izin vermeyi reddettiğim o yaşlarla yanıyor. Gus beni sıkıyor, sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni kavıyor ve bu beni parçalıyor.

"Telefonda bitirmemi mi tercih ederdin?" Yüzü boynumla buluşuyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, Jasper'ın Gus'ın omzunun üzerinden bizi izlediğini görüyorum. Meraklı bir gözlemci ve içim bir kez daha acıyor. İfadesi küçümseme ile gevşekçe sıralanmış bir ilgisizlik maskesi. Benimle her zaman olduğu gibi. Tüm o önceki ısı geçmişte kaldı. Her halükarda umurumda değil.

"Bunu yapmanı hiç istemiyorum," diyor Gus bana sarılırken sesi pişmanlıkla kalınlaşıyor. "Seni seviyorum Vi. Seni o kadar çok seviyorum ki. Ben sadece..."

"Biliyorum. Gerçekten biliyorum." Vedalaşırken çocukluğumun tek güzel parçasını kaybediyormuşum gibi hissederek onu sıkıyorum. "Artık sadece farklı yerlerdeyiz, farklı hayatlarımız var ve olması gereken de bu."

Başını bana doğru sallıyor, bana o kadar yakın ve sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. O kız gibi kokuyor. Ama alttan alta onun gibi kokuyor ve bu son kısma tutunuyorum çünkü bilinmeyen anlamsız bir kızın kokusu çok fazla acı veriyor. Bana bunu yaptığını bilmek beni parçalıyor.

Bizim için.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bunu bir kenara itiyorum. Bu noktada işe yaramıyor ve buradan zaten olduğumdan daha üzgün ayrılmak istemiyorum.

"Bitirme," diye yalvarıyor, yüzümü kavırıyor ve bana her zamanki gibi sarılıyor. "Seni kaybedemem."

Parmak uçlarımda yükselip yanağından öpüyorum. Uzun piç. "Ve ben üçüncü olamam. İkincilikle yeterince iyi başa çıktım ama üçüncülükle değil."

"Üçüncü mü?"

"Önce müzik. Diğer kadınlar ikinci. Ben üçüncüyüm. Bu Gus'ı bitirmeliyim, yoksa senden ve kendimden nefret edeceğim."

"Hayır," diye zorluyor ama yarım ağızla. On dokuz yaşındayız ve daha çok genciz. İkimizin de asla yürümeyeceğini bildiği bir şey için daha fazla mücadele etmek için aramızda yeterince doğru aşk türü yok. Kötü adam olmak istemiyor. Uzun zamandır sevgilisi olan en iyi arkadaşını uzaklaştıran aldatan adam. "Kalbimi kırıyorsun." Hıçkırıklarımı bastırmak için savaşıırken gözümünden bir damla yaş süzülüyor. "Ben sana aşığım ve sen bunu bitiriyorsun." Gözlerimi kırıştırarak daha fazla gözyaşı döküyorum ve onun olanları kabullenişini izliyorum. "Buna pişman olacağım," diyor kesin bir ifadeyle. "Gitmene izin vermek hayatımın pişmanlığı olacak. Bundan yıllar sonra, kalmanı sağlayamadığım için kendimden nefret edeceğim."

Ama artık benim için savaşmıyorsun.

"İşte bu yüzden gitmeliyim." Eğilip ona veda öpücüğü veriyorum ve sonra deli gibi koşuyorum.

Dışarı çıkmayı başarıyorum, ağır kapı arkamdan çarpıyor. Sıcak, bayat hava yapış yapış tenime değiyor, beni rahatlatmak ya da berraklaştırmak için hiçbir şey yapmıyor. İşe yaramaz gözyaşları kirpiklerime yapışırken berbat bir kadını.

"Şimdiden gidiyor musun?" Jasper'ın sesi beni hazırlıksız yakalıyor ve başlıyorum. Neden beni takip etme zahmetine girdi ki? "Daha yeni geldin."

"Evet," diye cevap veriyorum, on dakika önce yakaladığımdan beri kafamı kurcalayan yeşil gözlerle yüzleşmek için dönüyorum. "Şaşırmış olamazsın."

"O seni seviyor. Sadece bu hayatta kaybolmuş durumda, anlıyor musun?" Ona başımı sallıyorum. Jasper bana doğru uzun bir adım atıyor, yaklaşmak istiyor ama tereddüt ediyor. "Yani bu kadar mı? Ondan öylece uzaklaşacak mısın?"

"Ne istiyorsun, Jasper? Benden kurtulduğun için hayal kırıklığına uğradığını dürüstçe söyleyemezsin."

"Gördüğüm kadarıyla, gecenin artık hiçbir şey vermeyeceğimiz kısmındayız." Omuz silkiyorum. Bu her şeyi özetliyor.

Öfke, kararsızlık ve hayal kırıklığıyla dolu gözleri etrafa, sokağa, komşu vitrinlerin ışıklarına, gösteriden hala dağılmakta olan kalabalığa, bana hariç her yere bakıyor. Buna daha fazla dayanamıyorum ve arkamı dönüp Los Angeles gecesine doğru yürümeye başlıyorum, Wild Minds'ın - hayatım boyunca sevdiğim grubun ve çocukların - sahne aldığı arenadan uzaklaşıyorum.

Jasper, "Bu senin," diye sesleniyor ve aceleyle söylediği sözler kafamı o kadar karıştırıyor ki donup kalıyorum ve ona dönüyorum. Yüz ifadesi tamamen ifşa olmuştu. Tamamen savunmasız. Ve doğrudan bana bakıyor. On dört yaşımdan beri cesaret edemediği bir şekilde doğrudan gözlerimin içine. Kalbim fazladan birkaç kez daha atıyor, nefesim göğsümde sıkıca tutuluyor. Tanrım, bu adam o kadar yoğun ki, onu tırnaklarımda hissediyorum.

"Neymiş o?" Devamını getirmeyince nihayet soruyorum.

"Albüm," diye cevaplıyor yavaşça, isteksizce, sanki bunu, en karanlık sırrını itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi. "İçindeki her şarkı senin."

Hepsini ben yazdım.

senin hakkında."

Burada durmuş, ne dediğini anlamaya çalışırken boşlukta kaybolmuştum. Ne anlama geldiğini, albümlerindeki rastgele şarkılardan rastgele sözler kafamda uçuşurken. Şarkı üstüne şarkı, en acı verici güzellikte şiirlerle dolu.

"Jasper?" Elimi göğsümün üzerine koyarak fısıldıyorum çünkü kalbimin daha önce hiç böyle atmadığından eminim.

Ama o zaten kapıdadır, günahlarının bağışlanmasını beklemeden günahlarını itiraf etmiştir.

"Neden bana söyledin?" Durması için dua ederek arkasından bağıryorum. Bunu bana açıklamasına ihtiyacım var. *Bana neden söyledin, Jasper? Neden beni mahvetmek için bu anı seçtin?*

Elini açık kapının çerçevesine dayamış, başı öne eğik, sırtı bana dönük. "Çünkü seni muhtemelen bir daha göremeyeceğimi bildiğim için başka bir şansım olacağını düşünmedim." Sert bir nefes verdi. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, Vi. Kesinlikle hiçbir şeyi. O yüzden yoluna bizzat devam edebilirsin ve ben tek kelime etmemiş gibi davranabilirsin."

Sonra kapı arkasından çarparak kapandı.

Tanrım.

Hareket etmem sonsuza dek sürüyor. Kendimi sadece bunu yapmaya zorlamak. Onun sözlerini unutmaya çalışmak ve az önce yarattıkları tahribatı görmezden gelmek.

Nafile olduğunu bilerek. Bu kelimelerin sonsuza dek içimde kalacağını bilerek.

BİR

Jasper

Yedi Yıl Sonra

"O DEĞİL." Kelimeleri yavaşça söylüyorum. Doğrudan kişisel asistanım Sophia'nın sert bakışlarına bakarken kasıtlı olarak. Duruşu rahat ama aynı zamanda acımasız. Tam karşımda otururken, bacak bacak üstüne atmış, manikürlü elini kanepenin koluna dayamışken sadece onun yapabileceği bir bakış. Saçma sapan bir kadın ve genellikle bu yüzden ona saygı duyuyorum. Ama şu anda, ona ve hayatım üzerinde sahip olduğu güce içerliyorum.

Bu benim teslim olamayacağım bir şey.

"Bu dünyada milyarlarca insan var. Bunu yapabilecek binlerce başka insan var."

"Viola Starr." Sanki 'o değil' kelimeleri dudaklarımdan dökülmemiş gibi adını tekrarlıyor. Sophia'nın yüzündeki o kendinden memnun sırıtışı silmesi gerekiyor. "Eğer hâlâ beni işe almak istemiyorsanız, o zaman o olmalı. O kesinlikle mükemmel. Onu az önce işe aldık. Tamamdır."

Hem kızgın hem de şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. Kızgınlığım, nadiren aptallaştığım gerçeğinden kaynaklanıyor. Aslında, bu benim başıma iki kez geldi.

ve her ikisi de benim için çok iyi sonuçlanmadı. Elimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum, keşke yanımda fırlatabileceğim çok büyük ve ağır bir şey olsaydı. Benimle dalga geçiyor olmalı. Viola'nın kafasına Hogwarts Seçmen Şapkası'nı mı taktı? *Jasper Diamond*, sanırım. Ya da belki de araştırmasını yaparken memleket kartını oynamıştır.

Her iki şekilde de, bu olmayacak.

Bekle... "Ne demek onu daha yeni işe aldık? Bu iş bitmedi. Bu işin bitmesinin imkanı yok."

Gülümsüyor. Bana gülümsüyor. Onu kovmama iki saniye kalmıştı ve bu beni dünya çapında bir pislik yapsa bile umurumda değil. "Onun yerine beni işe alabilirsin."

Bu o kadar saçma bir kavram ki açıklama gerektirdiğine hiç inanmamıştım. "Sen bir dadı değilsin Sophia, Adalyn'in ihtiyaçlarına sahip birine bakmak için donanımlı ya da eğitilmiş de değilsin. Bunu konuşmuştuk. Çocukları sevmiyorsun bile." Kaşlarını çatı. Çok yazık. Gerçek bu. Öne doğru eğildim, gözlerimi kısarak yakında işsiz kalacak asistanıma baktım. "Kimseyi işe almanı kabul etmedim. Bana nitelikli dadıları incelediğini ve onlarla bugün görüşüp son kararı yarın vereceğimi söylemiştin. Bu planda tam olarak ne değişti?"

Meşhur soğukkanlılığımı kaybediyorum ama şu anda kendimi toparlayacak kadar umurumda değil. Kesinlikle Sophia'nın iyiliği için değil ve kesinlikle bu konuda değil.

Gözleri bir anlığına seğiriyor, sonra yüz hatlarında güvene benzer bir rahatlama oluyor. "O tek kişi, Jasper. Diğer adayların hiçbirinin referansları, referansları veya özgeçmişlerinden memnun kalmadım ve artık zamanımız kalmadı. Ne olursa olsun, bu kız bizim için kesinlikle mükemmel. İsmi bize kardeşin tarafından verildi."

Bunun üzerine başımı salladım, aslında onun sözünü kestim. Siktiğimin Gus'ı.

"Gus onu hep sevdi. Aralarındaki ilişkinin bitmesinden hep pişmanlık duydu. Eski kız arkadaşını geri kazanmak için kızımı bir araç olarak kullanmasına izin vermeyeceğim. İşe alacağımız kişi işini bilmeli ve Adalyn'den sorumlu olmalı." Sophia gözlerini devirerek sırtıyor ve ben de kendimi tamamen kaybetmeme ramak kalıyor. "Bunun ciddiyetini anladığından emin değilim," diye hırlıyorum ona. "Viola Starr ve ben hiçbir zaman göz göze gelmedik ve *Gus'ın* onun mükemmel olduğunu söylemesi onu öyle yapmaz. Bu konuda konuşmaktan bıktım. Bana başka birini bul."

Basit gerçek şu ki, Viola Ady'ye dadılık yaparken ve Gus onun üzerinde yine sihrini konuştururken onunla her gün etkileşime giremem. Ne kadar zaman geçtiği umurumda değil.

Bir insan bazı şeyleri sadece bir kez yaşayabilir.

"Sana daha önce de söyledim, başka kimse yok. Gus'a güveniyorsun ve Gus senin için trafikte yere yatar."

Bununla alay ediyorum. Ciddi misin? Argümanı *bu mu*? "Kardeşler böyle yapar."

"Benim değil. Fırsatını bulsa beni uykuymda öldürür." Derin bir iç çektim. Kardeşi anlaşmalı olduğum plak şirketinde çalışıyor ve onun anlattığı kadar acımasız biri değil. "Ama Gus da Adalyn'i seviyor ve onu incitecek hiçbir şey yapmaz. Bana Viola'nın adını ve olağanüstü olan özgeçmişini verdi," diyerek meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor, "ve onunla konuştuğumda, onun doğru kişi olduğunu anladım. Sağlam bir deneyimle özel ihtiyaçlarımıza göre eğitilmiş. Akıllı, sağduyulu, şöhrete önem vermeyen, sosyal medya hesapları olmayan ve maddi durumu iyi olmayan biri." Bu sonuncusu beni hazırlıksız yakaladı ve irkilmemek ya da pozisyonumu değiştirmemek için elimden geleni yapıyorum. Viola'yı bu şekilde düşünmek hoşuma gitmiyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum. Son kontrol ettiğimde gayet iyiydi.

Bu altı ay önce miydi?

"Bunu kabul etti mi?" İnanamıyorum, Viola Starr kutusunu yeniden açmak istemediğim gerçeğine rağmen, aramızdaki ilişkiden sonra

bir daha benimle bir şey yapmak isteyeceğini sanmıyorum. Ya da Gus'la.

Sophia bir yandan mutfağa doğru bakarken bir yandan da ellerini kucağında kavuşturuyor.

Bu işte bir terslik var.

"Ne?" Tüm bu bekleme saçmalığından sabırsızlanarak bağıyorum.

Sophia iç geçiriyor, yavaşça göz kırpmıyor ve beni bir kez daha buluyor. "Senin için olduğunu bilmiyor."

Yüzümdeki rengin azaldığını hissedebiliyorum. "Bu da ne demek oluyor? Nasıl bilmez?"

"Çünkü ona kimin için çalıştığımı söylemedim. Gerçek işverenin kim olduğunu açıklamadan önce, özel gereksinimlerimizi karşılayıp karşılamadığını görmek için önce onu hissetmek istedim."

Sandalyemden fırlıyorum, etrafımda dönüyorum ve pencerelerin arka duvarına doğru fırlıyorum, havuza ve ötesindeki araziye bakıyorum ama hiçbirini göremiyorum. Ellerim kalçalarımın gidiyor ama tek düşünebildiğim yumruğumu cama vurmak.

Viola Starr.

"Ben olduğumu öğrenince hayır diyecek. O zaman Karina ile olan durumumu ve Adalyn hakkındaki her şeyi öğrenecek."

"Bunların hiçbirisi için endişelenmiyorum."

"Evet, öyleyim," diye bağıyorum, bununla birlikte son soğukkanlılığımı da kaybediyorum. Yumruğum camla buluşuyor ama tek yaptığı takırdamak. Çatlamıyor bile. Bu ne kadar tatmin edici değil mi? "Dünyanın Adalyn'i bilmesini istemiyorum. Ona farklı gözle bakacaklar. Ona farklı davranacaklar. Onu takip edecekler." Çılgınca, bıkkın bir nefes veriyorum. "Sirkle yüzleşmek için çok genç. Hepimiz turne bitene kadar teşhisini kamuoyuna açıklamayacağımız konusunda anlaşmıştık. Bu turne grubumuz ve müziğimizle ilgili. Benim çocuğumla değil."

"Eninde sonunda ortaya çıkacak, Jasper. Bunu sonsuza kadar sır olarak saklayamazsın ve tur bitene kadar beklemenin ne kadar pratik olduğundan emin değilim."

"O küçük bir kız." *Ve onu korumak zorundayım.* Bu benim işim ve içinde yaşadığım, çalıştığım çirkin dünyanın ona daha fazla zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Er ya da geç, insanlar nasıl olsa öğrenecek."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, şu anda üst katta uyuklayan kızımı düşündükçe öfkem azalıyor.

Alnımı cama dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Onun kim olduğunu saklamıyorum. Onu bu kadar inanılmaz yapan şeylerden biri de bu. Ama üç yaşına yeni girdi ve beş aylığına dünya turuna çıkmak üzere olan profesyonel bir müzisyen babası ve kaçıp giden ve sonra da onun üzerinde ölen bir annesi var. Basının şimdiden ona karşı tuhaf bir ilgisi olduğundan bahsetmiyorum bile. İşim yüzünden savunmasız ve zaten en başından beri savunmasız. Kalabalıkları sevmez. Yabancıların onunla konuşmasından hoşlanmaz. İnsanların ona dokunmasından ya da çok yaklaşmasından hoşlanmaz. Basının zaten etrafımızda olduğu bir zamanda bu ortaya çıkarsa nasıl davranacağını düşünüyorsunuz? Bu onun yararına değil, bunu sen de biliyorsun. Ben sadece onu güvende tutmak istiyorum. Tek umursadığım bu."

"İşte bu yüzden Viola'ya ihtiyacın var," diye araya giriyor Sophia sertçe ve gözlerim daha da kenetleniyor. Bırakın benim için çalışmasını ve birlikte dünyayı gezerken kızıma göz kulak olmasını, Viola'yı tekrar nasıl göreceğimi bile bilmiyorum. "Ona durumu açıkladım ve seyahati, uzun çalışma saatlerini, Adalyn'in teşhisini kabul etti. Her şeyi kabul etti."

Sadece ben değil. Ya da Gus, demek istiyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum.

Çoğunlukla Sophia'nın yardım etmeye çalıştığını bildiğim için. Adalyn doğmadan önce turneye çıkmamıştım. Çoğunlukla L.A.'deydik, orada yazdım ve son iki albümümüzü kaydettik. Adalyn'in annesi o doğduktan yaklaşık altı ay sonra ayrıldı. Tam da onunla evlenmeyeceğimi ve seks ve uyuşturucu dolu bir hayatı bebek büyötmeye tercih ettiğini kabul ettiği sırada.

Bu arada, bundan yaklaşık beş ay sonra aşırı dozdan öldü. Hemen bir dadı tuttum ama altmışlı yaşlarındaydı ve kızının bir kızı olmuştu,

Onlara daha yakın bir yere taşınması gerektiğine karar verdi. Yani son üç aydır tek başımdım.

Ve bu iyi oldu.

Ady ve ben birlikte öğreniyorduk. Birden fazla terapistinin yardımıyla ilerliyoruz.

Ama bu turne? Olmak zorunda.

Plak şirketi bu konuda başımın etini yiyor. Grup arkadaşlarım ensemde. Sophia ve Gus bile.

Bu da Adalyn'in benimle dünyayı dolaştığı anlamına geliyor.

Ancak bu tur sırasında yardım almadan artık tek başıma olamam ve bu tura ihtiyacımız var, bu yüzden kaya ile sert nokta buluşuyor. Ady'nin yanında otizm spektrum bozukluğu konusunda eğitilmiş birine ihtiyacı var. Başladığımız işi devam ettirebilecek birine. Şu anki terapistlerinden hiçbiri bunu başaramadı ve belli ki Sophia'nın araştırdığı diğer tüm adaylar da uygun değildi. Bunu merak ediyorum ama ne yazık ki yeni birini bulma sürecine başlamak için artık çok geç. Birkaç gün içinde ayrılıyoruz.

Belli ki Viola Starr o kişi. Gus'ın eski kız arkadaşı.

Sevdiğim tek kadın.

İlk öpücüğüm sanırım. Bundan çok daha fazlası olduğunu bilmeme rağmen. Bu işe bulaşmamamın sebebi o. Karina bile kız arkadaşım değildi. O sadece aptal bir sarhoş gecede hamile bıraktığım kadındı.

İlk albümümüz tamamen Viola için yazdığım şarkılardan oluşuyor. Yılların şiiri onun için müziğe döküldü. Bu kadını düşünmek bile uzun zamandır unuttuğum yerlerimi acıtıyor. Yedi yıl önce Gus'tan ayrıldığı o geceden beri onu ne gördüm ne de konuştum.

Ya onu orada öylece bırakışım? Bunun için benden nefret ediyor olmalı. / bunun için benden nefret ediyor.

"Hayır diyecek."

"Yapmayacak," diye karşılık veriyor Sophia fazlasıyla otoriter bir şekilde. Bu beni meraklandırıyor.

"Detaylandır." Alnımı tekrar cama vuruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi buna hazırlıyorum. Bilmek istemiyorum ama aynı zamanda istiyorum da. İyi bir şey olamaz.

"Öğretmenlik yaptığı kasabada özel eğitim için para kalmamış ve onu işten çıkarmışlar." *Siktir.* "Annesi tüm birikimlerini çalıp kaçtı." *İki kere siktir.* "Başka bir tam zamanlı öğretmenlik pozisyonu bulamadı çünkü bu pozisyonların çoğu en erken okul yılının sonuna kadar ilan edilmiyor, ancak çoğu yaz ortasında açılıyor-"

"Mart ayındayız," diye araya giriyorum.

"Evet," diye onaylıyor Sophia, sanki şimdi anlamaya başlıyormuşum gibi. "Mart ayındayız. Bu da demek oluyor ki, boş işler olduğunda yerine baktığı ve geceleri bir barda çalıştığı için biraz parası var. Ama orospu annesi banka hesabında biriktirdiği her şeyi çaldığından beri o kadar."

"Yoksul." Annesi her zaman bela olmuştur. Biz büyürken Viola'ya hiç annelik yapmamış bir keş. Hırsızlık yeni olmalı. Viola daha altı ay önce Mississippi'de bir vapur gibi ilerliyordu.

"Anladın sen onu. Ama o otizm konusunda uzmanlaşmış bir özel eğitim öğretmeni. Uygulamalı Davranış Analizi terapisi eğitimi almış. Seni tanıyor. Seninle büyüdü. Geçinmek için ihtiyaç duymak dışında para umurunda değil ve dünyanın geri kalanı gibi sosyal medyanın çılgın küresinde yaşamıyor. Ayrıca Gus'ı seviyordu ve diğer grup arkadaşlarıyla yıllarca arkadaştı, bu da onu sadık yapıyor." Duraksıyor ve ben bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. "Ne dediğimi duyuyor musun? İşte o."

Tekrar alnıma vuruyorum ve sıkılı yumruğumu göğsüme götürüyorum. Yardım edemem ama kendimi sorumlu hissediyorum. Sorumlu olmasam bile. Ama eğer ben ya da Gus

hala hayatında olsaydı, bu zorluklar bu kadar zor olmazdı. Buna evet diyemem ama şimdi hayır dememin de bir yolu yok.

Tanrım, bu bir hata. "Yapması için ne duyması gerekiyorsa onu söyle."

"Ona ayda yirmi beş bin dolar teklif ettim."

Buna sırtıyorum. Bu miktara hayır demesi mümkün değil. "Başka ne var?"

Sophia sessiz ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Kendimi pencerenin camından uzaklaştırıyorum ve yüzümü ona dönüyorum, savaşıma hazırım.

"İşte bu kadar." Bana şaşkın şaşkın bakıyor, sanki para anlaşmayı bitirmek için yeterli olmalıymış gibi. Muhtemelen de öyledir. Ama Viola'nın daha fazlasına sahip olmasını istiyorum. "Bu yeterli değil mi? Beş aylık iş için yüz yirmi beş bin dolar?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Annesi birikimlerini aldığından beri birikmiş ne kadar borcu varsa ödeyin. Bugünün sonuna kadar her şeyde sıfır borç bakiyesi istiyorum. Ona söylemene bile gerek yok. Ama görevi kabul etse de etmese de bunun yapılmasını istiyorum."

Sophia itiraz edecek oluyor ama şu anda benimle pazarlık yapılamayacağını fark ediyor ve başını sallıyor. "Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

Yürümeye başladım, bu konuşmadan çok sıkılmışım. Konu Viola olunca doğru düzgün düşünemiyorum. Geçici bir süre için bile olsa onun yeniden hayatımın bir parçası olması fikrini kaldıramıyorum. Adının beynimde dolaşması bile vücudumun uğuldamasına neden oluyor. Bunun için zamanım yok. Onun için.

Viola Starr. Hay sikeyim. Cidden yapamam-

"Eğer kabul ederse, yarın Adalyn'le tanışması için onu buraya getireceğim."

Gergin bekleyiş bu kelimelerle göğsüme çarpıyor. *Yarın*. Yarın Viola'yı mı göreceğim? Buradan gitmem gerek. Sophia'dan uzağa. Ama ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim, ne kadar uzağa gidersem gideyim ya da kendimi nereye kapatırsam kapatayım, geçmişimden gelen bu şeytandan kaçış yok.

Dört gün içinde gidiyoruz. Daha toplanmadım. Ady'nin ihtiyaç duyacağı şeyleri ayarlamayı bitirmedim. Uyumayacağım.

Her gece onunla rahatsız edici bir otobüse binecek. Bana yakın olabilmesi için bazen otellerde, büyük s  tlerde kalmamız gerekecek. Onun için ben ve Gus'tan başka tan d k olmayacak. Ve Viola, sanırım artık o da bunun bir parçası oldu.

Tanrım.

Bir elimi sa lar mda gezdirip uçlarını  eki tiriyorum. Bunun bir faydası olmuyor ama yine de hiçbir şeyin faydası olacağını sanmıyorum. Bu, y zle mem gereken bir canavar.

"İ e alındığı yeni öğretmenlik pozisyonuna yakın bir daire," diye ekliyorum ilk adımı atarken. "Ve eğer bir torpeliniz varsa, bu çılgınlık sona erdiğinde ona bir i  bulabilirseniz harika olur. Tercihen buradan ülkenin diğer ucunda bir i . Ama kesinlikle bilmesini istemediğim bir i ." Ahşap t rabzanı parmaklarımla kavrıyorum. "Sanırım hiç parası kalmadı?"

"Haklısın," diye haf  ce cevap veriyor Sophia ve ben her şeyden nefret ediyorum. Sadece her şeyden. Bu dünyadan. Adaletsizliğinden. Benim gibilerin be  ömrü dolduracak kadar parası varken onun gibilerin zar zor geçiniyor olması.

"O zaman onun mobilyalarla dolu güzel bir dairesi olsun istiyorum. Antikalarla harmanlanmış  a da  mobilyaları sever. En azından eskiden  yleydi." Son kısımda içimi çektim. Artık onu gerçekten tanımıyorum. Yedi yıl ve    albüm sonra, değil mi?

"Bütün bunları yapmak zorunda değilsin."

Duraklıyorum, bir ayağımla alt basamakta, diğeri yerde, ba ım e ik. Bunu yapmak zorunda değilim ama yine de yeterli gelmiyor. "Biliyorum."

"Halledede im," diye cevap veriyor ve sonra topuklu ayakkabılarının koyu renkli ahşap zemine vurarak  n kapıya doğru yürüdüğünü ve kendini d  arı attığını duyuyorum.

Viola Starr. Seninle be  ayı nasıl geçireceğim ben?

iki

Viola

Yatağında **uzanmış**, kollarımı yastığıma dayamış, ellerimi başımın arkasında birleştirmiş, su lekeli tavana bakıyorum. Buradan nefret ediyorum. Bu daireden. Ama son üç yıldır benim evimdi. Küçük bir yer. Ucuz. Eski. Ve berbat.

Dışarıda her yağmur yağdığında evin içinde de yağmur yağıyor. Geceleri duvarların arasından farelerin ve adını vermek istemediğim diğer yaratıkların koşuşturmalarını duyuyorum. Duş asla sıcak akıyor ve su sarı renkte.

Ama yeni işimle alakası yok.

Çok ihtiyacım olan yeni bir işe hayır demek için başka bir neden bulamıyorum.

Jasper Diamond.

Bir bit yeniği olduğunu bilmeliydim. Gerçek olamayacak kadar iyi her zaman öyledir. Benim adımları uzmanlar listesinden seçmediler. Ve bu son kısım bende sert ve kırılabilir bir şey fırlatma isteği uyandırıyor, çünkü ne kadar aptal olabilirim? Ne kadar kolay kandırılabilirim?

Bunun cevabını biliyorum. Soruyu sormama bile gerek yok.

Ama neden şimdi?

Neden kızına dadılık yapmamı istesin ki? Onunla çalışmamı? Onca insan arasından beni?

Yedi yıl önce beni dumanlı, viski renkli arka odadan dışarı kadar takip ettiğinden beri onu görmedim. Yedi yıl boyunca onun için var olmadım. Ve şimdi, aniden, bana ihtiyacı mı var? Bu hiç hoşuma gitmiyor. Ve hayır demek için çaresizim.

Yapamam ve şu anki durumum hakkında bir şey biliyorsa bunu fark etmiş olmalı. Bu da beni başka bir düşünceye götürüyor. Suçluluk duygusu. Bana ulaşması suçluluk duygusundan mı kaynaklanıyor?

Yoksa bu treni Gus mı sürüyor?

Çünkü onların merhametini istemiyorum. Onlara acımak istemiyorum. Onlar yükselirken ben düştüm ve hayat böyle. Bunu uzun zaman önce kabullendim. Bazı insanlar altın bir şemsiyenin altında doğar, bazıları ise sürekli fırtınanın içinde kalır. Ben ikincisiyim, onlar da birincisi ve biz hep böyle olduk.

Podunk Alabama'yı geride bıraktılar ve dünya çapında kitleler tarafından hayranlık duyulan rock tanrıları oldular. Üniversiteyi bitirdikten sonra geri döndüm ve parasız bir okulda çalışırken ve arkasına bile bakmadan gittiğinde sahip olduğum her şeyi çalan nefret dolu anneme bakarken internet üzerinden yüksek lisans derecemi almayı başardım.

Sonra Jasper var. Ve Gus.

Çirkin bir şekilde bitirdik.

Ama zamanla, anılar geçmese bile kırgınlıklar geçer. Sonra yine, geçen zamanı dolduracak başka güzel bir şeyiniz olmadığında ve arafta sıkışıp kaldığınızda, sahip olduğunuz tek şey o güzelliği hatırlamaktır. Hatıralar su tutmuş odun gibi eğrilir ve siz farkına bile varmadan, onun sizin için yazdığı albümü dinlemek gibi aptalca şeyler yaparsınız.

Şu anda yaptığım da bu, albüm telefonumun hoparlöründen çalıyor. Dizlerim bükülmüş, ayakkabılı ayaklarım

Ritim. Bu benim albümdeki favori şarkım. Sözler sanki bir zamanlar gördüğü bir rüyaymış gibi. Melodi hipnotik. Sözler ezici. Ama eğer bilmiyorsanız, o kadar yakından dinlemediyseniz, ağır davullarla eşleştirilmiş elektro gitarın bağımlılık yaratan temposunda kaybolursunuz.

Bunu dinlememeliyim.

Daha çok kendime işkence etmek için. Belki de önümüzdeki beş ay boyunca tek odak noktamın ne olduğunu hatırlatmak içindir: onun kızı. Onun *kızı*. Başımı sallıyorum. Annesinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece artık resmin bir parçası olmadığını biliyorum.

Jasper Diamond bekar bir baba.

Ve üç saat içinde, onunla buluşmak için Los Angeles'a birinci sınıf uçacağım. Çoktan gitmiş olmalıydım. Her şey kapının yanında.

Ama onları göreceğim için o kadar heyecanlıyım ki kendimi topak topak yatağımdan kaldıramadım.

Gus'la ilişkimi bitirdikten ve Jasper her şeyi mahvettikten sonra beni dışarıda yalnız bıraktıktan sonra eve dönerken tüm uçuş boyunca bu albümü dinledim. Daha önce onlarca kez dinlemiştim ama hiç bu şekilde dinlememişim. Asla her kelimesini analiz ettiğim bir yerde değil. Her dizeyi. Her lanet notayı. Hepsi benim için, dedi ve ben onları özüksedikçe, kalp acısını, işkenceyi, çok arzulanan ve yine de çok yasak olan bir şeyin endişesini, ondan nefret etmeye başladım.

Ve ona aşık ol.

Ayaklarım bu işe yaramaz düşünceleri kovmak için daha hızlı vururken boğazımın arkasından öfkeli, hüsrana dolu bir hırıltı yükseliyor.

Adalyn. Odaklan, kızım!

Adalyn'i tanımıyorum ama OSB ya da otizm spektrum bozukluğu olan çocukları tanıyorum. Sophia eksikliklerinin ne kadar ciddi olduğunu söylemedi, ama bunun pek de önemi yok. Beş aylık bir dünya turunda otistik bir çocuğa bakmak, bir eldiveni koşmaya eşdeğer olacaktır.

kör, ve ben babasından bahsetmiyorum. Otistik çocuklar rutini severler. Tutarlılığı ve aşinalığı severler ve o bunların hiçbirine sahip olmayacak.

Ama sanırım bu noktada ben devreye giriyorum.

Tabii bana alışır. Otistik çocuklar yeni insanlara pek uyum sağlayamazlar.

Yine de deneyeceğim. Bu duruma düşmek onun için ne kadar üzücü. Ona aşına olacağım ve ona tutarlılık ve rutin sağlamak için elimden geleni yapacağım. Onunla çalışacağım ve ona yardım edeceğim. Ve Adalyn'le ilgili konular dışında babasını elimden geldiğince görmezden geleceğim. Bu dadı anlaşması işe yarayacaksa, böyle olması gerekiyor.

Kapımın çalınması beni hayallerimden uyandırıyor ve yavaşça kalkıp yatağımdan doğruluyorum. Muhtemelen ev sahibim anahtarları geri istiyordu ama kapıyı açtığımda siyah üniformalı, uzun boylu, ince yapılı bir adamla karşılaştım. "Bayan Starr?"

"Evet mi?" *Bu neden bir soru gibi geldi?*

"Ben Jonathan Young, havaalanına giden şoförünüzüm."

"Oh," sesim bir oktav yükselirken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Evet, hanımefendi." Bakışları yanımdan geçip yere koyduğum, kapının yanına sıkıştırılmış, sabırla beni bekleyen iki büyük bavula yöneliyor. "Bavullarınızın hepsi bu mu?" Başımı sallıyorum, hâlâ düzgün cümleler kuramayacak kadar şaşkırım. "Mükemmel," diye sırtıyor. "Alabilir miyim?" Eliyle çantalarımı işaret ediyor, ben de geri çekilerek içeri girmesine izin veriyorum. "Sanırım beni beklemiyordunuz?"

"Hayır. Bayan Bloom bana sizden bahsetmedi."

Jonathan omuz silkiyor. "Olur böyle şeyler. Sen hazırsan, ben de hazırım."

Başım küçük stüdyo dairenin etrafında dönüyor ve telefonum ve çantam dışında sahip olduğum her şeyin o iki bavulda olduğunu fark ediyorum. "Sanırım hazırım," diyorum bir gerçeklik dalgası göğsümün tam ortasına çarptığında. Bu gerçekleşiyor. Gidiyorum ve asla geri dönmeyeceğim.

Düşüncelerimi istediğimden daha fazla meşgul etmeyi başaran eski sevgilim ve onun ikiziyle yüzleşmek üzereyim.

Çantamı ve telefonumu alıp çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve anahtarı paspasın altına atıyorum. Bu daireyi ve neredeyse tüm hayatımı geçirdiğim bu şehri geride bırakırken bir şeyler hissetmem gerekirdi. Ama hissetmiyorum. Uyuşmuş durumdayım ve bu hissin, bu iş bitene ve bir yere yerleşene kadar kanımda Novocain gibi kalmasını umuyorum.

Jonathan beni kırk dakika boyunca neredeyse sessizlik içinde havaalanına götürdü. Gerçi bunu ondan çok ben yönetiyor olabilirim. Bundan pişmanlık duyuyorum. Endişenin beni yiyip bitirmeye başladığı, tam anlamıyla paniğe dönüştüğü noktaya kadar. Sophia Bloom denen kadını arayıp bunu yapamayacağımı söylemek istiyorum. Jasper ya da Gus Diamond'ı görmek istemediğimi. Onları yıllar önce geride bıraktığımı ve ikisini de tekrar gördüğümde neler olacağından, neler *hissedeceğimden* korktuğumu. İşverenimin kim olduğunu öğrendiğimden beri midemde yerleşik hale gelen hastalıklı korku düğümü şişiyor.

Başka seçeneğim yok. Daireler, taşınmak ve yeniden başlamak çok pahalı. Hayat çok pahalı ve bu beş ay bana büyük bir destek sağlayacak. Annemin hırsızlığı yüzünden biriken borç her geçen ay beni boğuyor. Buna ihtiyacım var. Bunu yapabilirim. Yapabilirim.

"Geldik," diye sesleniyor Jonathan tereddütle ön taraftan, sanki çok yüksek sesle konuşup beni ürkütmekten korkuyormuş gibi. Şu anda o kadar dengesiz görünüyor olabilirim. Pencereye doğru dönüyorum, ama American Airlines'ın kalkış terminalini bulmak yerine, şık siyah bir jetin beklediği özel bir terminal keşfediyorum. Pencereye yaklaşıyorum ve dikiz aynasından Jonathan'ın gözlerini yakalamak için dönüyorum. Arabadan inip bagajımı almak için bagaja yönelmeden önce tek söylediği "Planlar değişti," oluyor.

Bir dakika daha jete bakıyorum, takip edemiyorum ya da takip etmek istemiyorum. Hangisi olduğuna karar veremiyorum. "Lanet olsun sana Jas," diye mırıldanıyorum lüks arabanın sessiz kabinine. "Bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptığın için lanet olsun sana. Çünkü

Bunca yıl sonra bana ulaştığın için. En başta bana albümden bahsettiğin için. Lanet olsun sana. Ve bu boktan öfkeyi iki elimle tutacağım. Bu benim vazgeçilmezim olacak. Önümüzdeki beş ay boyunca beni senden ayrı tutan şey. Çünkü bunu başka türlü atlatabileceğimi sanmıyorum."

Doğru. Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğuma göre, derin bir nefes alıyorum, arabanın kapısını açıyorum ve ılık bahar gününe doğru dışarı çıkıyorum. Jetin motorları sanki geç kalan ve her şeyi geciktiren benmişim gibi sabırsızca kükremeye başladı bile. Belki de öyleyindir, çünkü Jonathan valizimi uçağa yükleyen bir adama teslim ediyor. Benim için kapımı bile açmadı. Şoförlerin bunu yapması gerekmiyor mu? Ya da belki de kiralık yardımcılar için yapmıyorlar, ki ben öyleyim.

Çantamın askısını omzuma atarak, başım dik ve hissetmediğim bir güvenle uçağa doğru yürüyorum. Uçağa çıkan merdivenler aşağıya iniyor ve ben de oraya gidiyorum. Sadece benim için özel bir uçak gönderdiklerini hayal bile edemiyorum ve renkli camlara bakarken bu işe körlemesine girdiğimi fark ediyorum.

Devam ediyorum çünkü ben böyle bir kız olmaya çalışıyorum. Her ne kadar kaçmak ve hayatım olan sürekli enayi yumruğundan saklanmak istesem de yapmayacağım.

Jasper'ın beni yakaladığını düşünmesine izin vermeyeceğim.

O kazandı ve ben kaybettim, her ne kadar ben kazanmış olsam da. Onun parasını kabul etmediğim için gurur duymuyorum. Onda bolca olduğunu varsayıyorum. Eski erkek arkadaşımın kardeşi için çalışmaktan ve kızının zorlu bir beş ayı atlatmasına yardımcı olmaktan gurur duymuyorum.

Ve her şey söylenip bittiğinde, onlardan tekrar uzaklaşacağım. Umarım geçen seferkinden daha az gözyaşı ve daha az kalp ağrısı ile.

Elim metal korkulukta kayıyor, kalbim bir tavşan gibi güm güm atıyor, basamakları çıkıp uçağın lüksün timsali olan ana kabinine giriyorum. Tereyağı rengi deri sandalyeler ve kanepeler

ve koyu ahşap damarlı vurgular ön tarafı oluşturuyor. Arkaya doğru, neredeyse tüm duvarı kaplayan iki dev düz ekran televizyon ve ona bakan büyük bir kanepe yer alıyor. Hemen yanında ise aynı ahşap vurgulara sahip uzun bir bar yer alıyor ve barın üzerinde ihtiyaç duyulabilecek her türlü alkol bulunuyor. Televizyonların karşı tarafında bir ofis ve bir yemek alanı var. Tüm bunların arkasında hepsi kapalı olan bir dizi kapı var.

İncelemem uzun sürmedi. Çünkü öne bakan koltuklardan birinde oturan siyah saçlı, meraklı koyu kahverengi gözlü, krem rengi bir bluz, siyah bir pantolon giymiş ve yüzünde saçma sapan bir ifade olmayan bir kadın vardı.

Beni rahatsız edici bir şekilde tutsak ediyor. "Gel otur Viola." Ona göz kırpyorum ve sonra sessizce söyleneni yapıyorum.

Onunla sadece iki kez telefonda konuşmuş olmama rağmen sesinden Sophia Bloom olduğunu anlayabiliyorum. Doğal, yüksek perdeden bir ses tonu ile belirgin bir otorite karışımı. Deri görüldüğü kadar yumuşak ve ben de rahat ve etkilenmemiş görünmeye çalışarak içine gömülüyorum. Bacaklarımı çaprazlayarak ona ince bir sırıtış atıyorum.

"Telefonda Jana Lancaster ve Robert Snow var." Bu iki kişinin de kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sessiz kalıyorum. Sophia bunu fark etmiş olmalı ki hemen tanıştırmaya başladı. "Jana grubun basın danışmanı, Robert ise Turn Records'un CEO'su."

Harika. "Merhaba," diye selamlıyorum onları.

"Sadede geleceğiz Viola," diye söze giriyor Sophia. "Bu turne beklenenden daha büyük olacak. Biletlere olan talep, mevcut biletlerin çok üzerinde. Mekânlar dakikalar içinde tükeniyor ve sonuç olarak ek tarihler ekledik. Bu grubun dört yıl sonraki ilk dünya turnesi ve destansı olacak." Başımı sallıyorum ama açıkçası bu baş sallamayla neyi kabul ettiğimi bilmiyorum. "Gizlilik anlaşmasını imzaladın, bu yüzden burada açık konuşacağız. Jasper Adalyn olmadan seyahat etmeyecek. Turun tamamına katılacak. Otel süitlerini ve otobüsleri ayarladık.

Böylece Jasper ve Adalyn birlikte kalabilecekler ve senin odan da onların yanında olacak."

"Onlarla aynı odayı paylaşmak zorunda değil miyim?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Sophia, rahatlamış bir halde nasıl sarktığını fark edince sırtarak. "Her zaman kendi yatak odan olacak. Hiçbir zaman Jasper ya da Adalyn ile aynı odayı paylaşmayacaksın." Bunu söylemesinin ardında kesinlikle bir şeyler var.

"Evet, geceleri alanınız size ait ama gündüzleri Adalyn'i her zaman korumanız gerekiyor," diye bağıyor Jana olduğunu tahmin ettiğim bir kadın sesi, beni Sophia'dan ayıran dar ahşap masanın üzerinde duran cep telefonundan. "Amacımız onu tüm fotoğraflardan ve basından uzak tutmak. Paparazzilerin ona ulaşmasını istemiyoruz. Onunla otel ya da otobüs dışında yapacağınız her şey dikkatli bir şekilde ve onun iyiliği için azami özen gösterilerek yapılmalı."

"Elbette," diye otomatik olarak kıldım, çünkü gerçekten mi? Onunla ne yapacağımı sanıyorlardı, basına hava atacağımı mı?

"Sophia, Gus ve Jasper, Adalyn'i ya da onun durumunu kendi kişisel çıkarlarınız için asla istismar etmeyeceğinize inanıyor, ancak size şunu söylemek için buradayım, eğer herhangi bir şüphem olursa ya da onun hikayesi *mucizevi* bir şekilde," alaycı bir şekilde vurguluyor, "TMZ'ye düşerse ya da resimleri bir şekilde internete düşerse, sizi mahkemeye veririm. Aynı şey Gus Diamond ile önceki ilişkiden bir şey satmaya çalışırsan da geçerli."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, bir elimi uzun saçlarımda gezdiriyorum, öfkem her saniye daha da artıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ah, ama ben değilim. Gördüğünüz gibi, sizden çalan yozlaşmış anneniz sayesinde biriken borçlarınızı ödemenin yanı sıra hizmetleriniz için size iyi bir ücret ödüyoruz." *Ne?!* "Yani, eğer bizimle yatarsan, bunların hepsi ortadan kalkar."

Aniden ayağa kalkıyorum. Çünkü bu insanların canı cehenneme. Hepsinin. Ve buna kesinlikle Gus ve Jasper da dahil.

"Çok pürüzsüz, Jana." Sophia gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor, güven verici bir sırıtış deniyor ve başarısız oluyor. Sessizce koltuğu işaret ediyor, ama bu sefer o kadar çabuk itaat etmiyorum. Aslında ayakta durmayı tercih ederim. "Bana nasıl basın ajanı olduğunu tekrar hatırlatır mısın?" Sophia iç geçiriyor.

"Kim olduğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum-"

"Jana'nın anlaşılmaz bir şekilde ifade ettiği şey, Viola," diye araya giren erkek sesi hoparlörden göz ardı edilemeyecek bir güçle yükseliyor, "Jasper, Gus ve tüm grup Adalyn'e karşı çok korumacı. Bu turne yeni albümleri ve grup için çok önemli ve bir aksilik çıkmadan tamamlanmasını istiyoruz. Eğer bu küçük kıızı, ona ulaşmak isteyen dünyadan koruyabileceğinizi düşünmüyorsanız, Kaliforniya'ya uçup bu turneye başlamadan önce görevden çekilmenizi istiyoruz."

Üçüyle de konuşurken Sophia ile gözlerimi kilitliyorum. "Hiçbir çocuğu asla istismar etmem. Fiziksel ya da entelektüel durumları umurumda değil. Ebeveynleri ya da durumları umurumda değil. Benim önceliğim Adalyn ve onu koruyacağım, ona bakacağım ve elimden gelen her şekilde ona yardım edeceğim. Bununla birlikte, onu bir şekilde tanıyan insanların fotoğraf çekmesini kontrol edemem ya da engelleyemem. Ama onu satan kişi asla ben olmayacağım ve her zaman deşifre olmasını önlemek için elimden geleni yapacağım." Sophia rahatlamış, ağzı kapalı bir gülümseme veriyor ama henüz bitirmedim. "Gus Diamond ile önceki ilişkiye gelince? Bu kimseyi ilgilendirmez ve öyle de kalacaktır. Bunun borçlarımı ödemekle ne ilgisi var bilmiyorum; Jasper'a onun suçluluk duygusunu ya da acıma parasını istemediğimi söyleyebilirsiniz. Annemin hırsızlığının bedelini ödemesini istemiyorum. Bu benim sorumluluğum. Onun değil. Anlaştığımız maaşımı alacağım ve bu iş burada bitecek."

"O zaman hepimiz aynı fikirdeyiz?" Jana sesini yükseltti ve ben bu kadından hiç hoşlanmadım. Azıcık bile.

"Evet," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum.

"Evet," diye tekrarlıyor Sophia, gözleri hâlâ benimkilerde. Kolajenle aşılانmış dudakları köşelerinden yukarı doğru çekilerek yarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

gurur ve saygı duymamı söyledi ve sonra tekrar oturmam için koltuğu işaret etti. Oturuyorum ama acele etmiyorum, onlar için çalışıyor olsam da bana sahip olmadıklarını pekiştiriyorum. "Biz iyiyiz. Her şey yoluna girdiğinde ikinizi de arayacağım." Vedalaşıyorlar, telefon kapanıyor ve ben Sophia ile yalnız kalıyorum. "Gitmeye hazırız," diye pilotlara sesleniyor, sanırım, çünkü o sırada uçağın kapısı kapanıyor, içeri kilitleniyoruz ve motorlar yepyeni bir desibelde gürliyor. "Beş saatten biraz fazla bir süre içinde Kaliforniya'da olacağız. Umarım hazırsınızdır."

Yakın bile değil.

ÜÇ

Viola

Kalkıştan kısa bir süre sonra Sophia yerleşik ofise gitti ve tüm uçuş boyunca meşguldü. Bu beni rahatlattı. Onunla yapmak istediğim son şey çene çalmaktı. Kulağımnda kulaklıklar, Wild Minds'tan başka bir şey dinlemeden uyuyor numarası yapıyorum. Ama uçağın alçalmaya başladığını hissettiğim anda gözlerim açıldı ve Sophia'yı tam orada, sanki başından beri numara yaptığımı biliyormuş gibi bana bakarken buldum.

"O zamanlar nasıl biriydi?" diye soruyor usulca, sanki ortak bir sırrımız varmış gibi. Midemi bulandırıyor. "Hep bilmek istemişimdir."

"H a n g i s i ?" Sesim aynı derecede yumuşak, onun kişisel sorusu karşısında şaşkınım.

"Gus'ın nasıl biri olduğunu tahmin edebiliyorum," diye yarı kıs kıs gülüyor. "Muhtemelen şimdiki haliyle aynıdır. Jasper'ı kastetmiştim."

"Neden ona sormuyorsun?"

Bana sırtıyor. Jana ve Robert'a altın gruplarını yok etmeye çalışmadığımı söylediğimde de aynı şekilde sırtmıştı. "Geçmiş hakkında pek konuşmaz."

Bunu söyleme şekli, sanki şu anda onun hakkında zaten samimi ve kişisel bilgiye sahipmiş gibi, Jasper ile iş ortağından daha fazlası olduklarına inanmamı sağlıyor. Ve bunun neden ondan biraz olsun nefret etmeme yol açtığını bir türlü anlayamıyorum. Belki de bu kadın onun tipi gibi görünmediği içindir. Ya da belki kabul etmeyi reddettiğim başka nedenlerden dolayı. Ne zaman onun ya da Gus'ın yüzü kapakta olsa magazin dergilerinden uzak durdum. Onları internetten araştırmanın cazibesine hiç kapılmadım, özellikle de Jasper'ı. Bir kere bile. Ve bu dürtünün her şeyi ele geçireceğini düşündüğüm bazı karanlık anlar oldu.

"Bilemem."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor dudaklarında hala o sırıtişla alaycı bir şekilde. Öne doğru eğilir, kollarını kucağında kavuşturarak onlara doğru eğilir. "Şöyle yapacağız Viola. Doğruca Jasper'ın evine gidiyoruz. Adalyn'in seninle tanışmaya nasıl tepki vereceğini görmek istiyor. Eğer bu konuda kendini rahat hissederse, geceyi onun çocuk odasının yanındaki odada geçireceksin. Yarın bütün günü onlarla geçirmeni istiyor, böylece Adalyn sana aşına olacak. O zaman onun rutinini ve özel ihtiyaçlarını gözden geçirecek. Ona Adalyn'in bakımıyla ilgili sorular sorabilirsiniz ama grupta olan geçmişiniz ne olursa olsun bu konuyu burada bırakmamız gerektiğine inanıyorum. Yarın gece ve ondan sonraki gece Los Angeles'ta bir konser verecekler ve ardından Las Vegas'a geçeceğiz."

Bu kadına karşı biriktirdiğim tüm iyi niyet, bir öfke bulutuna dönüşerek buharlaşıyor. O anda, mahsur kaldığımı fark ettim. Müttefikim olarak hiç kimsem ve hiçbir şeyim yok.

Garip bir şekilde, ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Sanki grupta olan geçmişim, onun deyimiyle, tamamen sona ermiş gibi. Eski arkadaşlıklarım önemsiz. En hafif tabiriyle rahatsız edici.

Onun pozisyonunu taklit ederek cevap veriyorum: "Hatırlarsınız, beni gerçek işverenim hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmadan önce bu pozisyon için işe almıştınız. Jasper'la onun işvereninden başka bir şey hakkında konuşmaya niyetim yok."

Kızım. Ama ihtiyacım olan tek şey bir bebek bakıcısı ya da hapishane müdürü değil, eğer benimle işiniz buysa, beni ilk uçakla evime gönderebilirsiniz. Buraya gelmemin tek bir nedeni var, o da Adalyn. Geri kalan her şey beni aşar."

"O zaman birbirimizi anladığımızı düşünüyorum."

Başımı yavaşça sallıyorum ama "Sanırım öyle" derken kendimle çelişiyorum. Bu insanlar, yemin ederim. Bir zamanlar tanıdığım Gus ve Jasper, hatta Henry ve Keith asla etraflarını böyle insanlarla çevirmezdi. Onlar sadece turu önemsiyorlar. Adalyn, onun güvenliği ve rahatı sadece Jasper Diamond onların solisti olduğu için söz konusu ve belli ki kızının iyiliği onun için her şeyden önemli. Diamond kardeşleri neredeyse on yıldır görmedim ama onları hala bir dereceye kadar tanıdığımı hayal etmek hoşuma gidiyor. Özlerini biliyorum. Ama itiraf etmeliyim ki, onları böyle bir dünyada hayal etmekte zorlanıyorum.

Uçağın tekerlekleri piste çarpıyor ve biz yavaşlayarak hangara doğru ilerlerken Sophia beni yerime oturttuğu için memnun bir şekilde koltuğunda arkasına yaslanıyor. Bugün yaklaşık yüzüncü kez bu işe evet dediğim için pişmanlık duyuyorum.

Beş ay sonsuzluk gibi geliyor.

Cep telefonumu çıkardığımda en iyi arkadaşım Jules'dan bir mesaj buldum. Jules ve ben birbirimizi oğlanları tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyoruz ve o da bir dönem Keith'le çıkmıştı.

Jules: *Müsait olduğunda beni ara. Detaylar için ölüyorum. Ve unutma, her zaman eve dönebilirsin. Onların sana, senin onlara olduğundan daha çok ihtiyacı var.*

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ama uzun sürmüyor. Benim onlara ihtiyacım olduğu kadar onların bana ihtiyacı varmış gibi hissetmiyorum. Eşit bir oyun alanında olduğumu düşünmüyorum. Sayıca ve silahça üstünüm ve kalbime sahip olduğumu hiç bilmediğim halde bir şekilde kalbimi kırmayı başaran bir adamla yüz yüze gelmek üzereyim.

Ama o albüm. Ve o geceki sözleri.

Bir adamın sırrına aşık olmak mümkün mü? Onun özel şiirine? Yıllarını seni görmezden gelerek, senden kaçarak ve senden nefret ediyormuş gibi davranarak geçirmiş olsa bile? Bu albümü her dinlediğimde, sadece onun ve benim var olduğumuz gizli bir dünyaya kayıyormuşum gibi hissediyorum. O gizli dünyayı kızdığım kadar seviyorum da. Bunun için ona kızıyorum. Bir yanım bana hiç söylememiş olmasını diliyor. Diğer yanımsa...

Sophia sessizce telefonuna bakıyor, kim bilir ne yapıyor ve Jules'a daha sonra arama sözüyle mesaj attıktan sonra pencereden dışarı bakıyorum. Parlak güneş ve palmye ağaçları. Daha kötüsü de olabilirdi.

Uçak gıcırdayarak durdu ve hemen beni havaalanına getiren araba kadar lüks, bekleyen başka bir arabaya bindirildik. Jasper'ı şimdi böyle hayal etmek zor. Arabalar gönderebilecek ve birinci sınıf biletleri israf edebilecek kadar para içinde yüzerken, asistanını beni özel bir jetle alması için gönderiyor. Sanırım *kendi özel jeti*. Ya da belki de grubun? Ne kadar önemli olduğundan emin değilim.

Onu tanıdığımda Wranglers ve eski siyah tişörtler giyer, ayağında da yıpranmış Chucks ayakkabılar vardı. Büyükbabasının çok daha iyi günler görmüş ve sesi yolun bir mil ötesinden duyulabilen pikabını kullanırdı. Gitarı, not defteri ya da kalemı yanından hiç eksik olmazdı. Kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda sürekli bir iki satır karalıyordu.

Ama her zaman izliyordum, izlememem gereken zamanlarda bile.

Jasper Diamond ilgi çekici değilse hiçbir şeydi. Çözülemez bir bulmaca.

Sophia, Gus'ın değişmediğini söyledi. Ya da en azından onun hep aynı olduğunu varsayıyor. Buna inanabilirim. Gus hayattan daha büyüktü ve şimdi evrenin efendisi olma iddiasını destekleyecek bir hayran kitlesine sahip. Rock yıldızı olmak onu kendisinin en kötü versiyonuna dönüştürmüş olsa bile. Sonsuza dek seveceğine söz verdiği kadını aldatan adam. Ama Jasper her zaman farklı biriydi.

Araba bizi Hollywood Tepeleri'ne, ağır, geçilmez kapıların ardına gizlenmiş muhteşem malikânelerin bulunduğu dik yollara götürüyor. Hava sıcak, puslu; gökyüzü parlak mavi. Kaliforniya'dan beklediğim her şey vardı.

Basit bir kod ve bir rozetin kaydırılmasıyla açılan özel bir kapıya ulaşana kadar tırmanmaya devam ediyoruz. Ev, krem kumtaşı dış cephesi ve yanık turuncu pişmiş toprak kiremitli çatısıyla İspanyol tarzında. İkinci katın büyük bir kısmını kaplayan, uzun ve geniş bir balkonu ve süslü ferforje korkulukları var. Pencerele bile etkileyici, detaylı pervazlarla uzun. Bir tarafta beş arabalık bir garaj ve dairesel taş araba yolunun ortasında bir su çeşmesi var.

Ev çok büyük ve güzel ve herhangi birinin gerçekten yaşadığı bir yerden ziyade beş yıldızlı bir otelin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi görünüyor.

Arabanın kapısı Sophia'nın tarafında açılıyor ve Oz Ülkesi'ndeki Dorothy gibi onun peşinden gidiyorum. Jasper'ın böyle bir yerde yaşadığını hiç hayal etmemiştim. Beni gerçekten kimin işe aldığını kavradığımda ve buraya gelmeyi hayal ettiğimde, en çılgın hayallerimde bile böyle bir şey düşünmemiştim. Onun daha çok sahil kenarında bir apartman dairesi adamı olduğunu düşünmüştüm. Ya da şehrin hareketine yakın bir yerde havalı bir çatı katında yaşadığını.

Bu da size bu adam hakkında ne kadar az şey bildiğimi gösteriyor ve bir bakıma hayal kırıklığı olduğu kadar rahatlatıcı da.

İkinci kattan bir ışık gözüme çarpıyor ama yukarı baktığımda güneş ışınlarını yansıtan camdan başka bir şey göremiyorum. Burada durmam gerekenden bir an daha fazla duruyorum çünkü Sophia omzunun üzerinden bakıp "Şimdiden fikrini mi değiştirdin?" diye soruyor. Pencereye bir saniye daha bakıyorum, aklımın bana oyun oynayıp oynamadığını merak ediyorum ve sonra başımı hayır anlamında sallıyorum. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Buradayım ve artık kaçmayacağım. "O zaman gel."

İsteksizce pencereden uzaklaşıyorum ve Sophia'yı takip ederek uzun cam ve demir kapılardan geçip nefes kesici bir açık alana giriyorum. Docs ayakkabılarımın kauçuk tabanları koyu renkli ahşap zeminde gıcırdarken, belli etmeye cesaret edemeden sinsice etrafı kolaçan ediyorum. Bu bir oyun gibi. Başım her yöne dönüp dururken anında kaybettiğimi bildiğim bir oyun. Tam önümde, birkaç odanın arasından, kanepeler, sandalyeler, televizyonlar, bir bar ve bir bilardo masası ile tamamlanmış bir açık hava yaşam alanı görebiliyorum. Bunun ötesinde, bir uçurumun üzerinden düşüyormuş gibi görünen bir sonsuzluk havuzu var. Bunun bir göz yanılması olduğunun farkındayım ama vay canına ve ötesindeki Los Angeles manzarası muhteşem.

"Güzel, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum sessizce, her ne kadar güzel kelimesi yetersiz bir tanımlama gibi görünse de. Burası bir saray. Yavaşça büyük odanın geri kalanına bakıyorum. Beyaz. Etrafta koşuşturan bir çocuk varken bu adamın bir sürü beyaz mobilyası mı var? Zavallı Adalyn'in herhangi bir şeye dokunmasına izin verilip verilmediğini merak ediyorum çünkü her santimetrekaresi tertemiz. Biraz daha ilerleyince sağ tarafta mutfakı görüyorum ama mermere ya da üst düzey kaplamalara hayran kalamıyorum çünkü solumda ayak sesleri var. Hem de ağır ayak sesleri.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, midem bulanıyor, içimi sersemletici kelebekler dolduruyor ve aynı anda hem yerimden fırlayıp hem de kusma isteğimi hızlandırıyor. Kıpırdamamak ya da parmaklarımı düğümlememek için elimden geleni yaparak arkamı dönüyorum; bir zamanlar çok çok uzak bir diyarda tanıdığım adamla yüzleşecek cesareti bulurken nefesim ciğerlerimde duraklıyor. Bu bir peri masalı değil, kendime hatırlatıyorum. O Beyaz Atlı Prens değil, ben de Kükredisi değilim ve bu saray en büyük yanılgı.

Gözlerim, çıplak ayakları keşfedene kadar adım adım yukarı zıpladıkları kavisli merdivene ulaşana kadar zemin boyunca süzülüyor. *Çıplak ayaklar!* Uzun, güçlü bacakların üzerinde koyu renk kot pantolon. Dalgalı bir karın ve göğse yapışan siyah tişört. Dövmeler. Adamın renkli, belirsiz dövmeleri var

Gömleğinin kumaşı, kucağındaki kızı ayarlarken kaslı pazularına ağır bir şekilde bastırıyor.

Kız.

Küçük ve güzel bir kız ve onunla rastgele karşılaşmış olsaydım, saniyeler içinde Jasper'ın olduğunu anlardım. Onun dişi çocuk formundaki klonu. Kurdele gibi uzun, kırmızımsı kahverengi saçları ve ışıltılı yeşil gözleri, yaratıcısınıninkilerin birebir kopyası. Yuvarlak, pembe renkli yanakları onu melek gibi ve o kadar tatlı gösteriyor ki, göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek için parmaklarım onlara dokunma arzusuyla kaşınıyor.

Kesinlikle çok güzel.

Tanrım, Jasper Diamond baba olmuş.

Onu görene kadar bunu tam olarak takdir ettiğimi sanmıyorum.

Yüzünün yan tarafı adamın göğsüne iyice sokulmuş, ona ve Mickey ve Minnie Mouse pelüş hayvanlarına tutunuyor. Ve şimdi baktığımda, taytının Mickey Mouse olduğunu ve siyah tişörtünün üzerinde Minnie kulakları ve bir fiyonk olduğunu fark ediyorum. Kendimi durduramadan buna gülümsedim. Üzerinde büyük bir fiyonk olan fırfırlı pembe bir elbise yerine tozluk ve tişört giymesini seviyorum. Onu rahat ve güvende hissettirecek şekilde giydirmesine bayılıyorum.

Sonunda, daha fazla kaçınmadığımda ve uzun süredir acı çeken merakım benden daha iyi olduğunda, yolculuğu bitiriyorum ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm adamı buluyorum. Jasper Diamond. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Sanki beynimle vücudumun bağlantısı kesilmiş gibi. Hep böyle *ateşli miydi?* Yani, o her zaman muhteşem ve gizemli bir şekilde seksiydi, ama vay canına. Sadece...vay.

Eğer güzel ve muhteşem bir araya gelip bir aşk çocuğu yaratmış olsalardı, bu Jasper olurdu. Asi kızıl-kahverengi saçlar. Delici yeşil gözler. Taştan yontulmuş çene hattı. Vücudumdaki her hormonu hazır ola geçiren ve elektrikle çarpan kaslı bir vücut.

Bana bakıyor, ifadesi anlaşılmaz, gözleri aynı anda her yerde, sanki o da hastalıklı merakına engel olamıyor. Sanki yedi yılın bana ne yaptığını keşfetme arzusu, soğukkanlı davranamayacak kadar çekici. Beni özelliklerine göre inceliyor ve ben de onu zorlukla kontrol altına alınmış bir sırtıyla izliyorum.

İncelemesinden hiç pişmanlık duymuyor ve ifadesindeki kayıtsızlığa rağmen gözlerinde takdirin ipuçlarını yakalıyorum. "Gördüklerini beğendin mi?" diye sorasım geliyor ama küçük çıldırışımın kelime üretme kısmına henüz ulaşamadım.

"Merhaba," diyor sonunda ve yüzünde yavaş, kolay bir gülümseme belirirken gerginliği kırıyor. *O gülümseme*. İçinde ölmek istiyorum. Garip olacağını düşünmüştüm. Hatta biraz acıtabileceğini bile düşünmüştüm. Ama bu? Bu hissin ne olduğunu anlatacak kelimelerim yok. Birbiri ardına gelen duyguların, bir tavşana çarpan Mack kamyonunun gücüyle bana çarpması için.

Ve eğer kaçırdıysanız, o kamyon, ben de tavşanım.

"Merhaba," diyorum, sesim alçak ve soğuk. Bu kadar iyi görünmek zorunda mı? Aptal, hain bedenim ona böyle tepki vermek zorunda mı? Bir adım atıyorum, ayaklarım istemeden de olsa bana yol gösteriyor. Ona sarılmak ve tokatlamak istiyorum. Yumuşacık dudaklarını öpmek ve yüzüne yumruk atmak. Bu dünyadaki en tuhaf şey ama yine de yeterli gelmiyor.

Bu düz bir akım. Bir statik akıntı. Omurgamda bir karıncalanma.

Bir adım daha atıyorum, yaklaştığım her santimde Adalyn'in kendini ona nasıl daha da sabitlediğini fark ediyorum. Bu beni de cezbediyor, sadece küçük, güzel yaratığa duyduğum meraktan olsa gerek. Bir adım daha atıyorum ve botumun lastik ucu bir şekilde yere takılıyor -yani hiçbir şeye- ve kendimi durduramadan öne doğru düşüyorum; önce dizlerim, ardından da ellerim tahtaya çarpıyor. Ses sadece vücudumda değil, her sert yüzeyde yankılanıyor.

Donup kaldım, bunun az önce olmaması için dua ediyordum. Neden, *ah neden, bir kez olsun düzgün olamıyorum?* Özellikle de müthiş görünmek için çaresizken ve

Birlikte.

Bir kıkırdama. Küçük bir kızın kıkırdamasını duyuyorum ve hemen başımı kaldırıp saç tellerimi yüzümden uzaklaştırıyorum. Adalyn'in güzel yeşil gözleri bana dikilmiş, yaptığım gafa hafifçe gülerken pırıl pırıl bir neşeyle dolu.

Jasper'ın dudakları kendi eğlencesini bastırmaya çalışırken seğiriyor ve başarısız oluyor.

Omuz silkiyorum, ben de gülüyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Kendimi yukarı çekiyorum, tişörtümü düzleştiriyorum, dağınık saçlarımı kulağımın arkasına topluyorum, ve iç geçirdim. "Seninle bu şekilde tanışmamam gerekiyordu, Adalyn." Cevap vermedi ama vermesini de beklemiyordum.

"Gördüğüm kadarıyla koordinasyonun seni son gördüğümünden beri pek gelişmemiş," diye takılıyor Jasper, sesi hatırladığımdan daha derin, daha zengin ve daha sıcak. Adalyn, Jasper'ın az önce bana doğru gönderdiği zing'i anlamış gibi biraz daha kıkırdıyor. Sözleri onun yararına mı yoksa benim utancım için mi ya da her ikisi için mi bilmiyorum.

"Görüyorum ki görgü kurallarınız da değişmemiş."

Bana sırtıtıyor ve ben de kendimi ondan Adalyn'e bakmaya zorluyorum.

"Yaralandın mı?" Sophia sesinde zerre kadar gerçek bir endişe olmadan soruyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ Adalyn'de, artık bana bakmıyor. Kendini tekrar babasına kilitlemişti. "Bay Diamond'ın da nazıkçe belirttiği gibi, bazen ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanabiliyorum."

Göz ucuyla onun yüzünü buruşturduğunu görüyorum. "Bay Diamond?"

"Görgü kuralları," diye hatırlatıyorum ona, oysa bu kelimeyi aslında sınırlar için bir örtmece olarak kullanıyorum. En azından kendime karşı. "Artık benim patronumsun, değil mi?"

Sanki sabrını zorluyormuşum gibi başını hafifçe sallıyor. Sanırım öyle. Sinirlerim tepemde, kötü gizlenmiş bir zehir saçıyorum ve

Fuayeyi zar zor geçtim.

"Size Bayan Starr demek zorunda mıyım?" "Eğer sizi daha rahat ettirecekse."

Nefesinin altından tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama sanırım "seninle hiçbir şey beni rahat ettirmiyor" gibi bir şeydi.

Ona karşı neden bu kadar sert olduğumu bilmiyorum. Belki de bunu o başlattığı ve ondan nefret etmek her şeyden çok daha güvenli geldiği içindir. *"Ya olsaydı?" diye düşünmekten* çok daha güvenli. Ve *neden*. En azından Los Angeles'tan ayrıldıktan hemen sonra beni rahatsız eden şey çoğunlukla buydu.

Bütün o keşkeler ve nedenler.

Ya on dört yaşımızdaki o ilk öpücükten sonra geri adım atmasaydı? Ya beni Gus yerine o takip etseydi? Ya o yıllar boyunca onunla çıksaydım? Sonumuz Gus'la benimki gibi mi olurdu?

Peki neden denemedi?

Ne oldu da geri çekildi ve Gus'ın liderliği almasına izin verdi? Bilmiyorum. Ama bu sorular beni yaktı. Kendime benim için albüm yazmasının bir anlamı olmadığını söyledim. O da bana öyle söyledi. *"Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, Vi. Kesinlikle hiçbir şeyi. O yüzden yoluna bizzat devam edebilirsin ve ben tek kelime etmemiş gibi davranabilirsin. Sözler eylemleri değil, değil mi? Etraflarındaki tek kız bendim - en azından gerçekten vakit geçirdikleri tek kız.*

O albümü buna bağlıyorum.

Ve şimdi onu tüm o nadir, rock yıldızı baba, dokunulmaz ihtişamıyla gördüğümde, bana yabancı olduğunu fark ediyorum. Tanıdığım, birlikte büyüdüğüm çocuk gitmiş, yerine bu adam gelmiş. Bir kızı olan bu adam. Tüm dünya tarafından tanınan, sevilen bu adam. Anılarımdaki o çocuk, düşünmek için çok fazla zaman harcadığım o çocuk, sadece genel görünüşünde, saçlarında, gözlerinde yansıtılıyor, ama diğer her şey?

Hayır. Onu tanımıyorum. Artık tanımıyorum.

"İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarma konusunda her zaman bir eğilimin oldu, değil mi?"

"Senin üzerinde herhangi bir etkim olduğunu fark etmemiştim."

Kanımı hızlandıran bir sırtışa dönüşmeden önce hafifçe kıkırdıyor. "Artık biliyorsun. Geçmişte seni görmezden gelmek daha kolay geliyordu. Ve daha kibar. Sanırım artık böyle bir lüksüm olmayacak."

Başımı sallıyorum ve ona cık cık diye bir ses çıkarıyorum. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir pisliksin. Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzel."

"Evet. Ağzın gibi."

Gözlerimi kısıyorum ve nasıl bu kadar hızlı bir şekilde düşmanlığa geçtiğimizi merak ediyorum. Bu hızla devam edersek, önümüzdeki beş ay boyunca ikimiz de diğerini öldürmeden hayatta kalamayacağız. "Tavrını beğendim."

"Görünüşünü beğendim."

Dudaklarımdan farkında olmadan bir gülümseme yayılıyor. "Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Basit gerçek şu ki, para ve şöhret Jasper Diamond'ı ölümlüler arasında bir Tanrı'ya dönüştürdü. Koyu kumral saçları dalgalı, dağınık ve seksi, ustalıkla işlenmiş, ona hiçbir şey yapmıyorum ama yine de mükemmel bir şekilde. Çenesi daha köşeli, iki günlük kirli sakalıyla daha keskin. Eğer traşlı olsaydı, çenesinde karşı konulmaz bir çukur bulurdum. Daha uzun boylu, aşırı hantal olmadan daha yapılı. Dövmelerle kaplı. Ve lanet olsun ki, kollarında küçük bir kız tutuyor, bu da doğal olarak yumurtalıklarımın kuşatılmış anarşi içinde çılgılık atmasına neden oluyor.

Aptal, aşırı çekici piç.

"Seni görmek de güzel Vi. Yine de seni özlediğimi söyleyemem."

Tam bir pislik.

"Şanslıyım ki buraya senin için gelmedim. Adalyn için buradayım." Adını duyunca bana baktı ve ben de gülümseyerek ona küçük bir el salladım.

"Hayır," diye mırıldandığını duyuyorum Jasper'ın ve kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum.

Onun ipuçlarını yakalayacak ve sonra hiçbir yere varamayacağız.

Anlayışla başını sallıyor.

Arkamda bir yerden Sophia boğazını temizliyor, onun burada olduğunu neredeyse unuttuğum için bu ses beni ürkütüyor.

"Belli ki ikinizin tanışması gerekiyor." Ses tonu artık farklı. Daha keskin. Daha acımasız. "Endişelenmene gerek yok Viola, Adalyn'in herkese ısınması biraz zaman alır."

Bana küçümseyici bir gülümsemeyle bakarken ona ters ters bakıyorum, bu da ondan zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden oluyor. İşin tuhafı, Jasper'ın da benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyorum çünkü yüz ifadesi sertleşiyor. Ben de başka birinin kızından bu şekilde bahsetmesinden hoşlanmazdım. Özellikle de söz konusu kız odada onu duyabilecek durumdayken.

"Sanırım en iyisi ben gideyim. Bırakayım da üçünüz tanışmış olun. Yarın gösteriden önce görüşürüz, Jasper. Sen ve ben baş başa birkaç dakika geçirebiliriz. Sanırım buna ihtiyacımız olacak." Kaşları çatıldı ama sonra aynı hızla düzeldi. "İyi şanslar Viola. Sonunda seninle tanışmak bir zevkti." Sophia'nın topukları yerde yüksek sesle tıkırdıyor, kapı arkasından çarparak kapanıyor.

Birdenbire üçümüz baş başa kaldık.

DÖRT

Jasper

ÇOCUKKEN hayatım o kadar da harika değildi. Yani, kötü de değildi. Kemanları çıkarıp bana serenat yapmaya başlamayalım. Gerekli olan her şeye ve çok daha fazlasına sahiptim. Ama aynı zamanda önemli bir bileşenim eksikti. Tamamen dikkatsiz davrandığım için kaybolan bir malzeme. Geri dönülmez bir şekilde tedbirsizdim. Bu kalp ağrısıyla birlikte ruhumdan bir parça kayıp gitti ve onu benden çalan okyanusla bütünleşti.

Sonra bir gün bir kızla
tanıştım. Ve bu kız bana
gülümsedi.

Ben de uzun zamandır ilk defa gülümsemeyi başardım.

Ondan habersiz, parçalanmış kalbimi yeniden dikti. O parlak bir güneş ışığı ve coşku içindeydi ve benim tek yapabildiğim uzaktan bakmakken o dünyayı avucunun içinde tutmanın keyfini çıkarıyordu. Bu kıza imreniyordum, gerçi geçmişe baktığımda onun benden çok daha az şeye sahip olduğunu kabul ediyorum - babası yoktu ve ona hiçbir zaman iyi davranmayan keş, dejenere bir annesi vardı.

Onun hakkında bunu bilmeseydiniz, dünyasının mükemmelden başka bir şey olduğuna bir an bile inanmazdınız. Onun etrafında olmak

havai fişek patlatmak gibi. Yakıcı, heyecan verici ve muhteşem renklerle ısıt ısıt.

Alabama gökyüzünün altında, yazın sıcağında ve neminde, uzun, uzun saçlı ve parlak ela gözlü güzel bir kızın beni aptal yerine koymasını izlerken aşık oldum. Anında onun olmuştum. Hava almak gibiydi. Yıllarca boğulduktan sonra kutsal bir nefes.

Bilirdim. Bu sanatta ustalaşmıştım.

Sonra bir gün tüm cesaretimi topladım ve onu öptüm. O da beni öptü.

Muhteşemdi. En yaratıcı hayal gücünün bile asla canlandıramayacağı bir gerçeklik. Cenneti bir dizi güzel pembe dudakta bulan ergen bir çocuğun kalıcı gülümsemesiydi. Bu, hayatımın zirvesiydi - on dört yaşındayken bile bunu aşmanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordum. Hayat benim için o kadar da elverişli değildi.

Viola Starr ile tanışana kadar. Hayallerimin kızıyla.

Hayatın çoktan sönmüş olduğu yerlere hayat üfleyen kişi.

Sonra eve gittim. O durdurulamaz gülümseme hâlâ dudaklarımdaydı. Hiç azalacağını düşünmemiştim. Kesinlikle öyle olmasını umuyordum.

Sonra kardeşim hiç uğraşmadan onu parçaladı.

Sonra geri çekildim, Gus'a asla üstesinden gelemeyeceğimi bildiğim her şeyi verdim. Her şeyi çok isteyerek kabul etti. Onu tuttu, sıkıca tuttu, ta ki onu fırlatıp atana kadar.

Şimdi geri döndü, her zamankinden daha güzel, şimdiden beni zorluyor, ama bana hava ve hayat aşılacak yerine, elimde kalan her şeyi öldürüyor.

Ben Viola'yı izliyorum, o da beni izliyor ama aslında izlemiyor. Yani, ileri geri yaptık. Bütün o ilk indirmeyi yaptık. Ama şimdi, bu karmaşanın içinde sıkışıp kaldık ve bu karmaşa ikimizi de tüketiyor. Çünkü bu karmaşa benimle ilgili değil. Kardeşimle bile ilgili değil.

Bu kızım ile ilgili ve burada olmasının tek sebebi bu.

Onu bir daha görmeden sonsuza kadar gidebilirdim. Şimdi bakmadan duramıyorum.

Bu anın kafamda çok farklı geliştiğini gördüm. Acaba dün gece ağzımı açacak kadar aptal olmasaydım her şey bu kadar gergin olur muydu? *Ondan bir tepki istedin ve aldın.* Verdim ve nedenini bile bilmiyorum. Belki de bana ilk bakış şekliydi, duygusuz. Kibar bir dokunuşla ağırlaştırıcı bir şekilde boş. Sanki en karanlık, en iyi saklanmış sırrını ona açan bir adam görmek yerine, tanışmaya geldiği herhangi bir yeni patronmuşum gibi.

Gözlerinin benimkilerde olmasını istiyorum. Beni görmesini istiyorum.

Burada durmuş ona bakıyorum... Lanet olası kalbim patlayacakmış gibi hissediyor ve onun da aynı şeyi hissetmesini istiyorum. Başım dönüyor. Dengesiz. Kızgın. Kollarımda kızım varken başka bir şey olmam gerekirken tahrik oluyorum.

Yedi yıl. Neredeyse on yıl oldu. Yine de öyle hissettirmiyor. Bir dakika gibi geliyor. Sanki yarım saat önce gecenin karanlığında yürüyordu ve ben de onu takip ediyordum.

Şimdi o bir serap. Bir yanılsama. Bir kabus ve bir rüyanın birleşimi.

Viola Starr evime girdi ve ben nefes almayı unuttum. Ve doğrusu, bu konuda ne yapacağımı da bilmiyorum.

Sanki evin içindeki atmosfer değişmiş, parazit ve sesle dolmuş gibi. Bir nabız. Bir vuruş. Bir ritim. Bu kızda beni müzik yazmaya iten şey ne?

Adalyn'i kollarımın arasında kaydırarak bana daha da sokuluyor. Başımı eğip gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "Ady, babanın arkadaşıyla tanışmak ister misin?"

"Hayır," diye fısıldıyor, başını sallayarak.

Bakışlarım hâlâ merdivenlerin dibinde duran ve bariz bir merakla bizi izleyen Viola'ya yöneliyor.

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüştü. Artık ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve onun da bildiğinden emin değilim.

Dediğimde ciddiydim. Aynı görünüyor. Çoğunlukla. Viola'nın hafif dalgalı saçları daha kısa, sadece sırtının ortasına kadar. Onu son gördüğümde neredeyse beline kadar geliyordu. Ama diğer her şey tamamen aynı.

Büyük, ela, badem şeklindeki gözlerinin parlaklığı. Onları çerçeveleyen koyu renk kirpiklerinin uzun yelpazesi. Yüksek, pembe renkli yanakları ve onu ruj sürerken hiç görmemiş olmama rağmen kalıcı olarak koyu gül rengine boyanmış yay şeklindeki dolgun dudakları.

Zayıf. Hatırladığımdan biraz daha zayıf. Uzun, pürüzsüz, bronzlaşmış bacakları daha zayıf ve mor tişörtünün dar omuzlarından biraz sarktığına bakılırsa, bu kilo kaybının yeni olup olmadığını merak ediyorum. Viola kıyafetlerini her zaman dar severdi. Bu tişört öyle değil.

Mor. Adalyn'in en sevdiği renk.

Kasıtlı gibi. Viola ile ilgili her şey öyle.

O kadın her şeyi görüyor. Ama nasıl bilebildiğine dair hiçbir fikrim yok. Bu tesadüf, o içeri girdiğinden beri ensemde oturan yanığı alıp göğsüme yerleşene kadar vücudumda dolaştırıyor.

Kahretsin. Bu bir çalı yangını. Vahşi ve istenmeyen.

Ona hayat veremem ya da içimde nefes alması için yer açamam.

Bu kadına karşı iyi olduğum bir şey varsa o da onu açıkça görmezden gelirken soğuk ve kayıtsız olmaktı. Tekrar edinmesi zor bir alışkanlık olmasa gerek.

Sessizlik üzerimize çöküyor, beni yere sabitleyen ve ağzımı kapatan bir ağırlık gibi kalın ve ağır. Yavaş yavaş. O kadar yavaş ki, Viola tekrar merdivenlere doğru kayıyor ve ben hala Ady kucağımdayken en üst katta durduğumu yeni fark ediyorum.

Ady hareketi duyuyor ve Viola'nın merdivenlerden bize doğru süzülüşünü izlemek için kendini ayarlıyor.

Viola evimde. Ve kızım ile buluşacak.

Yüce Tanrım. Kalbim göğsümde acımasızca çarpmaya başladı. Ama Viola'dan daha fazlası için. Onun ve Ady'nin birbirlerinden hoşlanmalarına ihtiyacım var. Resmen zamanım ve seçeneklerim tükendi. Ady'nin turne sırasında benim bakamayacağım zamanlarda ona bakacak bir dadıya ihtiyacı var.

Görünüşe göre o dadı Viola olmalı.

Adalyn ne olduğunu anlıyor çünkü bana daha da sokuluyor. "Merhaba Adalyn," diyor Viola yumuşak bir sesle ve kızım ile konuşan sesini duyunca göğsüm bir kez daha sıkışıyor. "Benim adım Viola, ama arkadaşlarım bana Vi der." Konuşamıyorum. Sadece bakabiliyorum. İzleyebiliyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. "Mickey Mouse'u sevdiğini görüyorum," diye devam ediyor ve Adalyn'i Viola'ya bakarken yakalıyorum, hayatının aşkından bahsedince gözleri ilgiyle büyüyor. Ve eğer kaçırdıysanız, o ben değilim. "Senin için bir şeyim var, eğer sorun olmazsa." Viola bir anlığına bana baktı. Kollarımda kıvranmaya başlayan kızım a odaklanmadan önce hediye için başımı sallamama yetecek kadar uzun bir süre. "Ben şahsen her zaman Rapunzel'in büyük bir hayranı olmuştumdur. Saçları ve gözleri, ayrıca macera sevgisi, ama sen de istersen Mickey ve Minnie'ye de razıyım."

Bunun üzerine dudaklarım kıpırdıyor ve Viola'nın yırtık pırtık çantasının fermuarını açıp içinden küçük bir Mickey Mouse heykelciği ve ardından bir Minnie Mouse heykelciği çıkarmasını hayretle izliyorum. Çok basitler. Disney mağazasından birkaç dolara alabileceğiniz türden, ama bizde bunlardan hiç yok, yeterince şaşırtıcı. Adalyn'in yüzü göğsümden ayrılıyor ve sanki Viola ona Willy Wonka'nın çikolata fabrikasına giden son altın bileti teklif etmiş gibi oyuncaklara uzanırken kolları çözülüyor.

"Mickey. Minnie," diye bağıyor Adalyn, tatlı gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Ady onları Viola'nın uzattığı elden çabucak kapıyor ve yeni plastik arkadaşlarını yerleştirmek için doldurulmuş Mickey ve Minnie'yi diğer eline geçiriyor.

"Teşekkür edebilir misin?" Adalyn'in kulağına alçak sesle konuşuyorum. Elbette söylemiyor. Bu yeni biri için zorlama olurdu. "Teşekkür ederim," diye onun adına konuşmayı başarıyorum ama Viola beni duymuyor bile. Sanki burada değilmişim gibi.

"Adalyn, bana nerede oynamayı sevdiğini gösterebilir misin? Oyuncaklarının nerede olduğunu?" Adalyn kendisine durmadan gülümseyen Viola'ya bakıyor. "Benimle oynamak ister misin?"

"Oynamak mı?" Adalyn papağan gibi ötüyor.

"Evet," diye bağıyor Viola neredeyse. "Hadi gidip birlikte oynayalım. Oyuncaklarını gerçekten görmek istiyorum. Oyuncaklara bayılıyorum," diye coşkuyla mırıldanıyor. "Mickey ve Minnie'yi de yanımızda getirebiliriz. İsterse babam da gelebilir." Birkaç vuruş sürüyor. Adalyn sessizce Viola'yı analiz ediyor. Sonra Ady kollarımda kıvranıyor, ta ki onu arkamdaki merdivenlerin en üstündeki sahanlığa bırakmam için beni zorlayana kadar, orada Viola'yı bekliyor.

O. Bekler. Bekliyor. Viola'yı.

Kızım yabancıları sevmez. Kızım yanında tamamen, yüzde yüz rahat olmadığı hiç kimseyi sevmez, ki bu da ben ve kardeşim dışında hiç kimse değildir. Henry ve Keith ile bir sorunu yok. Aynı şey babam, üvey annem ve menajerimiz Marco için de geçerli. Ama Viola'nın onu takip etmesini bekliyor ve içgüdüsel olarak bunun hediye, mor bluzdan ya da yere düşmekten daha fazlası olduğunu biliyorum.

Bu Viola.

Onunla karşılaşan herkesi savunmasız ve tamamen büyülenmiş hale getirir.

Viola yanımdan geçip yeni arkadaşına katılıyor, vanilya kokusunun en küçük fırçası burnuma çarpıyor ve nefes alıyorum, gözlerimi kapatmak ve duyularıma saldırırken anı ile ilgili her şeyin tadını çıkarmak istiyorum. Ama sonra gittiler. Koridorda Adalyn'in oyun odasına doğru yürüyorlar ve beni burada olduğum gibi bırakıyorlar.

Beklediğim gibi gitmedi.

Hem daha iyi hem de daha kötüydü.

Sen ve o ancak bu şekilde birlikte olabilirsiniz, diye kendime hatırlatıyorum.

"Kahretsin ve lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdirip saçlarımın arasından geçirerek, perişan bir halde evime bakıyorum. Dudaklarımın arasından alaycı bir kıkırdama geçiyor. Tanrım, şimdiden boku yemiş durumdayım.

Geçmişin bir önemi yok.

O gece ona söylediklerimin bir önemi yok.

O bir dadı. Başka bir şey değil.

Değil mi? Doğru.

Kahretsin, o kadının dört yılını kardeşimle birlikte atlattım, beş ay şimdiye kadar hizmet ettiğim en kolay zaman olacak. Kendi kendime başımı sallıyorum. Tanrı'nın gerçek bir ironi anlayışı var ve ben az önce bunu tokat gibi yedim.

BEŞ

Jasper

Sanki sonsuza dek bu basamaklarda duracakmışım gibi hissediyorum. Olduğum yerde kilitliyim, çünkü kızımın dadıyı izlemeye gitmek istesem de Viola'nın etrafında olmaktan şimdiden korkuyorum. Sonra duydum. "Dur" diyen bir şeyin elektronik sesi ve ardından Viola'nın kısa ve öz bir sesle bu kelimeyi tekrarlaması. Ama daha iyi duymak için zorlamama neden olan şey sonrasında gelenler.

Kıkırdama.

Adalyn kıkırdıyor. Ve bu sadece Vi'nin yere düşmesine değil. Oynadıkları oyuna da gülüyor. *Nasıl olur?*

Koridorda hızlı adımlarla yürürken, oyun odasının kapısına yaklaştığımda adımlarımı yavaşlatıyorum, çıplak ayaklarımın yere çarparken çıkardığı sesin bile araya girmesini istemiyorum.

"Daha fazla," diye yarı çığlık atıyor Adalyn beklentiyle.

"Daha... ne? Daha fazla durak mı? Daha fazla oyun mu?" Adalyn cevap vermez. Viola bekler.

"Daha fazla."

"Tamam. Daha fazla. Harika soruyorsun," diye övüyor Viola ve ardından yine elektronik bir "Dur" sesi ve Adalyn'in mutlu kahkahası geliyor. Her geçişte kahkahalar artıyor, ta ki Adalyn neredeyse tam bir göbek kahkahası atana kadar. Dinlerken ben de kocaman gülümsüyorum. "Oyun odana bayıldım Ady," diyor Viola takdirle, sanki çok iyi arkadaşmışlar gibi Adalyn'in isminin evcil hayvan ismi versiyonunu kullanarak. "O kaydırak destansı. Sen şanslı bir kızsın. Söyle bakalım ufaklık, tekrar yapmamı ister misin? Daha fazla oyun?"

"Daha fazla," diye coşkuyla yanıtıyor Ady. "Daha fazla oyun diyebilir misin?"

"Daha fazla... oyun," diye papağan gibi tekrarlıyor Ady, ikinci kelimeyi daha yavaş, daha dikkatli söylüyor ama yine de yapıyor.

"Bunu nasıl yaptın Vi?" Zihinsel olarak başımı sallayarak kendi kendime fısıldıyorum. *Seni nasıl bu kadar çabuk hafife alabildim? Sen ve Adalyn fikrini reddetmekte bu kadar hızlı davrandım?* Bilmem gerekirdi. Beni ve Gus'ı birkaç saniye içinde tuzağa düşürdün ve biz sekiz yaşındaydık. Adalyn üç yaşındayken sadece birkaç dakikanı aldı.

Kapının pervazına dayanmış, kızımın onu izlerken saklanmaya çalışıyorum. Adalyn, kışını sıkıştırmayı sevdiği küçük mavi Calico Critters arabasının içine sıkışmış, ileri geri yuvarlanıyor. İleri geri. Viola yerde, karnının üzerinde düz bir şekilde yatıyor ve dirsekleriyle destekliyor, bu yüzden pozisyonu Ady'ninkinden daha alçak, ancak yine de göz temasını sürdürebiliyor. Savaş botlarıyla kaplı ayakları -gördüğüm kadarıyla bu da değişmemiş- havada, yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde makaslanıyor. Siyah eteğinin altından görünen bronzlaşmış kalçalarının arkası, durup dikkatimi çekmeye yetecek kadar alaycı.

"Daha mı? Daha fazla ne?"

"Daha fazla oyun." Ady ayağa kalkar ve arabasına dönmeden önce sahte uzaktan kumandasının düğmesine basar.

"Harika, Ady. Kelimelerini kullanarak gerçekten iyi iş çıkardın, ufaklık. Çok akıllı bir kurabiyesin, değil mi?" Tüm süreç yeniden başlıyor ama Ady Viola'ya bakıyor. Doğrudan gözlerinin içine. Kızım otizimli biri için olağanüstü göz teması kursa da, bu nadiren yaptığı bir şey ve sadece benimle ve Gus'la kuruyor. "Genelde böyle mükemmel göz teması kurar mı?" Viola'nın bana doğrudan bir soru sorduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Belli ki istediğim kadar sinsi değilmişim.

"Az önce aklımı mı okudun?"

"Pardon?" Viola'nın kaşları birbirine çarptı.

"Boş ver," diye kıkırdıyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, oyunlarını bölmekten korkarak usulca odaya giriyorum. "Aslında bu onun güçlü yanlarından biri."

"Peki ya konuşması?" Viola ekliyor. "Çok fazla kelimesi var ve istediğini elde etmek için bunları nasıl kullanacağını çabucak öğreniyor. Beni önceden tahmin ediyor. Benden bir şey yapmamı istiyor ve bunun için bekliyor. Benimle göz teması kuruyor ve henüz konuşmasının doğal bir parçası olmayan o ekstra kelimeleri elde etmek için çok uğraşıyor. Bu harika bir şey." Hay sikeyim. Bunun üzerine gururlu gülümsememi tutamıyorum. Hiç kimse, uzmanların hiçbiri Adalyn'in yaptığı her şeyin harika olduğunu söylemedi. Üç yaşına yeni girdi ama en az bir yaş küçük bir çocuğun sözel keskinliğine sahip.

"Terapistleriyle birlikte üzerinde çok çalıştığımız bir konu bu."

"Çoğunlukla bir ya da iki kelimelik cümlelerle mi konuşuyor?"

"Evet. Ama üç ya da dört kelimelik birkaç ezber cümlesi var. 'Bu ses de ne?' ya da 'Bu ne?' ya da 'Bu kim?' gibi. Ara sıra bazı atılımlar yapıyoruz. Mesela geçen gün elinde bir torba krakerle yanıma geldi ve 'Baba, açabilir misin?' diye sordu. Neredeyse sandalyemden düşüyordum. 'Uzanamıyorum' demeyi de seviyor."

Viola yumuşak bir şekilde sırtarak, arabayı ileri geri hareket ettirirken beklentiyle kendisine bakan Adalyn'e bakıyor. "İsteklerini sözlü olarak ifade edemediğinde ne olacak?"

"Duruma göre değişir," diye cevap veriyorum otomatik olarak. "Bana ne istediğini ya da neye ihtiyaçı olduğunu fiziksel olarak gösterecek. Kendisi alır. Ya da..." Bir an duraksıyorum, bunun en son ne zaman olduğunu düşünürken zorlukla yutkunuyorum, "öfke nöbetleri geçirir," diye bitiriyorum.

Viola yüzünü bana dönmek için yan yatıyor, dirseğini yere gömüyor ve eliyle yüzünü destekliyor, beni tam olarak hazır olmadığım bir bakışla sabitliyor. Kumandayı yerde Ady'ye doğru kaydırıyor, o da hevesle alıp arabanın içinde süzölmeye devam ederken kumandayla oynuyor.

"Peki bunlar neye benziyor?"

İçimi çekip ondan uzaklaşıyorum, onun yerine Adalyn'i izlemeyi tercih ediyorum. Viola'ya bu şekilde bakamam. Kafamı çok fazla şekilde karıştırıyor.

"Kendini yere attıktan sonra başının arkasını yere vuruyor. Tekmeliyor, itiyor ve çığlık atıyor. Bana vuruyor. Ellerini yakınında ne kadar sert yüzey varsa ona vuruyor. İnliyor. Ağlıyor. Avazı çıktığı kadar 'Dur!' ya da 'Hayır!' diye bağıırır," diye neşeyle gülüyorum. "Her şey duruma ve nerede olduğumuza bağlı. Ama bunlardan herhangi biri ya da hepsi olabilir. Dur ve hayır, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun çığlık atması için mümkün olan en kötü şeylerdir, özellikle de bunu yaptığında onunla birlikte toplum içindeyseniz." Göz ucuyla kızımın oyununu izlerken Viola'nın anlayışla başını salladığını görüyorum.

"Ağlıyor mu?" "Bazen.

Sık sık değil."

"Dikkatinizi çekmek için kafasının arkasına çok mu vuruyor yoksa daha çok mu?"

"Sanırım dikkatimi çekmek için. Ellerini yere vurması ve tokat atması da aynı şekilde." Omuz silkiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Kızımı pek çok yönden tanıyorum ama yine de çok önemli parçaları kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Üç yaşında ve onunla sohbet edemiyorum. Ona iyi uyuyup uyumadığını ya da güzel rüyalar görüp görmediğini sorduğumda cevap vermiyor. Hiç yanıma gelip "Baba, acıktım." demedi. Sadece birkaç cümlesi var ve onların da çoğu ezbere.

Buna sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Benimle konuşabildiği için. Ve buna tutunuyorum. Bu güzel, mutlu, tatlı, akıllı kız benim olduğu için ne kadar şanslıyım. Geri kalan her şey sos.

Ama aynı zamanda, ebeveyn olduğunuzda beklediğiniz şey bu değil ve bazen Adalyn'in dünyasının onun için ne kadar zor olduğuna üzölüyorum. Bir çift ayakkabıyı elinden alıp kasiyere vermesi gibi en küçük şeyler bile onu nasıl öfkelendebiliyor. Bir annesi olsaydı her şey onun için daha kolay olur muydu diye merak ediyorum. Doğru şeyleri yapıp yapmadığımı.

Elimden geleni yapıyorum. Ona her şeyimi veriyorum ama Adalyn söz konusu olduğunda o kadar çok hata yaptım ki. Artık düzeltilemeyecek ya da değiştirilemeyecek şeyler yaptım.

"Onları durdurmasını nasıl sağlıyorsun?" diye sorarak beni karanlık düşüncelelerinden uzaklaştıırıyor.

"Onu tutuyorum. Bazen göğsüne hafifçe baskı uyguluyorum ve bu yardımcı oluyor. Terapistler öfke nöbetlerini görmezden gelmemi söylediler ve ben de deniyorum. Gerçekten deniyorum. Ama bu her zaman o kadar kolay olmuyor. O benim küçük kızım." Viola parmaklarını yere vuruyor, düşünürken dişleri alt dudağını kesiyor. "Çok çabalıyor," diyorum, neredeyse kendi kendime, Viola'nın gözlerini benimkilerde hissediyorum, ama onlarla tam olarak buluşamıyorum. "Gerçekten de öyle. İnanılmaz derecede hızlı öğreniyor. Duruma uygun olduğunu düşündüğü zamanlarda eklediği kelimeleri ve kısa cümleleri papağan gibi tekrarlıyor." Ellerim kalçalarımnda buluşuyor, gözlerim yere düşüyor, dudaklarımın kenarından küçük bir gülümseme yükseliyor. "Hepsi orada. Gördüm. Duydum. Bazı sayıları, şekilleri, renkleri ve hatta birkaç harfi biliyor. Sadece bazen bunları ifade etmekte zorlanıyor. Özellikle de istek üzerine."

"İmzalıyor mu?"

"İmza mı?"

Viola gözlerini devirerek bana bakıyor ve cevap vermeye cesaret edemeden önce Adalyn'le iki kez daha oyun oynuyor. Ama umurumda değil çünkü Adalyn hala bunun dünyadaki en iyi oyun olduğunu düşünüyor, özellikle de

Artık kumanda onda olduğu için burada durup kızımın kıkırdamasını memnuniyetle izleyeceğim.

"İşaret dili," diyor Viola sonunda.

"Biraz."

Viola mırıldanıyor. "Bu konuda iki farklı görüş var. Çocukları konuşturmak için eğitildikleri belli olan bazı eski tarz konuşma terapistleri bunun bir engel olduğunu düşünüyor. Ama ben bunun yardımcı bir terapi olabileceğine inanıyorum. Sizinle sinir bozucu olmayan bir şekilde iletişim kurmasına yardımcı olacak bir şey. İşaretle birlikte kelimeyi de söyleme taraftarıyım, böylece ikisini de anlayabilir. Eğer sizin için de uygunsa, ona biraz işaret dili öğretmek isterim. Açıkçası, sözlü iletişimi ilk basamak olarak kullanması için onu çok zorlayacağım ve evet, daha fazla konuşmasını sağlamak nihai hedefimiz." Başımı sallıyorum, çünkü her şeyi denemeye hazırım. "Kelimeleri var Jas, bu harika bir şey. Spektrumdaki pek çok çocuk ya hiç konuşmaz ya da istek ve ihtiyaçlarını ifade etmekte büyük güçlük çeker. Adalyn konuşuyor ve muhtemelen birkaç temel ihtiyacını dile getirebiliyor ama yeterince kelimesi yok. Henüz yok. İmza atmak buna yardımcı olacaktır. Ve bir şey istemeye çalışırken gözünüzü yakalaması için onunla birlikte çalışmanız gerekiyor. Yapıyor ama biraz yönlendirmek gerekiyor ve tutarlı değil. Göz teması iletişimin temelidir ve dediğiniz gibi bu onun güçlü yönlerinden biri."

Jas. Viola bana Jas dedi, Bay Diamond değil. İlerleme var.

Ama bunu kabul etmek yerine, çünkü nihayet verimli ve medeni bir konuşma yapıyoruz, "İşaret dili ve göz teması" diyorum.

Yumuşak bir sesle mırıldanıyor ve Adalyn'le tekrar oyun oynarken, ikisi de kızlar gibi kıkırdarken duygularımı dizginleyerek profilini inceliyorum. "Şarkı söylediğim videolarım var. Onları sevecektir."

"Tamam," diyorum, çünkü onun Los Angeles'ta kızıma ulaşmakta etkisiz kalan tüm uzmanlardan daha fazla şey bilebileceğini düşünüyorum.

Belki çok yaşlılardı ya da birbirlerine uygun değillerdi ama Ady şimdiden Viola'yı sevmeye başladı. Ve ona hayır diyebileceğimi sanmıyorum.

O burada.

Odaklanabildiğim tek şey bu gibi görünüyor. Viola Starr burada.

Kendimle geçmişim arasına koyduğum her türlü zemin ayaklarımın altında parçalanıyor gibi görünüyor. Ancak ebeveynler genellikle kendilerini ön planda tutma lüksüne sahip değiller ve şu anda bir dadı söz konusu olduğunda seçeneklerim tükenmiş durumda.

"Ady için en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsanız, ben varım. Her şeyi yaparım, ne gerekiyorsa. Sadece pazarlığa açık olmayan bir şartım var."

Viola'nın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve bu geldiğinden beri bana yönelttiği ilk gülümseme, yani gerçek gülümseme oluyor. "O da ne?" Gözleri bana doğru kaydı.

"Ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacaksın. O senin bir numaralı önceliğin. Sen görevdeyken hiç kimse ve hiçbir şey ondan önce gelemmez."

Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sorgusuz sualsiz, Jasper," diye söz veriyor, yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi fark ettiğine şüphe yok. "Bu konuda sana söz veriyorum."

Kalbim boğazımda, başımı hafifçe sallıyorum.

Bana sırtını dönüyor ve ben sessiz bir nefes alıyorum. "Otizm değerlendirmesi nasıl sonuçlandı?"

"Kaydırak," diye anons ediyor Adalyn, koşarak yerleşik ağaç evine giriyor. Kısmen 'ağacın' içine gizlenmiş merdivenlerden yukarı tırmanıyor, ardından metal kaydıraktan aşağı kayarak zemine iniyor. "Weee."

"Kaydır. Aşağı," diyor Viola, her kelimeyi telaffuz ederek.

Adalyn, "Daha fazla kaydırak," diye karşılık veriyor ve dönüp tekrar yapıyor. Viola ışınlanır. "Evet. Daha fazla kaydırak."

"Aslında konuşması. Aynı yaşta bir kızı olan bir arkadaşım var ve Adalyn'in onun kadar çok konuşmadığını fark ettim. Ve söyledikleri sadece bir ya da iki kelimeden ibaretti. Cümle kurmuyordu. Adalyn ayrıca

onunla oynamakla pek ilgilenmiyordu. Aslında diğerk çocuklarla vakit geçirmekten pek hoşlanmıyordu. İki yıllık muayenesinde çocuk doktoruna bundan bahsettim ve bana onu Early Start - Kaliforniya erken müdahale programı - tarafından değerlendirilmesini önerdi. Ady ile birkaç hafta konuşması üzerinde çalıştıktan sonra otizm taraması yapılmasını önerdiler."

Viola başını sallar. Bacaklarını sallayarak, bacaklarını katlayarak oturma pozisyonuna geçiyor. Birkaç dakika boyunca ikisinin oyununu izliyorum, kendi hayallerimde kayboluyorum. Adalyn köşedeki pufuna çarpıyor ve kendini baş aşağı atarak ayaklarını havaya kaldırıyor. Keyifle ciyaklıyor.

"Tamam," diyor Viola sonunda, ellerini kalçalarına vurarak. "Tam bir vestibüler böcek, değil mi? Gerçekten duyuşal temelli."

"Ne?" Kelimeye gülüyorum.

"İleri geri sallanıyor. Kendini baş aşağı çeviriyor. Kaydırdan defalarca aşağı kayıyor. Bir şeylere çarpıyor. Bir şeyleri elinde tutmayı seviyor. Az önce bana onu sıkmandan hoşlandığını söyledin. Eminim daha fazlası vardır."

"Evet. Hepsini o yapıyor."

"Bunu bilmek güzel. Ona bu konuda yardımcı olabiliriz, Jas." Viola bu düşünce onu da en az beni mutlu ettiğı kadar mutlu etmiş gibi gülümsüyor. "Belli ki bu girdiye ihtiyacı var. Onunla birlikte duyuşal bir diyet üzerinde çalışabiliriz. Yani, ben bir ergoterapist değilim, ama onlarla yeterince çalıştım ve biraz araştırmayla bir şeyler bulabileceğimi yeterince gördüm."

Şu anda aklım başımdan gitti. Bu kadına sarılma dürtüsü gerçek. Yoğun. Ona söylemek istediğim çok şey var. Özür dileyecek o kadar çok şey var ki... Ama o burada, kızıma yardım etmek için yapacağı onca şeyden bahsediyor. Sadece dadı olarak değil. Tam olarak öyle olsa bile.

"Vi, ben-"

"Yapma," diye sözümü hızla kesiyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Ne söyleyeceksen söyleme. Bunu konuşmak zorunda değiliz ya da yeniden konuşulması gerekmeyen şeyleri yeniden konuşmak zorunda değiliz."

"Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrin yok." "Belki değil, ama bir tonun vardı."

"Bir ton mu?" Sırıtmamaya çalışarak yankılıyorum. Ama söylemem gereken onca söylenmemiş şey aklıma gelince hemen kendimi kaybediyorum. Mesela, albümü senin hakkında yazdığımı söylediğim için özür dilerim. Sana karşı her zaman soğuk ve kayıtsız bir hıyar olmamın sebepleri var. Annen tam bir sürtük olduğu için üzgünüm ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Burada olduğun için mutluyum. Ama gerçekten, bunların ne kadar önemli olduğundan emin değilim. O benim için çalışıyor. Ben onun patronuyum ve o sonsuza kadar kardeşime ait olacak ve bu bizim için böyle. Ama yine de... "Vi, sence de-"

"Hayır," diye tekrar araya giriyor. "Cidden bir şey yapmamız gerektiğini düşünmüyorum. Bu noktada söyleyecek bir şey yok Jas. Geçmiş bıraktığımız yerde duruyor. Ben sadece yapmak için burada olduğum işe odaklanmak istiyorum."

Ona başımı salladım. Kadının ne kadar sinir bozucu derecede inatçı olabileceğini unutmuşum. "Yani önümüzdeki beş ayı benden nefret ederek mi geçireceksin?"

Bana balık gözü ile bakıyor ve sonra Adalyn'e dönüyor. "Senden nefret etmiyorum. Ama senden o kadar da hoşlanmıyorum ve hatırladığım kadarıyla liseye başladığımızda sen de benden pek hoşlanmıyordun."

Bunun üzerine yanakları biraz renklendi ve acaba dün gece ona söylediklerimi mi düşünüyor diye merak ettim. Onun için yazdığım albüm hakkında. Gerçekten bunca yıldır onun için ne kadar ateşli olduğumu bilmiyor mu?

"Ben sizin geçici çalışanınızım. Bu kadar. Bu bir anlaşma. Her şey bu kadar ve konuşmamız gereken tek şey bu. Sen ve Gus'ın ne olduğunu bilmiyorum-"

"Gus?" Çabucak söyleyiverdim.

Temel akıl sağlığımı sorgulayan bir bakışla beni iğneliyor. "Evet. Gus.

Sanırım beni bu işe o bulaştırdı?"

"Neden... nasıl..." diye devam ediyorum çünkü bu da ne demek oluyor? Sonra Sophia'nın ne dediğini hatırladım. Gus ona Viola'nın adını ve özgeçmişini vermişti. Bunu sorgulamak aklıma gelmedi çünkü Viola'dan bahsedilince doğru düzgün düşünemeyecek kadar kendimden geçmiştim. Tabii ki, Gus onu bu pozisyona getirdi. Bunu daha önce göremediğim için aptalın tekiyim. "Ne iş yaptığını nereden biliyor?"

Viola gözlerini deviriyor, uzun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sanki bunu yapmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi benimle göz teması kurmayı reddediyor.

"Beni kontrol ediyor. Benim hakkımda sorular soruyor. Spencer Johnson, onu hatırlarsın," diyerek bilmiş bilmiş sırtlıyor ve hızla bana doğru bakıyor, "bir gece sahibi olduğu barda ağzından kaçırıldı."

Kurnaz piç. Yine de Gus'a Viola'yı da kontrol ettiğimi söylemedim. Biliyor olmalı. O bakış öyle diyor. Ama bunu yaklaşık altı aydır yapmadım, bu yüzden annesiyle olan tüm o şeyleri kaçırdım. Ama benim kontrolüm geneldi. Hiç derine inmedim. Gündüzleri öğretmen, geceleri barmen olduğunu biliyordum. Uzmanlık alanının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Lisedeki Spencer'ı mı kastediyorsun?"

"Evet. Aynı kişi. O ve ben bir süre çıktık. Yoksa bunu bilmiyor muydun?"

Aslında bunu bilmiyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak odanın içinde ilerliyorum ve oturup yüzümü ona dönüyorum. Ona yakınım. Duruşunun sertleşmesine bakılırsa sevdiğinden daha yakın.

Çok komik; eskiden bu kadından ne pahasına olursa olsun uzak dururdum. Onunla aynı odada bulunmaya dayanamazdım. Ona bakmaktan nefret ederdim. Ona her baktığımda, sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum.

Ama şimdi bakmak istiyorum. Ayrı geçen yılların yaptığı her şeyi görmek istiyorum. Ve bir parçam, çirkin karanlık mazoşist parçam, onun

Ondan ne kadar etkilendiğimi görüyorsun. Hala.

"Madem yanımda olmaya bu kadar karşısın, o zaman neden işi kabul ettin?"

Başını eğiyor, parmağı ahşap zemindeki damarlar boyunca ilerliyor.

"Düne kadar senin için olduğunu bilmiyordum."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bir kızın olduğunu bilmiyordum, Jasper. Telefon geldiğinde ve pozisyon bana tarif edildiğinde, Gus'ın adımı burada tanıdığı birine verdiğini düşündüm. Dün şirret ayakçı kadının Sophia arayana kadar işin senin için olduğunu bilmiyordum."

"Siktiğimin Gus'ı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, Ady duymasın diye ve Viola başını sallıyor, küçük bir sırtısla savaşıyor, yüzü hala çökük.

Bir nefes veriyorum, Ady'ye bakarken parmaklarımı bilinmeyen bir ritimle yere vuruyorum. Etrafta koşturuyor, yukarı tırmanıyor ve aşağı kayıyor. Henüz salıncağını istememiş olmasına şaşırıyorum. Tekrar Viola'ya bakıyorum ve onun da kızımı oyun odasında takip edişini izliyorum.

Yani böyle olması gerekiyor. Bu konuda söylenecek fazla bir şey yok. İşin benim için olduğunu bilmiyordu ve belli ki paraya ihtiyacı var. Gus, eski erkek arkadaşı, kardeşim, aslında onu buraya getirdi.

Benden hoşlanmadığını itiraf etti. Mesafesini korumak istiyor ve açıklama yapmama ya da özür dilememe izin vermiyor. Muhtemelen bu konuda haklı. Ona ne söyleyebilirim ki?

"Tamam o zaman. Beş ay. Adalyn senden hoşlanıyor gibi görünüyor ve şimdiden yeterince rahat ki ikiniz birlikte daha fazla zaman geçirdikçe bu ilişkinin artacağını hissediyorum. Otizmli çocuklar söz konusu olduğunda işinizi biliyorsunuz gibi görünüyor ve özgeçmişinizi inceledim." *Sanki yedi yıl boyunca kaçırdığım her şeyi bana söyleyecekmiş gibi dün gecenin çoğunda ona takılıp kaldım.* "Eğer bu işle birlikte gelen her şeyi kabul edersen. Elinden geldiğince onu basından uzak tutmayı. Sen dışarıdayken onu güvende tutmayı. Konuşmasına ve davranışlarına yardımcı olmak ve ona bir rutin duygusu vermek.

tutarlılık. Eğer seyahat, çalışma saatleri ve diğer her şeyi kabul ediyorsan," ona bakıyorum, "o zaman sanırım sözleşmeyi imzalayabilir ve ilerleyebiliriz."

Alt dudağını kemiriyor ve sonunda başını sallıyor. "Evet," diyor usulca, isteksizce. "Ben varım. Bu tamamen profesyonelce olduğu sürece. Her şeyiyle."

"Kesinlikle."

"Güzel."

"Birbirinizi tanımaya devam etmenize izin vereceğim." Ayağa kalkıyorum, köşede oturmuş bebekleriyle oynayan Ady'nin başına küçük bir öpücük bırakıyorum. Viola'yı kızımınla yalnız bırakıyorum çünkü bir dakikaya ihtiyacım var.

Önceden bu konuda çok daha iyiydim. Ve vücudum onun yanında nasıl davranması gerektiğini hatırladığında, her şey yoluna girecek. Olmak zorunda.

ALTI

Viola

JASPER odadan çıktığı **anda** yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum, midemdeki düğüm yavaşça çözülüyor. Tanrım, bu adam çok gergin. En son ne zaman bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum ve onunla sabit bir sesle ve tutarlı düşüncelerle konuşabilmem bir mucize.

Ben inatçıyım. Ve gururluyum. Ve bunların ikisi birleşince ölümcül olabiliyor.

Ama belki de en iyisi budur. Belki benim saçma sapan kızgınlığım ve onun benim onu başından savmamdan dolayı incinmesi mesafemizi korumamıza yardımcı olur. Profesyonel sınırlarımızı.

Adalyn sessizce bebekleriyle oynuyordu ve Jasper'ı terslediğim için kendimi bok gibi hissetmenin yanı sıra, sorumluluğumu görmezden geliyordum.

Onu şimdiden sevdim. Çok fazla hayatı ve kişiliği var. Çok fazla karakter ve kullanılmamış zenginlik. Yerdeki petrol gibi, doğru noktaya vurduğunuzda hepsi fışkırıyor. Bu kız öyle. Hissedebiliyorum.

Bu yönüyle bana babasını çok hatırlatıyor.

O böyleydi. Sessiz, içine kapanıktı ama eline bir kâğıt, bir kalem ya da bir gitar verdiğinizde canlanırdı. Başka türlü yapamayacağı şekilde ruhunu açtı.

Ady'nin oyuncaktan oyuncağa geçişini izliyorum. O pek yerinde oturup oynayan bir çocuk değil. Hareket etmeyi seviyor ve kaba motor becerileri muhtemelen yaş seviyesinin üzerinde. Bir jimnastik sınıfında neler yapabileceğini görmeyi çok isterdim, ancak yapacağımız tüm seyahatler nedeniyle böyle bir fırsatımız olmayacak. Yine de bizim için bir şeyler bulmam gerekecek; aksi takdirde ikimiz de çıldıracağız.

"Ne yapmaktan hoşlanırsın, Ady?" diye soruyorum ama ben konuşurken başını kaldırmıyor. "Koşmayı ve zıplamayı sever misin?" Ona daha da yaklaşıyorum ve hafifçe durgunlaşıyor. "Seni tırmanırken ve kayarken gördüm. Boyama yapmayı sever misin?" Kafasını kaldırıyor ama cevap vermiyor ve doğrudan bana bakmıyor. Onun güçlü yönleri ve sınırlamaları hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyor. Sophia denen kadın bana pek bir şey anlatmadı ve acaba bunun nedeni, ilgili kişileri göz önünde bulundurarak kasıtlı olarak belirsiz davranması mı yoksa bilmemesi mi?

Adalyn ayağa kalkıyor, odanın diğer ucuna koşmadan önce etrafına bir göz atıyor ve uzaktaki duvara dayalı kanepeye atlıyor, tekrar baş aşağı dönüyor ve sevinçle ciyaklıyor.

"Baş aşağı," diyorum ve sonra geri dönüyor, koltuktan atlıyor, etrafımda bir daire çiziyor ve sonra tekrar yapıyor. Hareketlerini tekrarlamayı seviyor. Buna azim deniyor ama şimdiye kadar bunu hareketten başka bir şeyle yaptığını görmedim. "Ady, baş aşağı diyebilir misin?" O pozisyonda bana sadece göz kırpmıyor ve Jasper gittiği için rahatsız olup olmadığını merak ediyorum. "Gidip babamı bulalım mı?" Bana bakıyor, ona verdiğim iki küçük Minnie ve Mickey heykelciği şimdi minik yumruklarında sıkılı. "İstiyor musun-"

"O burada mı?" diye gürleyen, her yerden tanıyabileceğim bir ses havayı yırtıyor. "Kızım burada mı?"

"Gus," diyor Adalyn usulca, sesinde ve yüz hatlarında bir gülümseme var. Bunu görmek hoşuma gidiyor. Bu Gus'ın ona yakın olduğu anlamına geliyor. Vücudunu kanepeye oturacak şekilde büküyor ve ben de kalkıp ona katılmak istiyorum.

Gergin bekleyiş bugün ikinci kez içime çarpıyor. Gus'ı son gördüğümde aramızdaki ilişkiyi bitiriyordum. Onun kızı. Bana böyle sesleniyordu ve hayatımın dört yılı boyunca bu unvanla yaşadım.

Aynı anda hem gülümsetiyor hem de içimi sızlatıyor.

"Vi," diye bağırır Gus. "Neredesin kızım? Lanet saniyeleri sayıyordum."

"Gus," diye sesleniyor Jasper, ses tonunda hafif bir gerginlikle, koridorun aşağısında bir yerden. Hâlâ yerde bağdaş kurmuş oturuyorum ve kendimi yerden kaldıramıyorum. Gus'ı göreceğim için en azından biraz heyecanlı olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. "Yapmamız gereken-"

"Sonra, dostum. Bunu daha sonra yaparız. Ama önce..." ve sonra köşeyi dönüp oyun odasına giriyor, Jasper da peşinden geliyor. Gus'ın gri gözleri beni her santimine kadar içine alıyor ve her santimde geniş gülümsemesi büyüyor.

O da aynı. Onunla ilgili her şey aynı. Sesi. Tüylü açık renk saçları, iri gövdesi ve büyük kasları. Her şeyi.

Jasper'ı zorlayamadığım bir şekilde beni gülümsetiyor. Çünkü Jasper haklıydı. Lanet olası Gus. Ona kızamazsın. Ondan nefret edemezsin.

Bu imkansız.

Yani, o pislik beni aldattı ve ben yine de ona bağırmadım.

Yine de ona sarılıp vedalaştım. *Piç kurusu.*

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor saygıyla, sesi daha yumuşak, daha nazik. "Tanrım, Vi, nasıl oluyor da hatırladığımdan daha güzel olabiliyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama o bana doğru atılıyor, beni tekrar yere yatırıyor ve küçük bedenimi büyük bedeniyle kaplıyor. Şaşkınlıkla gülüyorum, ellerim sarılmaya karşılık vermek için sırtına iniyor.

Ama sonra déjà vu gibi oluyor.

Jasper kapının yanında duruyor, yumruklarını sıkmış ve çenesini sıkmış. Öyle görünüyor ki... Bilmiyorum. Kızgın mı? Kızgın mı? Her ne ise, tekrar soğukkanlı kayıtsızlık maskesine bürünmesi uzun sürmüyor. O kadar çabuk oluyor ki, acaba ben mi gördüm yoksa kafamda mı uydurdum diye merak

ediyorum.

"Bırak onu, Gus," diyor Jasper, sesi artık tamamen duygudan yoksun. Yüz hatları ses tonunu takip etse de gözlerimiz hâlâ birbirimize kilitlenmiş durumda. Beni izlerken kaşlarını çatıyor ve hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. "Onu ezip geçeceksin."

"Hayır," diyor Gus şakacı bir tavırla, dirseklerinin üzerinde doğrulup birkaç santim öteden gözlerimin içine bakabiliyor. "Bu hareketi milyonlarca kez yaptık. Seni eziyor muyum bebeğim?"

"Evet," diye gülüyorum.

"Kahretsin," diye o da gülüyor. "Hareket etmek istemiyorum. Sıcacık ve yumuşacıksın. Ve çok güzel kokuyorsun. Her zaman ne kadar güzel koktuğunu unutmuşum." Eğildi ve burnumu kendi burnuyla ovdu. "Seni özledim," diye fısıldıyor. "Çok özledim."

"Ben de." Çünkü gerçek bu. Ama bu, ellerimi sert göğsüne götürüp onu geri itmeye çalışmamı ve başarısız olmamı engellemiyor. "Gus, oksijen çok önemli. Bayılmama iki saniye kaldı." Gülümsüyorum, bu yüzden onu kandırdığımdan şüpheliyim. Dramatik bir şekilde iç geçiriyor, Ady'ye bakıyor ve göz kırpmıyor.

"Tamam. Taşınacağım. Ama bilin ki istemiyorum."

Kalçalarının üzerine oturarak, kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Eteğim neredeyse külotuma kadar sıyrılmıştı ve aceleyle aşağı çekiyorum. Görüp görmediklerini anlamak için yukarı bakıyorum ve ikisinin de bakışlarının yönünden gördüklerini anlıyorum.

Gus tüm bunlar çok eğlenceliymiş gibi gülümsüyor. Jasper ise tam tersi, acılı ve gergin görünüyor.

"Benim güzel Vi'm, göz kamaştırıyorsun." Gus beni bir kez daha içine çekiyor, ama nedense Jasper aynı hareketi yaptığında hissettiğim kelebekler gibi heyecanlanmıyorum. "Seni çok özledim kızım. Bunu sana daha önce söylemiş miydin?" Gözlerimi deviriyorum ve o da bu etkileşimi sessizce izleyen Adalyn'e dönmeden önce gülüyor. Nedense yüzüm kızarıyor. "İşte benim diğer favori kızım. Buraya gel, hayatım." Adalyn kımıldamıyor. "Ah, hadi ama." Gus onun kalçasını okşuyor. "Sen

Sarılmalarımı sevdiğini biliyorum. En iyi sarılmaları ben yaparım, unuttun mu?" Adalyn izin ister gibi Jasper'a bakıyor ama Gus'ın yanına gitmek yerine koltuktan kalkıp Jasper'ın yanına koşuyor. Jasper eğilip onu kucağına alıyor, biraz sıkıyor ve alnından öpüyor. İkisi aynı gülümsemeyle birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor ve kalbim fazladan bir kez daha atıyor. "Ah, Ady. Yaralandım. Gerçekten incindim."

"Ne diyebilirim ki? Kızın mükemmel bir zevki var."

Gus omuz silkip Ady'ye bir öpücük gönderiyor ve ben onu özlediğimi fark ediyorum. Düşündüğümünden çok daha fazla. "Sahile gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Plaj mı?" Jasper yankılanıyor.

"Bugün yapmak istediğin şeyin bu olduğunu söylemiştin. Bunun Ady'nin turdan önce son kez gitme şansı olabileceğini söylemiştin."

Jasper Gus'a dönmeden önce bakışlarını bir süre benimkilere çeviriyor. "Bu Vi buraya gelmeden önceydi. Onunla konuşmam gereken çok şey var."

Gus nefesinin altından bir şeyler homurdanıyor. "Mayon var mı Vi?" Başımı sallıyorum. "O zaman bütün bunları onunla orada konuşabilirsin. Hadi *gidelim*. Geç oluyor. Yetişkinlere yönelik ve Adalyn onaylı yiyeceklerden oluşan bir piknik hazırladım ve Lyric Rose'un Malibu'daki evini kullanabiliriz. Onunla çoktan konuştum. New York'ta ve ne kadar istersek o kadar bizim olduğunu söyledi."

Vay canına. Lyric Rose. Lyric Rose'u tanıyorlar mı? Rock efsanesi Gabriel Rose'un kızı ama kendi çapında bir ünlü. Hem de çok havalı biri. En azından benim için öyle.

Jasper tereddüt ediyor, bakışları Gus ve benim aramda gidip geliyor. Sahile gitmeyi umursamazdım. İçimden bir ses önümüzdeki beş ay boyunca durmadan git, git, git diyecek diyor. Ayrıca Ady'nin evinden, konfor alanından çıktığında nasıl olduğunu görmek için de iyi bir fırsat.

Ayrıca Pasifik'i hiç görmedim, o da var. Sonunda Adalyn'e

"Kumda oynamak ister misin?" diye soruyor. Adalyn kısık ve tatlı bir sesle, "Kum," diyor.

"Okyanusa girmek ister misin? Soğuk olabilir."

Bu sefer cevap vermiyor ama hâlâ ona bakıyor. "Bu bir evet mi, böcek?" Yanıt yok, sadece başını eğip adamın boynuna sokuluyor.

"Sanırım gidiyoruz o zaman. Eşyalarını toplamam ve üstümü değiştirmem için bana beş dakika ver."

Ve sonra Jasper çıkıp gitti. Aynen öyle. Adalyn hala onun kollarındaydı. Vay be, bu adam benden gerçekten hoşlanmıyor. *Onu suçlayabilir misin?*

"İlk eğiliminin seni çılgınca öpmek olması garip mi?" Gus soruyor ve ben gülüyorum.

"Garip, değil mi? Tüm bu olanlar?"

"Biraz." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet, çok tuhaf. Ama iyi anlamda. Harika bir şekilde." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Ady'ye senin bakacak olmana çok sevindim. Uzun zamandır seni aramayı ya da kapına gelmeyi düşünüyordum. Ama bu çok daha iyi. Beş ay boyunca yine biz olacağız. Isınacaktır, o yüzden ona bu kadar yüklenme. Jasper'ın eli sıkı bir amcık olabileceğini biliyorum ama bu sevgiden kaynaklanıyor. En azından Adalyn söz konusu olduğunda."

"Sorun yok. Biz iyiyiz." İyi değiliz. Benim hatam. Onun hatası. Ama iyi değiliz. "Ama tüm bu entrikaların için kıcına tekmeyi basmalıyım."

Sırıttıyor. "Bebeğim, konu sen olunca entrikalarımın ne kadar derin olduğunu bilemezsin. Ama gerçekten, Jasper'a bir şans ver. Bunun ne kadar gergin olduğunu şimdiden görebiliyorum."

Omuz silkiyorum. Jasper ve ben eninde sonunda bir orta yol bulacağız. Bu iş yürüyecekse fazla seçeneğimiz yok. Ama Gus'la sanki kaldığımız yerden devam ediyormuşuz gibi geliyor. Sanki tek yaptığımız duraklatma düğmesine basmaktı.

Başımı eğip kendimi yerden kaldırıyorum. Benim de kendimi toparlamam ve takım elbisemi giymem gerekiyor. "Jasper'a sert davrandığımı düşündüren ne?" Gus beni oyun odasından çıkarıp merdivenlere doğru takip ederken omzumun üzerinden soruyorum. Bavullarımın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,

Ama alt katta, benim geldiğim yerde olduklarını varsayıyorum. "Belki de bana sert davranan oydu."

Başını sallıyor. "Onu ancak sen böyle kızdırabilirsin."

"Onun üzerinde böyle bir gücüm olduğunu sanmıyorum, Gus. Zamanın yüzde doksan altısında beni tamamen görmezden geliyor. Beni terk etti çünkü birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için Ady ile yalnız kalmamı istiyordu. Tavrı yeni bir şey değil."

Gus başını yana eğiyor. "Şaşıracaksın," diyor birinci kata ulaştığımızda, ama ben bunun ne anlama geldiğini soramadan ön kapıdan çıkıyor.

Bir süre arkasından bakakaldım. Bu gün beklediğimden çok farklı geçti. Tuhaf kelimesi yüzyılın en hafif kelimesi olabilir.

Fuayede bavullarımı buldum. Sanırım seçilip seçilmeyeceğimden emin değillerdi. Hızlıca birini karıştırıp bulduğum ilk bikiniyi çıkarıyorum, ardından bir çift parmak arası terlik, bir tişört ve keten şort geliyor. Neyse ki çok uzakta olmayan tuvaleti bulup kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

Tanrım, duşu ya da küveti bile olmayan banyo, evdeki tek banyomun iki katı büyüklüğünde. "Artık Alabama'da değilsin," diyorum kıs kıs gülerek, başımı sallayarak.

"Kaldır kıçını Vi," diye bağıyor Gus banyonun dışından bana.

Tanrım, bu ikizler farklı olabilir mi? Görünüştten daha fazlası mı? Birbirlerinin tam zıttıydılar.

Ve yine de, ikisine de sıcak davrandın. Harika, bilinçaltım bile iğneleyici davranıyor.

"Bir dakika içinde çıkacağım, Gus. Bir bayanı aceleye getiremezsin."

Soyunuyorum, birlikte geldiğim kıyafetlerimi katlayıp mermer tezgahın üzerine koyuyorum. Siyah ve kırmızı rockabilly tarzı bikinimi giyiyorum, şort ve tişörtümle üzerimi örtüyorum ve parmak arası terliklerimi giyiyorum. Yığın

saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapıp, üzerimi değiştirdiğim kıyafetleri alıp banyodan çıkıyorum.

Ben hazırım, karar verdim. Kendime üstünkörü bir bakış bile atmıyorum. Çünkü bu bende var.

Jasper Diamond'la başa çıkabilirim. Vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden gelebilirim. Basit bir bakışıyla hain kalbimi nasıl hızlandırdığını. Sadece beş ay. Çocuk oyuncağı.

YEDİ

Jasper

GÜNEY KALİFORNİYA'DAKİ PLAJLAR yanıltıcıdır. En azından yılın bu zamanlarında öyledir. Los Angeles'ı düşündüğünüzde, sonsuz güneş ışığı, mükemmel kumsallar ve binilecek sonsuz dalgalar düşünürsünüz. Bunların çoğu doğrudur, ancak kimse Pasifik Okyanusu'nun ilkbaharın başlarında ne kadar soğuk olabileceğinden bahsetmez. Adalyn'in umurunda değil. Suyu görüyor, dalgaları ve balıkları görüyor ve ikna oluyor.

Ben mi? Pek değil.

İyi ki yeni dadısı da onunla birlikte suya girmiş. Ona bakan her erkeğin ölümüne sebep olacak şekilde tasarlanmış bir bikini giyiyor. Göğüsleri. Yüce Tanrım, bakmamak için elimden geleni yapıyorum, ama oradalar ve çok güzeller, özellikle de kırmızı ve siyah sütyen benzeri şeyin üstünden kıvrılıp taşmaları. Ve bacakları. Daha önce o lanet eteğin içindeyken zorlanıyordum ama şimdi?

"En azından Ady'yle birlikte suya girmek zorunda değilsin," diyor Gus, o da Vi'yi izlerken sesi mesafeli. Ve Ady'yi, sanırım, ama gözlerinin bikinili Viola'da olduğunu biliyorum. Acaba onu yıllar önce bıraktığı için pişman mı? O gittikten sonra bu konuyu hiç konuşmadık. Gus, Viola'yı çok seven biri değil.

ve ben de kesinlikle bu konuyu açmayacaktım. Ama şimdi ona bakınca, kendi kendini tekmelediğini hayal ediyorum. "Onun geri dönmesi güzel. Sanki... Bilmiyorum. Tamamlanmış ya da öyle bir şey."

Gus ve ben Lyric Rose'un Malibu sahilindeki evinin hemen arkasındaki plaj sandalyelerinde uzanmış pahalı biralarımızı yudumluyoruz. Burası seçkin, özel bir plaj ama ikimiz de hala büyük güneş gözlükleri ve beyzbol şapkaları takıyoruz. Benimki New Orleans Saints; onunki Crimson Tide.

Kardeşimi seviyorum ama şu anda ondan nefret ediyorum.

"Onu nereden biliyorsun, Gus? Onu ne sıklıkla kontrol ediyordun?"

"Birkaç ayda bir. Spencer Johnson ve ben ayrıldıktan sonra da yakındık ve onun her zaman çenesi düşük olmuştur. Gerçekten Viola gibi bir kadının beni takip etmeden çekip gitmesine izin vereceğimi mi düşündün?"

"Hayır," diye cevap veriyorum kolayca, çünkü Gus Viola'yı her zaman kendisinin olarak gördü. Yıllar önce onun kazanmasının ve benim kaybetmemin nedeni buydu. "Sadece bundan hiç bahsetmedin."

Bir omzunu silkiyor ama onun dışında etkilenmemiş görünüyor. Acele etmiyor, birasını yudumluyor. "Onu sonsuza dek sevdim."

Gözlerimi güneş gözlüğümün arkasından kapatıyorum, sonra tekrar açıp sessiz bir nefes veriyorum. Bu tepkiden nefret ediyorum. Verdiğinin farkında bile olmadığı ebedi enayi yumruğu.

"Ayrıca, beş ay boyunca Ady'yi başka kime emanet edebilirsin ki? O bunun için mükemmel, Jas. Akla gelebilecek her açıdan."

"Eski kız arkadaşını geri kazanmak için kızımı ve onun eşsiz durumunu mu kullanıyorsun?"

Gus sırtıyor, sırtışının köşesi gözüme çarpıyor ve çenemin titremesine neden oluyor. Pavlov'un köpeği gibiyim. Zaten bu kadar tahmin edilebilirim. "Dediğim gibi, o bunun için mükemmel. Ady için. Bizim için. Benim için."

Göğsümdeki gergin noktayı dalgınca ovuyorum.

"Sadece kızımın dadısını becermemeye çalış. Bu anlaşmanın bir parçası değil. Turneye çıkıyoruz ve turneye çıktığımızda nasıl davrandığını hepimiz biliyoruz. Onun kalbini tekrar kırdığında beni yarı yolda bırakmasını istemiyorum."

Gus kıs kıs güler, birasından bir yudum alır. "Dört yıldır turneye çıkmadık kardeşim. O zamandan beri çok şey değişti."

"Yani, sana bakan her grup kızına sikini sokmayı planlamıyorsun, öyle mi?"

"Belki," diyor yavaşça, gözlüklerini kaldırıp sudaki kızlara bakarak. *Benim* kızlarımı. "Belki de değil." Biramı bitiriyorum, boşunu gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak soğutucuya atıyorum ve bir tane daha çıkarıyorum. Bana bilmiş bilmiş sırtıyor. "Seni şimdiden içmeye mi itti?" Cevap vermiyorum. "Ady ondan hoşlanıyor." Bunu zaten biliyordum. Ondan hemen hoşlanmıştı. "Ve tüm bunları otobüsle yapmak istemediğine emin misin? Çok geç değil. Böylesi bizim için daha mahrem."

Biliyorum, ben de bunu düşündüm. Sayamayacağım kadar çok kez bu ve oteller arasında gidip geldim.

Bunu tamamen otobüsle yapmak istememe nedenlerimin bencilce olup olmadığına karar veremiyorum. Eğer otobüse binersek, Adalyn yüzünden grubumuz ikiye bölünecek. Bir otobüste ben, Ady ve şimdi de Viola, diğerinde ise Gus, Keith ve Henry olacak.

Ya da hayatımı sikeyim, ben, Ady, Viola ve *Gus bir* otobüsteyiz. Yanımda o kadın varken beş ay boyunca küçücük bir otobüste uyumaya dayanabilir miyim? Kardeşim ve o yanımda uyurken?

Otel sütleri daha büyükmüş gibi geliyor. Sanki Viola Starr'a doymamış havayı solumak için daha fazla alanım olacakmış gibi. Ve Gus otomatik olarak ona bu kadar yakın uyuma seçeneğine sahip olmayacak.

Ancak, bunların hepsi sadece takviye. Kimse otobüste gereğinden fazla uyumayı sevmez ve ben de bir istisna değilim. Ama dediğim gibi, belki de bencilce davranıyorumdur.

"Sizce Ady bu şekilde daha mı iyi olur?"

Gus öne eğilmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış onları izliyor, yansıtıcı gözlükleri gözlerini kapatıyor, böylece onu okuyamıyorum.

"Yolda çok fazla saat geçirecek. Otobüse hapsolacağı çok zaman olacak. Eğer uçarsak, kısa süreli seyahatler olacak ve konserler arasında parka gidebileceği ya da etrafta koşup çocuk olabileceği daha fazla boş zaman olacağını varsayıyorum." Beni bulmak için başını çeviriyor. "Ama tutarlılığı seviyor. Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, biramı kalçama dayıyorum. "Otobüsler çok rahatsız. Bununla birlikte, Viola'ya yakın olmak istemeyişimin Ady için en iyi olanı etkilemesini istemiyorum."

Gus yüksek sesle, bıkkın bir şekilde iç geçirir. "O kızdan nefret etmeyi ne zaman bırakacaksın?"

Omuz silkiyorum çünkü buna verecek gerçek bir cevabım yok. Bırakalım Gus ne istiyorsa düşünsün. Böylesi daha kolay.

Kardeşimden bir şey saklamam. Aramızda sır yoktur. Bunun dışında.

Bu kadın.

Aramızdaki ayrıştırıcı güç o ve sonuç olarak bir parçam bu yüzden ona gerçekten kızıyor. Bu onun hatası olmasa bile. Ben ona aşık oldum, o da bana aşık oldu ve bizim için her şey bu şekilde gelişti. Ama eğer kendinizi birini sevmekten vazgeçmeye zorladıysanız, bunun ne kadar imkansız bir iş olduğunu bilirsiniz.

Özellikle de onlarla ilgili her şey sizi daha derine çekiyorsa.

"Elimizden geldiğince otel odalarının daha iyi olduğunu düşünüyorum. Bazen otobüs kaçınılmaz oluyor. Ama o otobüslerde uyumak berbat bir şey ve Ady'nin bununla nasıl başa çıkacağını kim bilebilir. O gerçek bir yatakta uyumaya alışkın ve en son Palm Springs'e Sally ve babasını ziyarete gittiğimizde otelde kalmayı sorun etmedi. Uçağa da aşına. Her şey yoluna girecek."

"Eğer değilse, kısa diyeceğim. Adalyn annesiz bir çocuk. Sanki Hollywood'da başka çocuk yokmuş gibi doğduğundan beri paparazziler tarafından takip edilen bir çocuk. Viola ile işler herhangi bir nedenle yolunda gitmezse, bir turne için onun sağlığını riske atmayacağım. Hayranlarımız ve plak şirketimiz istese bile."

"Viola ile her şey yoluna girecek. O bizim kanımızın bir parçası." Gus ayağa kalkıyor, elindeki boş kovayı soğutucuya atıyor ve gömleğini çıkarıyor. "Şimdi kışını kaldır ve dondurucu soğuk suda kızınla oyna. Bugün özgürlüğümüzün son günü. Gösteriler yarın başlıyor."

Kendimi ayağa kaldırıp sandalyenin rahatlığından uzaklaşarak gömleğimi çıkarıyorum ve kardeşimi sörf alanına doğru takip ediyorum. Viola suyun altında bir şeyler keşfediyor, hem o hem de Adalyn eğilmiş, gözleri Kaliforniya sahilinin vahşi doğasını araştırıyor. Ve bir an için kendimi onları uzaktan izlemek için duraklarken buluyorum. Az önce olduğumdan farklı bir şekilde.

Az önce bunu söyledim, değil mi? Benim çocuğum annesiz bir çocuk. Ama Adalyn'in Viola'nın elini tutuşunu izliyorum.

Hayatımın büyük bir bölümünde öyle ya da böyle takıntı haline getirdiğim kadının çocuğumla oynamasını izliyorum.

Onları izliyorum ve böyle bir sevgiyi hiç tatmamış olan kızım için üzülüyorum. Bir annenin sevgisini. Ona asla veremediğim bir hayat için acı çekiyorum. Elini tutan kadınla asla mümkün olmayacak bir hayat.

Nefes almak ne zaman bu kadar zorlaştı?

"Geliyor musun?" Gus sesleniyor ve ben kendimi kontrol etmem gereken duygulardan uzaklaştırarak gözlerimi kırıştırıyorum. Viola başını kaldırıp bakıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. Başka türölüsünün bana ihanet edeceğini bildiğim için yarım bir sırıtış deniyorum ve buz gibi suya doğru ilerliyorum.

Viola doğruldu, eli hâlâ Adalyn'inkini tutuyor ama gözlerinin bana ziyafet çekişi, göğsümü ve karın kaslarımı sanki tatmak için can attığı bir yemekmişim gibi yiyip bitirişi sikimin canlanmasına neden oluyor. Yüzü kızarıyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

Yine gözüme çarptı ve bu her şeyi daha da güzelleştirdi. Belki de bu soğuk su o kadar da kötü bir şey değildir.

"Balık," diye anons ediyor Ady ben yaklaşırken, sağ eli -şimdi ona dadı diyeceğim- tarafından tutulmayan eli- bir dalga gibi yana doğru hareket ediyor. Bunun balık işareti olduğunu varsayıyorum.

Suya giriyorum ve irkiliyorum. "Vay anasını," diye düzeltiyorum, "bu çok soğuk." "Alışsın," diyor Viola. "Ady, babana dalgaların nasıl hissettirdiğini anlat.

ayaklarımızın üzerinde." Ady önce Viola'ya sonra da bana bakıyor. Göz kırıyor. Ve sessiz kalıyor. "Kumdayken ayak parmaklarını gıdıklıyorlar mı?" Ady gülümsüyor, hafifçe kıkırdıyor ama sözlü olarak cevap vermiyor. Viola gülümseyerek parmaklarını kızımın uzun saçlarında gezdiriyor ve sonra ne yapabilirsin ki dercesine omuz silkerek bana bakıyor. "Daha önce bana evet demişti. Gıdıklamak kelimesini bile tekrarlardı."

"Gel buraya Ady," diyor Gus, onu geniş kollarının arasına alarak. "Gidip biraz deniz camı bulalım."

İkisinin sualtına doğru gidişini izliyorum ve aniden Viola ile tamamen yalnız kalıyorum.

Rahatsız görünüyor, sudan kuma doğru sıçramadan önce ağırlığı yer değiştiriyor, Gus ve benim kısa süre önce boşalttığımız sandalyelere doğru yürürken ayakları altın tozuna basıyor.

"O inanılmaz, Jas. Vay canına. Onunla çok gurur duyuyor olmalısın."

En karanlık gecelerde bile bir meşale gibi parlam. "Öyleyim. En çok gurur duyduğum şey o. Annesi için pişmanlık duymayı bile içimde bulamıyorum. O olmasaydı, Ady de olmazdı."

"Sorabilir miyim?"

Omzunun üzerinden bakıyor ve bir saniye önce beni kışına bakarken yakalamış olabilir. "Sarhoş bir geceydi. Bir parti sonrası tanıştığım bir kız. Prezervatif kırıldı ya da o öyle söyledi. Gerçekten bilmiyorum. O kadar sarhoştum. Altı hafta sonra hamile olduğuna dair bir telefon aldım." Viola vücudunun alt kısmındaki fazla tuzlu suyu siliyor ve oturmadan önce şortunu tekrar giyiyor. Ben de onu takip ederek hemen yanına oturuyorum.

"Sen

Bira ister misin?" Viola başını sallıyor, ben de bir tane açıp ona uzatıyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor, temas anında içimde sarhoş edici derecede yasak ve heyecan verici bir şey zıplıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve kendime rağmen sırtıyorum.

Boğazını temizliyor. "Sonra ne oldu?" diye devam ediyor ben hikâyemi bitirmeyince.

"Gerçekten bilmiyor musun? Bir süredir her yerdeydi."

Viola benden uzaklaşıyor ve öğleden sonra güneşi gökyüzünde ağırlığını hissettirirken dalgalara bakıyor. "Hayır. Gerçekten bilmiyorum. O geceden sonra, yani o son geceden sonra, bıraktım..." diye yutkunuyor. Hafifçe gülüyor. "Dikkat etmeyi bıraktım. Takip etmek çok acı veriyordu." Biraz kırılmış bir şekilde başımı sallıyorum ama onun bu hareketi fark edip etmediğini bilmiyorum. Birasından yavaşça bir yudum alıyor ve dudaklarını yalıyor. "Eğer bana anlatmanın bir sakıncası yoksa, bilmek isterim."

"Onunla sadece bir gece tanışmıştım. Yine de bana onunla evlenmem gerektiğini söylüyordu. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu. Ona, ilk olarak bebeğin benden olduğunu teyit etmeden ve ikinci olarak onu daha iyi tanımadan bunu yapmayacağımı söyledim. Ona ve bebeğe bakacağıma söz verdim ama onunla öylece evlenmeyecektim. Ama gerçekte, baba olma fikri beni heyecanlandırıyordu. Bu beni Gus'ı rahatsız ettiği kadar rahatsız etmiyordu. Fırsatçı bir kadın tarafından kandırıldığımı inanıyordu ve haklı olmasına rağmen çok da umurumda değildi."

Viola bunun üzerine hafifçe gülümsüyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor.

Elimde olmadan gülümsemesine karşılık veriyorum. "Demek ondan bir bebeğin oldu."

Sesimde mizah olmasa da gülüyorum. "Sayılır. Bebeği doğurdu ve babalık testi Ady'nin benden olduğunu gösterdi. Altı ay sonra Karina gitti. Beş aylık olduğundan beri benimle kalıyordu, misafir odasında uyuyordu. Çok az konuştuk. Neredeyse hiç etkileşimde bulunmadık. Sonra bir sabah Ady'yi beslemek için uyandığımda bir not buldum ve Karina'nın odası boşaltılmıştı. Bundan beş ay sonra ölmüştü. Aşırı dozdan."

Viola'nın gözleri fal taşı gibi açılmış, yüz ifadesi donuklaşmıştı. "Adalyn için üzgünüm.

Ve senin için."

"Anneler her zaman en iyisi değildir."

Viola birasından büyük bir yudum alıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve koltuğunda arkasına yaslanıp uzun bacaklarını dizlerinden çaprazlıyor.

"Hayır, değiller. Ama yine de." Uzun, ağır bir iç geçirdi ve ben onu zorlamadım. Annesi hakkında konuşmak isteseydi, konuşurdu. Ayrıca, kalpten kalbe konuşmak bana göre değil, özellikle de Viola Starr isimli kadınlarla. "Bana yarından bahset. Günlerin nasıl geçeceğinden."

"Bir yerden bir yere uçuyoruz ya da arabayla gidiyoruz. Bazılarında diğerlerinden daha uzun kalıyoruz. Ady ve benim iki yatak odalı bir süitimiz var ve senin odan her zaman bizimkinin yanında. Gösteriler genellikle geç saatlere kadar sürüyor, ana gösteri biz olduğumuz için bizim için dokuz civarında başlıyor, ancak öğleden sonra ses kontrolleri ve ardından radyo, televizyon veya çevrimiçi görüntüler gibi yapmamız gereken diğer saçmalıklar için orada olmamız gerekiyor. Ady'ye yemek vermen gerekecek. Banyo yaptır. Onu yatmaya hazırla ve sonra yatır. Ben programdan sonra dönene kadar süitimde ya da otobüste kalman gerekecek. Sabahları genelde sakın olur ve o zamanın bir kısmını kendine ayırabilirsin. Bu iş haftanın neredeyse yedi günü olduğu için buna ihtiyacın olacak."

Bir yudum daha alıyor. "Annemin borcunu ödemeni istemiyorum. Bana zaten yeterince ödeme yapıyorsun. İki yıl öğretmenlik yaparak kazanacağımdan daha fazla."

"Zaten yapıldı, Vi. Bunu maaşının bir parçası olarak düşün."

Nefesini üflüyor, daha da eğiliyor, çapraz bacağı tekrar aşağı iniyor, ayak parmakları kumda kıpırdıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi esintiyle uzaklaşıyor. "Beni bir şekilde kurtardın. Hayat beni yandan çarptı ve sen beni enkazdan çıkardın."

Vay be. Bu sadece... Bok. O gece arenanın dışında kalsaydım onun dñnyası nasıl olurdu? En başta çekip gitmeseydim?

"O Gus'tı. Ben değildim."

Başını hayır anlamında sallıyor. "Belki başlangıçta, ama sorun sensin, Jasper. Benden nefret ettiğini iddia ediyorsun ve ben de bunu anlıyorum. Kısmen. Ama sen hep oradaydın. Kanatlardan izliyorsun. Sen ön plandayken tüm şanı Gus'ın almasına izin verdin." Ayağa kalktı, üzerime abandı. Ona bakıyorum, ayağa kalkıp doğrudan gözlerinin içine bakarsam ne yapacağımdan çok korkuyorum. Benim yeşilim onun elasına. "Spencer Johnson içtiği zaman çok konuşuyor. Tüm bunlar sona erdiğinde bana göz kulak olması için yeni bir adam bulmanız gerekecek. Geri dönmeyi planlamıyorum."

Viola sörf alanına doğru yürür.

Gitmesine izin verdim. Çünkü o söz konusu olduğunda ben böyle yaparım.

Onu takip etmek yok. En azından benim için. Bu, yeniden ustalaşmayı öğrenmem gereken bir hareket. Çünkü her şeyi değıştirme dürtüsünü öldürmek bu sefer o kadar kolay değil.

SEKİZ

Viola

Turne Los Angeles'ta **başladı**. Plajdan sonraki sabah Jasper ve ben Adalyn hakkında bilmem gereken her şeyi gözden geçirdik. Uyku alışkanlıkları nasıl? Sevdığı ve sevmediği yiyecekler. Yemek programının nasıl olduğunu. Gluten ve süt ürünleri içermeyen özel bir diyet uyguluyor, bu yüzden bunun üzerinden geçmemiz gerekti. Tabletini ya da televizyonu ne kadar süre izlemesine izin verildiğini açıkladı. Tuvalet eğitiminin ne kadar iyi olduğunu. Liste uzayıp gitti.

Bu da öğretmenlik ve dadılık arasındaki şaşırtıcı farkı ortaya koyuyor. Biri diğerinden daha kolay değil ve ben henüz hangisini tercih edeceğime karar veremedim.

Jasper şikayet etmiyor. Azıcık bile. Annemin bekar bir ebeveyn olarak yaptığı tek şey şikayet etmektir.

Jasper ilk iki gün öğleden sonra üç sularında ayrıldı. Sanırım bu onun için Adalyn'den daha zor oldu. O kız tam bir asker. Evet, kapıdan ilk çıktığında ağladı ama bu sadece birkaç dakika sürdü ve onu kucağıma alıp teselli etmeme izin verdi. Sonra oynadık. Akşam yemeği yedik, Karlar Ülkesi'ni izledik ve yattık - batı yakası saatine hala alışamadığım için ben de yattım.

Bugün her şey farklı.

Havada bir vızıltı var. İnsanlar Jasper'ın malikanesinin etrafında koşuşturuyor, bavulları ve malzemeleri topluyor. Sophia denen kadın geri dönmüş, önüne gelene emirler yağdırıyor.

Elimden geldiğince onun yolundan uzak durdum, tüm eşyalarımı topladım ve ilk iş olarak ön salona yerleştirdim. Las Vegas uçağımız birkaç saat içinde kalkacak ve yakında bizi almaya bir araba gelecek.

Bu, içimi çalkantılarla dolduran bir şeyin başlangıcı.

Bunun bir kısmı Jasper'la ilgili.

Sahilde onunla aramızdaki hava ne kadar açıksa orada kaldı.

Adalyn'e bakarken ortak bir nokta bulduğumuzu söylemek isterdim. Daha dostane şartlarda olduğumuzu. Daha az gergin ya da garip olduğunu ya da aramızdaki bitmek bilmeyen gerginliğin buharlaştığını.

Öyle olmadı.

Aksine, lise yıllarımı birlikte geçirdiğim soğuk ve mesafeli Jasper Diamond'a geri döndüğü için şimdi bunun daha çok farkındayım.

O her zaman kendi başına bir krallık olmuştur. Kendine olan güveni ve esrarengiz seksapeli onu dokunulmaz ve ulaşılmaz kılıyor.

Ama duygusal olarak uzakta. Soğuk ve izole - eğer bu tür şeylere inanıyorsanız, cazibesinin bir parçası.

Yine de Adalyn'le birlikteyken tüm buzlar eriyor.

Onu dünyanın geri kalanından ayıran, mükemmel bir şekilde hazırlanmış bariyeri parçalanır ve sıcaklık ve duyguyla gülümser. Adalyn onu insanlaştırıyor. Adalyn onun yaşam gücü ve bunu izlemek kesinlikle nefes kesici.

Jasper'ın olduğundan daha yakışıklı olmasının mümkün olduğuna hiç inanmazdım, ama kızıyla birlikteyken daha güzel bir adam olamazdı.

Şu anda olduğu gibi.

Jasper mutfak masasında oturuyor ve Adalyn onun kollarına sarılmış, sadece kucağında oturuyor. Başını Jasper'ın göğsüne yaslamış, Jasper'ın sadece kendisi için atan kalbinin sabit ritmini dinliyor. Hatta yüzlerinde aynı sessiz endişe ifadesi var.

Sırtına nazikçe baskı uyguluyor ve etrafını saran kaosu atlatmasına yardımcı olmak için tam da ihtiyacı olan şey bu gibi görünüyor. Bu onların fırtına öncesi sakin anları ve kendimi davetsiz misafir gibi hissetsem de onları yalnız bırakmak için çekip gidemiyorum. Onların sahip olduklarına hiç sahip olmadım ve küçük bir kızı kıskanmak garip bir şey, ama işte.

Benim hiç babam olmadı. Annem beni sevmekle uğraşamayacak kadar uyuşturucuya ve rastgele erkeklere düşkündü.

Belki de bu yüzden Gus'a o şekilde sarıldım. Bana çok fazla sevgi verdi ve ben de onu muhtaç bir sünger gibi emdim. Hayatın karanlığında ışığı bulmak her zaman kolay değildir. Özellikle de o ışık geçici olarak söndüğünde sebat etmek ve yola devam etmekten başka seçeneğiniz olmadığıda.

Jasper, Adalyn'in huzurunu bozmaktan korkarak, "Araba her an gelebilir," diye alçak sesle konuşuyor. Başını bana doğru eğene kadar benimle mi yoksa onunla mı konuştuğunu anlayamıyorum. "Hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar." Ve bu gerçek, çünkü evet demek yalan olur.

Dediğim gibi, her şey darmadağın olduktan sonra sebat etmek ve hayatıma devam etmekten başka seçeneğim yoktu. Ve burada, bu turda, bu kızla yapmaya çalıştığım şey de bu.

Keşke yoluma devam etmemi sağlayan farklı bir patron olsaydı.

Yalnız olmak umurumda değil. Yalnız olmak umurumda değil ve çoğu zaman bunu bir gerçeklik olarak kabul ediyorum. Ama burada olmak, Jasper ve Gus'ı tekrar görmek? Sırf yalnız ve kaybolmuş olduğum ve eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor olduğu için eğlenmemem gereken bir şeye yenik düşmekten korkuyorum.

Ve sadece iki gün oldu.

Kapının zili çalıyor ve Sophia'nın fuayede tıkırdatarak kapıyı açtığını duyuyorum, siyah saçları da diğer her şeyi gibi tertemiz. Jasper ayağa kalkıyor, küçük kızı hâlâ kollarında.

"Peki ya sen, böcek? Büyük bir yolculuğa çıkmaya hazır mısın?" Adalyn babasının gözlerine birkaç santim uzaktan bakmak için geri çekiliyor. Burunları birbirine değiyor ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Arabaya bineceğiz ve sonra havaalanına gideceğiz. Sonra da üzerinde zıplamayı sevdiğin yatağın olduğu uçağa bineceğiz. Ve bu gece, senin yatağın yerine bir otelde uyuyacağız. Bu yolculuk hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Gözlerini hızla kırıştırarak ona bakar.

"Bunu yapabilirsin. Bunu birlikte yapabiliriz." Onun burnunu öpüyor ve derin, kederli bir iç çekiyor. "Las Vegas onun için imkânsız olacak." Adalyn'i kalçasına yaslayacak şekilde ayarlıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Aydınlık, kafa karıştırıcı ve büyük bir insan kalabalığı var. Bunların hepsinden nefret eder. Orada geçireceğimiz iki gün boyunca otelde kalmasını istemiyorum ama onun için ne yapabileceğimi de bilmiyorum."

Öne doğru bir adım atıyorum ve parmaklarımı ipeksi saçlarının arkasında gezdiriyorum. Beni itmiyor ama biraz omuz silkiyor ve bunun sebebinin hâlâ dokunuşuma, varlığıma alışmaya çalışıyor olması olduğunu biliyorum.

"Mandalay Bay'de onu yarın götürmek istediğim bir akvaryum var." Adalyn'e bakıp "Yarın benimle balıkları görmeye gelmek ister misin?" diye sorduğumda bana onaylayan bir sırıtış attı.

"Balık," diyor usulca ve ben eğilip onun melek gibi yanağını öpüyorum, elimi tekrar saçlarında gezdiriyorum.

Geri çekildiğimde Jasper bana bakıyor ve belki de sadece Adalyn'i bu tura çıkardığı için kendini savunmasız ve çelişkili hissettiğinden ya da en değerli varlığının hala kollarında olduğu gerçeğinden, ama gözlerinde her şeyi görüyorum.

Sanki altımdaki toprak kayıyor. Sanki serbest düşüşteyim ve nereye, nasıl ineceğim umurumda değil.

Çünkü Tanrım. Bana bakışı. Çok açık.

Çok savunmasız.

O zümrüt yeşili derinliklerde, cevaplanmamış milyonlarca soru görüyorum. Aramızda bir dünya tarih var. İkimizin de sanki orada yokmuş gibi davranmak istediğimiz çılgın bir enerji. O bana bakıyor, içime bakıyor ve ben de ona bakıyorum. Korkmuyorum, gözümü kırpmıyorum ya da başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum.

Öne doğru bir adım atıyor, parmak uçları bir kasırğa gücüyle içime çarpan en nazik şekilde parmak uçlarıma değiyor. Şiddetli ve yıkıcı.

Nefesim kesiliyor ve fısıldıyor, "Viola." Ama ses tonu keskin. Öfkeli bir küfür. Açık bir uyarı.

Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Dudaklarındaki ismim onun için neyi temsil ediyor.

Şarkı sözleri zihnimden geçerken boğazım daralıyor. *Bütün hayallerim ayaklarının dibinde ölüyor. Kalbim dökülüyor, kırık ve eksik. Onu durdurmanın ya da bu öfkeli ritmi kontrol etmenin bir yolu yok.*

Biz bu muyuz, öfkeli bir ritim mi? Kırık ve eksik bir şey mi?

Tek bildiğim gücünün sarhoş edici olduğu. Manyetizması vahşi ve kontrol edilemez.

Ta ki Sophia yüksek sesle boğazını temizleyene ve kepenkleri tekrar inene kadar. Benden uzaklaştı ve içgüdüsel olarak, ondan bir daha asla bu kadar gerçek bir şey görmeyeceğimi biliyorum. Daha da önemlisi, bunu aramamalıydım.

"Her şey arabalara yüklendi ve yola çıkmaya hazırız. Tüm ekipmanı taşıyan otobüsler bir saat önce yola çıktı ve siz The Colosseum at Caesars'a ulaştığınızda Las Vegas'ta olacaklar. Ses kontrolü saat dörtte, ardından da erken bir akşam yemeği. Marco zaten orada, sütleriniz ve mekan için her şeyin hazır olduğundan emin."

Jasper sessiz bir nefes verir ve Adalyn'e döner. "Gitme zamanı, böcek."

Ön kapıya doğru yanımdan geçerken bakışları benimkilerin üzerinde geziniyor. Ben de onu takip ediyorum ve arka koltuğun ortasında bulunan Adalyn'in araba koltuğunun diğer tarafındaki büyük SUV'ye tırmanıyorum. Havaalanına doğru sessiz bir yolculuk yaptık; uçümüz de düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Sophia bize katılmadı ve bu tura onun da katılıp katılmayacağını sormadım.

Umarım değildir.

Havaalanının özel terminaline ulaşıyoruz ve Jasper inliyor. "İşte gidiyoruz." Adalyn ve ona doğru eğiliyorum ve Keith ile Henry'nin uçağın dışında durup arabaya baktıklarını görüyorum. "Sen de gidip merhaba diyebilirsin Vi. Seni bekliyorlar. Ben Adalyn'i yerleştireyim."

"Korkmalı mıyım?" Ses tonumda kahkahalar dans ediyor.

"Çok uzun bir beş ay olacak diyelim."

Jasper Adalyn'in araba koltuğuna oturuyor, ben de dışarı kayıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve elli adım kadar uzaklaşana kadar etrafta dolaşıyorum. Her iki çocuk da kocaman, nefes kesici gülümsemeler atıyor.

"O sıksa kıcını buraya getir. Orada durarak kendini daha da kötüleştiriyorsun," diye sesleniyor Keith ve ben kıkırdıyorum, bir an için başımı arkaya atıyorum, sonra koşmaya başlıyorum ve kendimi onun bekleyen kollarına atıyorum. Beni yakalıyor -bu ayı gibi adam bir dağ aslanını bile yakalayabilir- sonra da beni döndürüyor ve en az benim kadar gülüyor.

Durduğunda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, kollarını belime dayamış, beni havada tutuyordu. "Sen olduğun için çok mutluyum. Bu iş başka türlü yürümezdi."

"Şimdi tamamlanmış hissediyorum," diye onaylıyor Henry, sıra kendisindeymiş gibi Keith'in koluna vuruyor. Keith beni yere bırakıyor ve sonra Henry beni kollarıyla sarıp sarmalıyor. "Seni çok özledik. İletişimde kalamadığım için özür dilerim. Çok baktandı," diye fısıldıyor kulağıma. "Ama şimdi geri döndün."

Kucağından iniyorum ve elimle kıllı yüzünü kavrayıp karanlık gözlerine bakıyorum. "Bir süreliğine. Ama sizi özledim çocuklar. Sanki

hepinizi görmek için eve geliyorum." Henry'yi bıraktım ve çocuklarıma baktım. "Kahretsin," diye dişlerimin arasından tıslayarak başımı sallıyorum. "Beş ay ve ben siz muhteşem pisliklerle dünyayı dolaşmak zorunda kaldım. Ellerimi kendime nasıl saklayacağım?" Şaka yapıyorum.

"Mecbur kalacaksın," diye homurdanıyor Gus arkamdan ve ben gözlerimi dramatik bir şekilde devirerek Henry ve Keith'in kıkırdamasına neden oluyorum. "En azından onlar söz konusu olduğunda." Kolunu belime doluyor ve beni yanına çekerek şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ama ellerini istediğin zaman üzerimde gezdirebilirsin bebeğim. Seksi bağışlarına her zaman açığız."

Gus'ın böğrüne dirsek atıyorum ve o da tatmin edici bir ses çıkararak yan tarafını ovuşturuyor ve yaralanmış gibi yapıyor.

Henry, "İkisiyle beş ay boyunca başa çıkabileceğimi sanmıyorum," diye homurdandı. "İlk seferinde zar zor dayanabildim. PDA'larını hatırlıyor musun? Erotik porno izlemek gibiydi."

Bunun üzerine öfkeyle kızarıyorum, ama Gus gülüp geçiyor, beni kendine daha sıkı sarıyor ve bir kez daha öpüyor. "Bir dahaki sefere, hoşuna gitmezse izleme."

Gus'a ters ters bakıyorum ama o yılmıyor ve bana şakacı bir şekilde gülümsüyor. "Hayatta kalacak bir şey yok ve bir dahaki sefere ya da herhangi bir şekilde PDA olmayacak." Parmağımı ona doğrultuyorum ve o da eğilip parmağımın ucunu öpüyor.

"Bunu göreceğiz, bebeğim. Şimdi daha da karşı konulmazım ve o zamanlar bana karşı koyamadığını hepimiz biliyoruz."

"Belli ki beni sana çeken alçakgönüllülüğün oldu," diye tersliyorum, ona tekrar dirsek atıyorum. Gözlerimi orada öylece duran diğer ikisine dikiyorum, yüzlerinde parıldayan bir eğlenceyle. "Ayrıca, buraya senin için gelmedim *bebeğim*. Siz oynarken ben çalışmakla meşgul olacağım."

"Bu çok iyi olacak," diyor Keith, kaşları müstehcen bir şekilde zıplarken. "Ve pornodan bahsetmişken, düşünüyorum da sen çalışıyorsun ve biz dört adam oynuyoruz durumunu daha da ateşli bir şeye dönüştürebiliriz."

"İşte burada uçağa biniyorum ve hepinizi görmezden gelmeye devam ediyorum." Başımı sallıyorum. "Dört erkek," diye homurdanıyorum kendi kendime. "Ne halt düşünüyordum ki?"

"Uzak kalabileceğin çok uzun bir süre olduğunu mu?" Keith bana sesleniyor. "Retorikti," diye karşılık veriyorum.

"Ama yine de doğru." Gus uzanıp yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Geri kaçıyor, ben onu bir kez daha tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışırken elim yanından geçip gidiyor. Gus beni kovalarken ciyaklayarak uçağın merdivenlerine doğru koşuyorum.

Ama uçağa girdiğim anda, nefes nefese ve gülerek, Jasper'ı öne bakan koltuklardan birinde oturmuş bana soğuk soğuk bakarken buluyorum.

Aynı anda hem dilimi hem de kahkahamı yutuyorum.

Bu adamın cidden sadece bir vitesi var: Yoğun. Kendimi kurabiye kavanozunu yağmalarken yakalanmış serseri bir çocuk gibi hissettiriyor. Ve bu senaryoda kurabiyenin Gus olduğunu tahmin ediyorum.

Adalyn'i hiçbir yerde bulamadım. Uçağın her tarafını arıyorum ama elim boş dönüyorum. "Sonunda Adalyn'i evde yalnız bırakmaya mı karar verdik?" Belli ki Gus da benimle aynı şeyi merak ediyor.

Jasper soruyu duymazdan gelir. "Mini lise toplantını bitirdin mi? Artık geride kalıyoruz."

"Özür dilerim, Majesteleri. Evet. Birlikler toplandı ve savaşa hazırlar." Jasper'ın bakışları sertleşir. "Bu kadar ciddi olmayı bırak, dostum. Bir saat içinde Vegas'a ineceğiz. Ses kontrolünden önce hâlâ üç saatimiz var."

Gus kolunu bir kez daha belime doluyor ve Jasper'ın gözleri yavaşça Gus'a kaymadan önce ona lazer tutuyor.

"Bu dadıyla yatman konusunda sana ne demiştim, Gus?"

Nefesim kesildi, gözlerim şok içinde açıldı. Bir adım geri atarak kendi ayaklarıma takılıyorum ve Keith'e çarpıyorum, o da kığımın üstüne düşmeden önce uzanıp beni sabitlemek zorunda kalıyor.

"Sakin ol kızım," diyor bana hak verirken.

Utanç yüzümden aşağı süzülüyor.

Jasper'ın bunu herkesin önünde söylediğine inanamıyorum. Sanki ben burada değilmişim gibi. Sanki onun için çalışanından başka bir şey değilmişim gibi. Sanki kimseyi ilgilendirmezmiş gibi buna çok içerledim.

Gus'ı sikmeye gelen bir hayran değilim. Ben sadece yardımcı değilim. *Sadece* dadı değilim. Bir kenara atılacak kız olmayacağım. Artık olmayacağım. Bir daha asla. Herkese karşı hep böyle oldum ve bunu hatırlatmak nefesimi kesiyor ve içimi sertleştiriyor.

"Sen bir piçsin." Teknik olarak patronum olması ve beni istediği an kovabilmesi umurumda bile değil.

Başını sertçe sallıyor. "Aksini hiç söylemedim."

Ona doğru bir adım atarak, tepesine dikiliyorum. O orada her zamanki gibi kayıtsızca otururken ben zorlukla kontrol altına aldığım bir öfkeyle öfkeleniyorum.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Keşke o da benim kadar rahatsız olsaydı.

Yavaşça ayağa kalkıyor, yüzüme doğru geliyor, burunlarımız birkaç santim açık. Bakışları volkanik bir şekilde yarım saniyeliğine dudaklarıma iniyor ve sonra tekrar benimkilere kilitleniyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, kan damarlarımda dolaşıyor, beni ürkek ve vahşi yapıyor. Üzerimizde en az üç çift göz olduğunu biliyorum ama Jasper'ın benimle sanki içine bastığı bir pislikmişim gibi konuşmasına izin vermeyeceğim.

"Mesele şu Jasper," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak bir kadife gibi onu sarıyor. "Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var. Bu anlaşmanın o kadar da önemsiz olmayan parçasını unutmayalım. Turneye çıkmak istiyorsun ve kızına bakılmasını istiyorsun. Ve senin aptal, nefret dolu parana ihtiyacım var. Ama bana bir hiçmişim gibi davranacak kadar değil. Ben *bu dadı* değilim. Hiçbir şey *değilim*. Benim hakkımda bir daha böyle konuşursan giderim."

"Sana dokunmasını istemiyorum," diye feveran ediyor. "Bu senin vereceğin bir karar değil."

Ukala piç sırtıyor ve ben onu boğacağımı sanıyorum. "İşte burada yanılıyorsun, tatlım. Seninle sadece bir dadıymışsın gibi konuşmamı istemiyorsun. Tamam." Omurgasını dikleştiriyor, omuzlarını dikleştiriyor ve mümkünse daha da yaklaşıyor. "Ama önümüzdeki beş ay boyunca o güzel kığın benim olacak. Ve Adalyn'le ilgili her şeyin ya da bu turun berbat olmasına izin vermeyeceğim çünkü kardeşim sana ve peşinden koşmayı sevdiği diğer eteklere karşı sürekli bir ereksiyon halinde." Dudaklarını yalıyor, eli tıpkı bu sabah olduğu gibi benimkine değiyor.

Sadece, bu anla ilgili her şey farklı.

Birbirimize karşı durmaya devam ederken, ikimiz de ilk geri adım atan taraf olmak istemezken, nefret bizden dalga dalga yayılıyor ve gergin havayı zehirli bir pelerin gibi kaplıyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve bakışları anında dudaklarıma düşüyor, siyah gözbebekleri yeşil irisleri gölgede bırakıyor. Derin bir nefes alarak erkeksi kolonyasının kokusunu içime çekiyorum, başım dönüyor ve göğüs uçlarım geriliyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Tenim, beni dik ve aklı başında tutan tek şeymiş gibi tutunduğum adrenaline uğulduyor.

"Sanırım senden nefret ediyorum."

Sırtıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Her şeyi kolaylaştırır."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Adalyn'in arka odada, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim kapının açık olduğunu duyuyorum. Bir adım geri çekiliyorum, zihnim berraklaşıyor ve onun yanından hışımla geçip ağır adımlarla o yöne doğru yürüyorum.

Babasından nefret ediyor olabilirim ama bu küçük kızı gerçekten sevmeye başladım. Ona karşı bu kadar sıcak ve tatlı, bana karşı nasıl bu kadar acımasız olabiliyor?

Çocukların hepsi alçak ve ölçülü tonlarda konuşmaya başlar. Henry sanki seslerini bastıracakmış gibi gitarıyla "Dust in the Wind" şarkısını tıngırtatıyor. Dürüst olmak gerekirse, arkamdan ne söylediklerini duymak istemiyorum.

Jasper'dan uzak duracağıma dair kendime söz verdim.

Bu işi profesyonelce yürüteceğimi söyledim ve şu ana kadar bunu pek başarabildiğimden emin değilim. Onu sevmek zorunda değilim ama ona tahammül etmek zorundayım ve sanırım bunu başarmamın tek yolu ondan mümkün olduğunca uzak durmak.

Yatak odasına girdiğimde Adalyn'i yumuşak kumaştan yatak başlığının yanında baş aşağı buluyorum. Bana gülümsüyor ve kalbim biraz eriyor. *O adamla ilgili tek iyi şey sensin.*

Yan tarafındaki yatağa tırmanıyorum ve o da vücudunu ters çevirerek yanıma uzanıyor. "Aç mısın?" Cevap vermiyor. "Bir şeyler atıştırmak ister misin? Patlamış mısır, granola ya da üzüm?" Sessizlik. "Dışarı çıkıp yerlerimize oturmadan önce güzel bir kucaklaşmaya ihtiyacım var."

Uçağın motorlarının sesi canlanıyor ve Adalyn yanıma sürünerek gelip yerleşiyor. Ağır bir iç çekiyorum, bedenim sert yatak ve yumuşak çarşafların içinde eriyor. Ona sarılıyorum, şekerli ve tatlı kokusu içime işlerken daha önce hiç hissetmediğim bir huzur çöküyor üzerime. Bu küçük kız şimdiye kadarki en iyi şey olabilir.

"Babanı bulmaya hazır mısın? Sanırım uçak kalkana kadar oturmamız gerekiyor." Yataktan kalkıyorum ve Adalyn'i kollarıma alıyorum.

"Babam nerede?"

"Onu şimdi bulacağız." Adalyn kırık dökük bir şekilde Mickey Mouse Club House'un tema şarkısını söylemeye başlıyor ve ben de onunla birlikte mırıldanıyorum, hızını kaybettiğinde birkaç kelime söylüyorum.

Yapmak istediğim son şey oraya geri dönüp onunla yüzleşmek. Ne yazık ki bu işle birlikte Jasper Diamond konusunda başka seçeneğim yok.

Ve böyle olmasını sevdiğini düşünmeye başlıyorum.

DOKUZ

Jasper

Kardeşim, Viola'nın yaptığı gibi yüzüme vurmaya çalışarak, "SEN GERÇEKTEN EN BÜYÜK S KT R KS N," diye çıkışıyor. Ancak bu kadar yakından çok daha az çekici.

O kadın benim ölümüm olacak.

Bu, bugün onunla kendimi iki kez kaybettiğim anlamına geliyor ve daha   len bile olmadı. Geçici deliliğimi giydiği eteğe bağlıyorum. Kim mini etekle seyahat eder ki? Sahip olduğu her şey bu kadar tenini göstermek zorunda mı? Küçük bir çocuğun yanında kısa etek giymenin ne kadar kullanışsız olduğunu açıklasam yanlış mı olur? Bol kotlar ve ağır sweatshirtler gibi başka bir şey giymesini mi talep edeyim? Bacaklarının dikkat dağıtıcı olduğunu ve o odaya girdiğinde başka bir şeye odaklanamadığımı çünkü gözlerimin kendi aklı olduğunu ve aletimin de onu takip ettiğini söylemem mi?

Eğer beni öldüren etek değilse, okyanusta giydiği o lanet olası bikini.

O geleli    gün oldu ve ben bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum. Ya da belki de ağabeyimin ellerinin onun üzerinde olması beni çılgına  eviriyordur.

Gus'ı etkili bir şekilde reddederek yerime oturdum. Onunla bu konuya girmeyeceğim. Her zaman kaybederim ve şu anda hiç havamda değilim. Viola'nın benden nefret ettiğini söylediği o küçük hesaplaşmadan sonra olmaz.

Bunu hak ediyorum ve arıyorum ama yine de duymak acı veriyor.

Belli ki Gus mesajı almamış çünkü tam karşımdaki koltuğa çöktü, bacaklarını açmış, dirseklerini kalçalarına bastırmış, siktiğimin parmağını bana doğru yöneltmişti. Lanet Henry sanki Lifetime filmimizin jenerik müziğini çalıyormuş gibi tıngırdatıyor.

"O benim dört yıllık kız arkadaşım, Jasper. Dört yıl. Yıl. Ondan önce de en iyi arkadaşım. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Onunla ve benimle olan sorunlarını aş artık. Yanlış bir şey yapmıyorum ve o büyük bir kız. Onu bir daha incitmeyeceğim. Bazı derslerin sadece bir kez öğrenilmesi gerekir." Ama yine de ona karşı hiç öyle görünmüyorum. "Onu ya da bu turu mahvetmeyeceğim." Bunun onun için ne olduğunu biliyordum. Bir geri dönüş yolu. Kalbim midemin çukuruna düşüyor ve orada çalkalanan asit onunla ziyafet çekmeye başlıyor. "Eğer onu geri kazanmak istiyorsam, bu benimle onun arasında."

Tüm dişlerim baskı altında çatlayana kadar çenemi sıkamak istiyorum. Aramızdaki yetersiz uçuruma uzanıp onu boğmak istiyorum.

Buna evet dediğim için çok aptalım. İleriyi planlamadığım ve tüm bunları enine boyuna düşünmediğim için çok aptalım. Sophia bana mükemmel dadıyı bulacağını söylediğinde, ona izin verdim ama son sözü söylemesi şartıyla.

Bu kadarı da fazla.

Bunun yerine, kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

Çünkü ben hep böyleyim. Duygusal olarak kopuk. Soğuk. Mesafeli. Dünya bunun gerçeklerden ne kadar uzak olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil.

"Aşk hayatın, ya da sikiş hayatın mı demeliyim, sana ait. Ama küçük kızıma karışmaya başladığında, sorunlarımız var demektir. İşimizi etkilemeye başladığında, sorunlarımız var demektir. Sen onu tekrar becerdiğinde o kadın bununla nasıl başa çıkacak?"

Gözleri alev alev yanıyor. "O kadın Viola, partide tavlayıp siktiğin bir fahişe değil."

Şimdi kırmızı görüyorum. Çünkü Karina her ne haltsa, aynı zamanda bana Adalyn'i veren kadındı. Ve Karina öldü. Yani kızımın bir annesi yok. Çok aşına olduğum bir şey. Yani evet, hassas bir konu.

"Yapma," diye uyarıyorum, ses tonum tehditkâr. Kardeşim bana haklı olarak ne kadar kızgın olursa olsun, bu konuyu zorlamaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Gus ağır bir nefes üflüyor ve gerginliğinin çoğunu kaybediyor. Koltuğun yumuşak derisine gömülüp elini kısa, açık kahverengi saçlarında gezdiriyor. Arkamda, Henry serenadını bitirdiğine göre televizyonlar açılıyor ve Keith ile onun Fortnite'ta savaşmaya başladıklarını duyuyorum, uçak hızlanıp piste doğru ilerlerken.

Bana da kızgın olduklarına şüphe yok ama Gus'la aramıza giremezler. Bir dakika içinde Adalyn'i bulmak için yatak odasına geri dönmem gerekecek. Kemerini bağlamama izin verecek gibi değil ama kucağıma oturacak ve kalkış sırasında onu sıkıca tutmama izin verecek.

Bir keresinde onu ticari bir uçuşa getirmiştım ve beni onu kendi koltuğunda tutmaya ve kemerini bağlamaya zorladılar. Sanırsınız ki üzerine akü asidi döküyorum, o kadar sert tepki verdi.

O an kızımın farklı olduğunu kabul ettiğim andı.

Bu sadece bir teşhis, konuşma gecikmesi ya da sosyal olmamaktan daha fazlasıydı. Tuhafliklardan ya da kendine has özelliklerden daha fazlasıydı. Beyni bazı şeylerle, özellikle de duyusal ve dokunsal şeylerle farklı çalışıyor ve emniyet kemeri gibi diğer çocukları rahatsız etmeyen saçmalıklar benimkini fiziksel olarak rahatsız ediyor.

Bizi sadece bu jetle uçurmamın bir başka nedeni de bu. Emniyet kemeri burada daha fazla seçenek ve sahip olduğumuz tek hostes onu tutmamı daha az önemseyebilir. Adalyn kollarımda, emniyet kemerinin yarısına kadar sarılmış bir halde çırpınırken olduğundan çok daha güvende.

Gus tekrar öne doğru eğiliyor ve ben hemen sözünü kesiyorum. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Sen onun hakkındaki düşünceni söyledin, ben de benimkini. Bundan sonrası sana kalmış."

Gus işi bitmiş gibi kafasını bana sallıyor. Sanki benim huysuz kıcımla uğraşmaktan bıkmış gibi. Bir zamanlar farklı biriydim. Ama bu çok uzun zaman önceydi, artık içimde ondan neredeyse hiç kalıntı yok.

"Onu sevmek zorunda değilsiniz. Ama ona saygı duymak zorundasınız. Birlikte büyüdüğümüz kız olarak ona saygı duy. Bir zamanlar senin de en iyi arkadaşın olan kıza." Her şeyin nasıl ya da neden değiştiğini bilip bilmediğini merak ederek ona göz kırptıyorum. "Küçük kızını içine itmek üzere olduğumuz delilikten koruyacak olan kadın."

"Bitti mi?" Bana gözlerini deviriyor ama yine de başını evet anlamında sallıyor.

Arkamda Ady'nin yumuşak sesini duyuyorum. Şarkı söylüyor ya da bir şeyler mırıldanıyor ve Viola'nın Adalyn'i bana doğru taşıdığını görmek için başımı omzumun üzerinden sürüklüyorum. Viola gözlerime bakmıyor ve onu suçlamıyorum. Ondan özel bir şey hak etmiyorum, onun güzel ela gözlerinin benimkilere bakması gibi.

"Kalkış için oturmamız ve kemerlerimizi bağlamamız gerektiğini düşündüm," diyor yumuşak bir sesle, sanki buraya neden geldiğini açıklamak zorundaymış gibi.

Nazik sesi bir barış önerisi ve ben kendimden biraz daha nefret ediyorum.

Gus haklı. Viola haklı.

Onunla patronu olmak dışında herhangi bir şekilde ilişki kurmak zorunda değilim, ancak ona hak ettiği saygıyı göstermek zorundayım.

Onu asla incitmek istemiyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama bazen içimde kopardığı kaotik düşünceler ve çalkantılı duygular fırtınasını dizginleyemiyorum.

Eninde sonunda, bu duyguları nasıl kapatacağımı hatırlayacağım. Onu tekrar nasıl dışarıda bırakacağımı.

"Onu ben alırım," diye teklif ediyorum, ses tonum da aynı derecede yumuşak. Özür dilemenin kendi versiyonu. "Kemerini bağlamıyor. Genelde onu ben tutarım."

Viola bir kez başını sallıyor, Adalyn'e, yere, Gus'a bakıyor. Kokpitin kapısına bile. Ayağa kalkıp Adalyn'i ondan alıyorum, ellerim çıplak kollarına değiyor ve tüylerinin diken diken oluşunu teninde gezinirken yakalıyorum.

Bu tepki savaşıma yardımcı olmuyor.

Ben otururken Ady başını bana gömüyor. Yapılacakları biliyor. Ne olacağını bilecek kadar çok uçtuk. Kulağına usulca şarkı söylüyorum. Bu onun en sevdiği şarkı ve o da benimle bütünleşiyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve hala bebek yumuşaklığı taşıyan tatlı tombul yanaklarını öpüyorum.

"Gel buraya bebeğim," diyor Gus Viola'ya, yanındaki koltuğu sıvazlıyor ve bana sinsi bir sırıtışla bakıyor. Şimdi kimmiş bu pislik? "Benim yanıma otur. Hızlı bir uçuş olacak ve burası da en iyi koltuk. Şuradaki kanlı vajina için endişelenme." Gus çenesini bana doğru uzatıyor, hâlâ bir pislik gibi sırıtıyor. "Ağızına tampon soktum, o da Midol'ünü aldı. Seni bir daha rahatsız etmez."

Viola başını sallıyor, burnunu kıvrıyor. "Zihnimde canlandırдың için teşekkürler. Az önce ağızma biraz kusmuş olabilirim" diye espri yapıyor.

Koltuğa çöküp bacak bacak üstüne atıyor. Pozisyonunu değiştirdiğinde o lanet eteğinin etekleri yukarı kalkıyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Gus kolunu onun omzuna atıyor ve bedenini kendine doğru çekiyor. Gidiyor ama isteksiz bir şekilde, benimkinden kaçan bakışları sonunda bana kayıyor ve bende uyandırdığı kargaşanın farkında olup olmadığını merak ederek onu tutuyorum.

Yutkunuyor ve boğazının yuvarlanışını izliyorum, boynunun dibindeki nabzının sıçrayışını alıyorum. Bahse girerim üzerindeki ten sıcaktır, vanilya gibi kokuyordur - muhtemelen piyasadaki en basit kokulardan biridir, ama teninin kokusuyla karıştığında başka hiçbir şeye benzemez.

Bu hızlı nabız, kavgamızdan kalan bir huzursuzluk mu yoksa başka bir şey mi?

Viola koltuğunda daha fazla kayıyor ve Gus'ın eli omzundan alt baldırına, tam dizinin üstüne düşüyor. Durduramadan çenem sıkılıyor ve uçak hızlanıp bizi yerden kaldırıp havaya yükseltirken kızıma daha sıkı sarılıyorum. Midem bulanıyor, kulaklarım patlıyor ama gözümü bu kadından ayıramıyorum. Gus, Henry ve Keith'e bağırarak oyunları hakkında yorum yapıyor. Ady kollarımda yarı uykulu bir halde, eğer ağır nefes alıp vermesi bir gösterge ise.

Sadece ben ve Viola, bir çeşit sürekli savaşa kilitlenmiş durumdayız.

Aramızda geçen bir meydan okuma. Sahip olduğum azıcık soğukkanlılığı parçalamaya çalışan bir meydan okuma. Gus'ın eli hafifçe yukarı kayıyor, onun bunun farkında olup olmadığından bile emin değilim ama Viola farkında ve benim de farkında olduğumu biliyor ve sırtıyor. *Alay ediyor.*

Viola sessizliği bozarak, "Uyuyor," diyor. Acaba bu onu rahatsız mı ediyordu?

"Uçağın beyaz gürültüsü. Onu bayıltıyor." "Şarkı söylemeyi seviyor."

Bunun üzerine dudaklarım kıpırdadı. "Onu ses kontrolünde görene kadar bekle." Viola'nın gözleri büyüdü. "Biz de mi gideceğiz?"

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, Adalyn'in küçük bedenini onu uyandırmadan kollarımda daha rahat edecek şekilde ayarlıyorum. "Bir süredir bizi çalarken dinlemedin, değil mi?"

Başını hayır anlamında sallıyor, hâlâ Keith ve Henry'yle meşgul olan Gus'a bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, yanakları hafifçe pembeleşiyor. "İlk albümünüzden beri hiçbir albümünüzü dinlemedim."

Şimdi gözlerim açılıyor çünkü bu beni şaşırttı. Her zaman, aptalca bir şekilde, onun kariyerimizi takip ettiğini düşünmüştüm. Müziğimizi. O bunun büyük bir parçasıydı. Antrenmanlarda ve konserlerde hep oradaydı.

Ama o gece arenanın dışında çekip gittiğinde, bizden tamamen uzaklaştı. Acıtıyor, belki de acıtmamalı.

"O albümden bu yana üç, toplamda dört albümümüz var."

"Biliyorum," diye cevap veriyor, yanakları her geçen dakika daha da kızarıyor ve Viola pek de kızaran biri değil. "Sadece onları dinlemedim."

İlk albümün tamamını onun hakkında yazdım.

Yılların şiirinin bir ürünüydü. Yaşadığı karavan parkının arkasındaki dev meşe ağacının altında öpüşmemiz. Ondan uzaklaştım çünkü kardeşimin nasıl hissettiğini biliyordum - bu acı verici bir şekilde açtı ve bunu gizlemek için çok az şey yaptı - ve yine de onu öptüm. Bir kenarda geçirdiğim yıllar, her zaman dış görünüşümün arkasındaki gerçek beni görebileceğini düşündüğüm tek kızın peşinden koşmak. Yıllarca onu kardeşimle izledim.

Sahip olmak için can attığım ama asla sahip olamadığım kişi.

Aşk, kalp acısı ve sadece ergenlik çağındaki erkeklerin yapabileceği türden fanteziler içeren bir albümdü.

Ona olan takıntım hiç ergenlik çağında hissettirmese bile.

İkinci albümü onun gitmesine izin verdikten sonra yazdım. Hâlâ en karanlık sırrım gibi hissettiren şeyi açıkladıktan sonra - sadece onun bildiği bir sır. Gus'tan ve hepimizden ayrıldıktan sonra.

Gus çok uzun bir süre dağınıktı. Sanırım hepimiz bir şekilde öyleydik.

Viola Starr'ın şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen bir yaşam gücü var. O gece gökyüzündeki en parlak yıldız - kelime oyunu yapmak istemedim. Ona çekilmemek imkansız. Onun sıcak, tatlı gülümsemesinin ardındaki her gizemi ve gizli düşüncüyü araştırmak istememek mümkün değil. O gittikten sonra uzun bir süre dördümüz arasında hiçbir şey doğru gelmedi. İkinci albümümüz benim şarkı sözlerim ve Gus'ın akıldan çıkmayan düzenlemeleriyle bunu yansıtıyor.

İkinci albümdeki her şarkı onunla ilgili değil. Ama yeterince var ve bir yanım bunları duymuş olmasını diliyor, bir yanım da duymadığı için rahatlıyor.

Ruhunuzu asla sizin olmayacak bir kadına teslim etmek, kanamasını izlemek için göğsünüzü kesip açmaya eşdeğerdir.

Benim isteklerim ile gerçeklik arasında kronik bir uyumsuzluk var. Onun her şeyi bilmesini istemekle kendimi korumak arasında sürekli bir uyumsuzluk var. Düşüncelerim hep birbirinden kopuk, bu yüzden yazıyorum. Anlamlandırmamın tek yolu bu.

"Ses kontrolü sırasında daha önce hiç duymadığınız bir şey çalmamız gerekecek."

Başını sallıyor. Yutkunuyor. Gus'a baktı ve sonra dikkatle "İlk albümünü zaten ezbere biliyorum" dedi.

Nefesim vücudumu bir anda terk ediyor. Ve harap olmuş ciğerlerime biraz hava çekmeyi başardığımda, kalbim kaçırdığı atımları geri alıyor. Kanıma bir sıcaklık yayılıyor. Şehvetli bir arzu. Öyle olması şaşırtıcı değil. Bizi de falarca dinlediği kesin.

Ama bana söylediği bu değil ve bunu hem o hem de ben biliyoruz.

Ona albüm hakkında ne düşündüğünü sormak istiyorum. Albümdeki en sevdiği şarkının ne olduğunu. Kahretsin, bana söylemesini istiyorum, böylece kelimelerimin onun tatlı ağzından aktığını duyabileyim.

Gus bu harika anı bizi başından beri dinlediğini kanıtlamak için kullanıyor. "Bence son albümümüz en iyi albümümüz. Onunla birlikte grup olarak gerçekten bir araya geldiğimizi hissediyorum." Viola gözlerini kırıştırarak benden uzaklaşıyor ve başını ona doğru çeviriyor. "Keşke konsere gelebilseydin. Ses kontrolünden daha fazlasını görmeni. Beni canlı bir seyirci önünde çalarken izleyin."

Ona güneşmiş gibi bakıyor ve ben arkamı dönüyorum.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

"Bir yolunu bulabiliriz." Gus hızla bana bakıyor, sanki buna evet demem için bana yalvarıyor, sonra ona dönüyor. "Belki Ady'ye bakabilecek başka biri vardır. Sadece birkaç saatliğine. Menajerimiz Marco bunu yapabilir."

Viola ben daha cevap veremedi başını sallıyor. "Tura başlamak için değil. Tüm bunlar çok yeni ve tedirgin edici olacak ve onu mümkün olduğunca bana alıştırmak ve rahat ettirmek istiyorum."

Gus iç çeker ama pes eder. Bunun doğru olduğunu biliyor.

Soluk mavi gökyüzünde yükseklerde uçarken odağımı küçük oval pencereye kaydırıyorum. Bugün bulut yok. İkisi konuşurken onları dinlemiyorum. Birbirlerine söyleyecekleri hiçbir şey umurumda değil ve uçak alçalmaya başladığında, hâlâ uyuyan Ady'ye daha sıkı sarılıyorum. Onun sıcak bedeni beni ayakta tutuyor ve bana dünyamda neyin önemli olduğunu hatırlatıyor.

Bir sıçrama ve zıplamayla iniyoruz ve hemen ötesinde Strip var. İnerken Viola'nın gözleri pencereye yapışmıştı ve hala onları ayıramıyor gibi görünüyor.

"Strip'i hiç görmedin, ha?" Gus sorar ve Viola başını sallar. "Hayır.

Alabama ve Kaliforniya şimdiye kadar gittiğim iki yer."

Durdurulamaz bir gülümsemeyle omzunun üzerinden ona bakıyor. "Şimdiye kadar."

"Bebeğim, sana dünyayı göstermek üzereyiz. Gerçeğini. Kopyasını değil." Gus çenesini pencereye ve Las Vegas Strip'e doğru uzattı. "Gerçek New York. Gerçek Paris. Gerçek Venedik. Hepsi. Vegas eğlencelidir ama gerçeğiyle aynı şey değildir."

Viola gülüyor, sersemlemiş ve bu ihtimal karşısında heyecanlanmış. "Bana hep bunun sözünü vermiştin, değil mi?"

"Sana bir sürü söz verdim. Henüz çoğunu tutamadım ama bunu düzeltmeye çalışıyorum." Ona göz kırptır ve ben gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum, bunun sadece bir başlangıç olduğunun acı bir şekilde farkında olmak yerine, bundan beş ay sonra olmasını ve tüm bunların bitmesini diliyorum.

ON

Viola

KENDİMİ BİR SAHTEKÂR GIBİ HISSEDİYORUM. Buraya ait değilim ve buradaymışım gibi nasıl davranacağımdan emin değilim. Burası daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Kumarhanelerin ve reklam panolarının ölçeği hayal ettiğimden çok daha büyük. Oyuncakçı vitrininin camına yapışmış bir çocuk gibiyim. Havaalanından Strip'e doğru giderken gözlerim yetişemiyor. Ama Caesars Palace'daki süite adımımızı attığımız anda gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Hayatımda hiç bu kadar abartılı bir zenginlikle karşılaşmamıştım.

Tüm duvarı kaplayan tavandan tabana pencerelerden görebileceğiniz tek şey Strip manzarasıdır. Oturma odaları, yemek odaları ve bir bilardo masası var ve vay canına, sadece vay canına. İnanılmaz bir şey.

"Gus, Henry ve Keith daha büyük bir süiti paylaşıyorlar," diye arkamdan anons ediyor Jasper, sesi ensemdeki tüyleri gıdıklıyor. "Onlarınkinde merdiven ve özel bir jakuzi var. Bunun Ady için en güvenli şey olduğunu düşünmedim."

Kıs kıs gülüyorum ve yedi yıl önce tanıdığım arkadaşlarımın ne kadar ilerlediğine inanamayarak başımı sallıyorum.

"Bir rock yıldızının hayatı," diye düşünüyorum, bu süitte iki tane olduğu için yatak odalarından birine doğru yürürken. "Seni partilerden, kadınlardan ve jakuzilerden alıkoyan bir çocuğun olması sıkıcı olmalı."

Yarı ciddiğim ama merak etmediğim bir şey olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Keith ve Henry'nin bu akşamki gösteriden sonra hangi kulüplere gitmek istediklerini konuştuklarını duydum. VIP alanından ve tanışacakları kadınlardan bahsediyorlardı.

Jasper eve, üç yaşındaki çocuğunun yanına dönmek zorunda. "Şu anda dürüst müyüz?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, uçaktaki küçük çekişmemizden beri kaçınmaya çalıştığım bir şey.

Jasper, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yerde deli bir kadın gibi koşuşturan Adalyn'e bakıyor. Sanki uçakta ve buraya gelirken içinde biriktirdiği tüm enerji bir anda patlamış gibi.

Bir kraliçe yatağa tırmanıyor, aşağı atlıyor ve sonra aynı şeyi diğerinde yapıyor çünkü bu yatak odasında iki kraliçe var. Yatağa her atlayışında, saf bir zevkle "Weee" diye bağırıyor. Yataktan her atlayışında, "Büyük atlayışlar" diye bağırıyor. Ayrıca beş küçük maymun şarkısını söylemeye çalışıyor ve bu hayatımda duyduğum en şirin şey.

"Evet. Dürüst davranıyoruz. Bu anlaşma yürüyecekse aramızda daha azını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Başını yavaşça sallıyor, hâlâ Ady'nin koşup zıplamasını ve şarkı söylemesini izliyor, sonra yatak odasının girişine doğru birkaç küçük adım atıyor ve oturma odalarından birine doğru yürüyor. Onu takip ediyorum çünkü şimdi fena halde meraklanmış durumdayım. Kalçasını bara yaslıyor, kollarını kavuşturuyor ve bir bacağını diğerinin üzerine atıyor.

Komik, bazen Jasper çok katı ve resmi görünüyor. Çok katı ve acımasız. Ve sonra onu böyle anlarda yakalıyorum, sadece bir erkek olduğu anlarda. Lisedeyken onu hiç böyle görmemiştim. Bana karşı hep çok mesafeliydi. Bu yüzden Jasper'ı ne zaman böyle bulsam, yardım edemem ama

onu içime alıyorum, hafızama kaydediyorum.

"Gus ve çocuklarla dışarı çıkmayı özlüyorum. Bir çocuğun ağırlığı ve sorumluluğu olmadan genç olarak vakit geçirmeyi özlüyorum. Birkaç bira içmek için dışarı çıkmayı ve televizyonda maç izlemeyi özledim. Kendimi kaybetmemem gerektiğini bildiğim anlarda kendimi kaybetmeyi özlüyorum. Ama bunların bir kısmı sizin de belirttiğiniz gibi bir rock yıldızının hayatıyla ilgili. Bira içmek ve maç izlemek için dışarı çıkma seçeneğini uzun zaman önce kaybettim. Adalyn'den önce bile. Rolling Stone bizi kapak yaptığında ve ikinci albümümüz bir numara olduğunda bizim için her şey değişti. Ama gerçek şu ki, o anlardan bazılarını özlesem de, bunlar geçici. Kızımı izlemekten aldığım zevk, kendimi parti ve kadınlarla dolu bir gecede kaybetmekten aldığım zevkten daha fazla."

Jasper pislik olarak bilinir. En azından benimleyken öyle. Gizli bir mücevher gibi kaba ve cilasız. Ama şu anda ondan daha önce hiç kimseden etkilenmediğim kadar etkileniyorum.

Belki de çarpık sırtışından. Ya da bir otel odasının sınırları içinde olduğumuz ve Adalyn mutlu bir şekilde oynadığı için gözlerindeki yeşilin neredeyse daha açık olması. Ya da kolları kıvrılmış siyah düğmeli gömleği, koyu renk kot pantolonu ve çıplak ayaklarıyla çocuksu bir şekilde seksi görünmesi.

Ya da belki sadece kızını sevme biçimidir. "Peki ya sen Viola?"

Her şeyi yutuyorum ve soruyorum, "Peki ya ben?"

"Hayatında eksik olan ne?"

Eğer cevap bu kadar acınası olmasaydı, bu soru neredeyse gülünç olurdu.

Dürüst olmak gerekirse.

"Hayatımda yaşam eksik, Jasper. Durgun hava ve bayat hayallerle hayatta kalmaya çalışıyorum. Sanırım bu yüzden bu iş için bu kadar heyecanlandım. Şey," alt dudağımı ısırarak hafifçe gülüyorum. "Kimin için çalıştığımı bilmeden önce." O da bana gülümsüyor, içime sızan sıcak ve samimi bir gülümseme.

Soğuk bir günde sıcak bir duş gibi gözenekler. "Bir çıkış yolu istedim. İleriye giden bir yol. Bir değişim. O kadar farklı bir şey ki, bittiğinde artık kendimi tanıyamayacaktım."

"Bu utanç verici olurdu," diye cevap veriyor ve ben ne demek istediğini anlamayarak başımı sallıyorum. "Sen bu hayatın panzehirisin. Sarhoş yalanımdaki ayık dürüstlük. Yukarı ya da aşağı yok. Sadece cehennemdeki cennet. Adın dudaklarımda. Yüzün aklımda. Sarhoş yalanımdaki ayık dürüstlük."

"Bunu benim için yazmışsın." Bana bakıyor ve yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. İkimiz de bundan bahsetmemiştik. En azından doğrudan değil ve kelimeler şimdi ağzımdan kaçıyor. Ama yine de... "Bu 'Sober Honesty'nin köprüsüydü."

Barı iterek yanımdan geçip Adalyn'in hâlâ bitmek bilmeyen bir şeker yükselişindeymiş gibi zıpladığı odaya girdi. "Bu süitteki diğer yatak odası senin. Ady'nin bir süredir otelde geçirdiği ilk gece, o yüzden burada onunla uyuyacağım. Ses kontrolü bir saat içinde."

Bununla birlikte kapıyı arkasından kapatarak beni dışarıda bıraktı.

Bir adım ileri, altı adım geri. Kronik olarak tahterevalli üzerindeyiz. Bir aşağı bir yukarı. Yazdığı şey de bu değil miydi? Her zaman çelişkiler içindeyiz. Acaba Jasper ve ben dengemizi bulabilecek miyiz?

Omuz silkiyorum. Sözde benim için yazdığı albümden bahsetmemeliydim. Daha iyi bilmeliydim.

Silkelenerek, Alabama'daki çirkin, sızdıran stüdyomdan on kat daha büyük olan süitte yürüyorum. Olması gerekenden daha uzun sürüyor ama önümüzdeki iki gece boyunca kalacağım odayı bulmayı başarıyorum. Yatak beni çağırıyor ve üzerine çöküp telefonumu çıkarıp Jules'u arıyorum.

İkinci zil sesinde telefonu açıyor ve hayatımda ona hiç bu kadar minnettar olduğumu hatırlamıyorum. Konuşabileceğim bir kıza ihtiyacım var. Dertleşebileceğim. Hatalı olsam bile her zaman arkamı kollayacak bir arkadaş. Bu Jules.

"Neden beni FaceTim'lemiyorsun?" diye soruyor selamlamak yerine, ben de gözlerimi devirip bizi bağlamak için tuşa basıyorum. Ekranın diğer tarafında yüzü belirdiğinde, telefonumu çevirip geçici kazılarımı gösteriyorum. Kısık bir ısıklık çalıyor. "Ho-lee-shit. Bu çocuklar etrafa ciddi ciddi peynir saçıyor. Bu oda sadece senin için mi?"

Onu görmek için telefonu geri çeviriyorum. "Evet. İki yatak odalı bir süit. Jasper ve Adalyn bu gece diğer yatak odasında kalacaklar ama sanırım çoğu otelde kendi odam olur. En azından başlangıçta bana böyle söylediler."

"Peki tüm bunlar nasıl gidiyor? Jasper. Adalyn. Gus," diye ekliyor ve sırtarak kaşlarını çatıyor.

"Becerildim. İnanılmaz. Yoğun. Bu sırayla."

Omuz silkiyor, kül rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "O zaman her şey olması gerektiği gibi. Bu oğlanlar her zaman sıkık ve gergin olmuştur. Ama kız harika olduğu sürece, gerisi görmezden gelinebilir ya da bir kenara itilebilir."

Anlaşmaya benzer bir şeyler mırıldanıyorum.

"Ya da Gus'ın etrafında olmak şimdiden çok ağır geliyorsa, eve gelebilirsin." Gözlerimi ona diktiğimde ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Tamam, duracağım. Sadece seni özlüyorum, hepsi bu ve şimdiden sana cehennemi yaşıyorlarmış gibi görünüyorsun." Omuz silkiyorum, bakışlarımı kaçırıp pencereye doğru bakıyorum. "Bana hiç söylemediğin için zor soruyu sorabilir miyim?" Jules'a geri dönüyorum. "Çocuklarla, özellikle de spektrumdaki çocuklarla aran çok iyi ama daha önce hiç dadılık yapmadın. Bu iş için binlerce olası dadı olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra şimdi seninle iletişime geçmelerinin nedenini biliyor musun?"

"Beni bu işe Gus soktu. Burada olmamın sebebi o," diye itiraf ediyorum.

Şimdi her şey anlamlıymış gibi başını sallıyor. "Seninle tekrar bir araya gelmeye çalıştığını mı düşünüyorsun? İkiniz yıllar önce olanlar hakkında hiç konuştunuz mu? Jasper, Gus'ın seninle ne yapmaya çalıştığını biliyor mu?"

"Yavaşla, Rita Skeeter. Milyonlarca soru sormayı bırak. Gus ve ben olanlar hakkında konuşmadık ve gerçekten tekrar bir araya gelmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyorum. Gerçi bunun bir önemi yok. Orada hiçbir şey olmuyor."

Burası arkadaşşıma Jasper'la aramızda olanları anlatmam gereken kısım. Ama anlatmadım. Ona albümden de hiç bahsetmedim. Bazı sırlar kalbinizde kalır çünkü onları seslendirmek, ortaya dökmek, onlarla ilgili her özel şeyi mahveder.

"Bu bana çılgınca geliyor, hepsi bu. Yedi yıl oldu Vi ve birdenbire bu piçler ortaya mı çıktı? Sadece tekrar incinmeni istemiyorum. Gus bir yana, Jasper her zaman çok soğuktu ve sana karşı hiç nazik değildi."

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye homurdandım.

"Üzgünüm ama bu doğru. Doğru olduğunu biliyorsun. Çok yeteneklisin Vi, ama rastgele bir terapist ya da öğretmen değilsin. Sen Gus'ın Viola'sısın ve bu da orada olmanla ilgili kesinlikle bir şeyler olduğu anlamına geliyor. Dikkatli olmazsan bu *iki* adamla da işler çok çabuk çirkinleşebilir. Jasper tam bir pislik olabilir ve işler kötüye giderse kovulmanı *hiç istemem*."

İtiraf etmekten nefret etsem de, tüm bunlarla ilgili haklı olduğu bir nokta var. Bu da Jasper'la olan etkileşimlerimi, gizli anlar ve özel randevular gibi hissettiren şeyleri yutmayı daha da zorlaştırıyor. Belki de tüm bunlarda hayal görüyorumdur. Jules haklı. Jasper benden hiç hoşlanmadı. Artık hiçbir şeyin farklı olduğundan emin değilim. Onunla arama mesafe koymam gerekiyor ama ne zaman koyacağımı söylesem, beni tekrar ona çeken başka bir şey oluyor.

Üzerimdeki çekimini durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Her neyse, aptal çocuklar bir yana, Adalyn hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Ve bana fotoğraflarını göndermen gerekecek Viola. Bol bol resim ve bol bol ilgi çekici detay."

Son sözünü duymazdan gelerek gözlerimi bir kez daha deviriyorum. "Adalyn harika biri ama çok fazla iş yapıyor. İyi bir iş, ama çok farklı

öğretmenlikti."

Sonra duraklıyorum, çünkü bir gizlilik sözleşmesi imzaladım ve Jules'a dava edilmeden, kovulmadan ya da sözleşmeyi ihlal ettiğim için ne olursa olsun ne kadarını söyleyebileceğimi bilmiyorum. Ayrıca Jules da bir öğretmen. Sadece özel eğitim öğretmeni değil, ama bilmediği ya da anlamadığı bir şey değil.

"Hiç büyük kardeşinin olmaması çok kötü. Büyük kız kardeşler. İzleyebileceği, örnek alabileceği ve öğrenebileceği genç kızlar."

"Katılıyorum. Beklediğiniz gibi diğer çocuklarla sosyal olarak iyi geçinemediğini söylediler ama ben henüz buna şahit olmadım. Ayrıca hayatında hiç kadın olmadı. En azından gerçekten."

"Ama artık o sensin, değil mi? En azından şimdilik. O çılgın pislikleri saymazsak, sen ve bu kız biraz eğlenebilirsiniz. Birbirinize bağlanabilirsiniz. Görünüşe göre tüm potansiyelini ortaya çıkaracak birine ihtiyacı var."

Bunu düşünürken gülümsüyorum. Ady ile takılabiliyim. Ona yardım edebilir, öğrenmesine yardımcı olabilir ama aynı zamanda sıradan küçük bir kız olmasına da yardım edebilirim. Daha önce kimsenin onunla çay partisi yaptığından, onu giydirdiğinden ya da oyun parkına götürdüğünden şüpheliyim. Jasper kendisi de söyledi, artık tanınmadan dışarı çıkamıyor. Ama beni kimse tanımıyor. Tüm bunları Adalyn ile yapabiliyim. Adalyn için.

"Onu dışarı çıkarabilirim. Onunla bir yerlere gidebilirim. Hayatı deneyimlemesine izin veririm." "Ben de bunu söylüyorum."

"Haklısın. Sanırım gideceğim. Onu buradaki akvaryuma götürecektim. Ama bu dünyada görmesi gereken o kadar çok şey var ki. Sınırlarını zorlaması onun için iyi olur."

Üzerime yeni bir sakinlik ve amaç duygusu çöküyor ve evden ayrıldığımdan beri ilk kez gelmekle doğru kararı verdiğimi biliyorum.

Jules ve ben sonraki yirmi dakika boyunca konuşmaya devam ediyoruz, ta ki ses kontrolü için hazırlanmam gerekene kadar. Aslında bunun için çok heyecanlıyım. Daha önce

Uzun zamandır çocukların birlikte oynadığını duymamıştım. Hızlıca devasa duşa giriyorum, saçlarımı fırçalıyorum, azıcık makyaj yapıyorum ve sonra yırtık bir kot pantolon, atlet ve Docs ayakkabılarımı giyiyorum. Kapımın çalınmasıyla irkiliyorum ve Jasper'ı görmeyi umarak kapıyı açtığımda Adalyn'i orada dikilirken buluyorum. O da değişmiş, üzerinde Peppa

Peppa'nın çamura bulandığı ve su birikintilerinde zıpladığı domuz tişörtü. "Peppa Pig," diye şarkı söylüyor ve sonra yüksek sesle homurdanıyor.

Gülüyorum, onunla neredeyse göz hizasına gelene kadar bir dizimin üzerine çömeliyorum. "Çamurlu su birikintilerinde bir aşağı bir yukarı zıplamak. Sıçra-sıçra-sıçra" diye şarkı söylüyorum. Adalyn mutluluktan uçan bir gülümsemeye bürünüyor, bembeyaz minik dişlerini ve çenesindeki babasınıninkine benzeyen küçük gamzesini gösteriyor. Bu kız gerçekten çok sevimli. "Saçını örebilir miyim? Karlar Ülkesi'ndeki Anna'nınki gibi yapabilir miyim?" Kırmızımsı kahverengi saçlarına bakarak soruyorum. Saçları uzun ve ucunda harika bukleler var, ama Tanrım, domuz gömleğine uygun saç örgüleriyle ne kadar sevimli görünürdü?

"Bana izin vermiyor," diye cevaplıyor Jasper onun yerine, arkasından yaklaşarak. "Bir kere denedim. Bir YouTube videosu falan izledim. Çok kıpırdandı ve işim bittiğinde hemen söküp attı."

"Bu utanç verici. Üzerinde çalışmamız gereken bir şey olabilir Bayan Adalyn." Ayağa kalkıp başının tepesine dokunuyorum. "Ses kontrollerini nasıl yapıyor?"

Jasper omuz silkiyor, beni yavaşça tepeden tırnağa süzerken gözleri kıyafetimde. "Aslında hiç gitmedi. Ama oynadığımız zaman çok seviyor, o yüzden sorun olmaz. Eğer çok gürültülü olursa onun için kulaklıklarım var. Ses kontrolleri bizim stüdyoda ya da evde yaptığımızdan biraz daha farklı."

"Her şeyi düşünmüşsünüz."

Jasper beni görmezden geliyor, eğilip Adalyn'i kucağına alıyor. "Gidip babanla Gus Amca'nın oyununu dinlemek ister misin? En sevdiğin şarkıyı söyleyeceğim."

"Baba müzik al."

"Evet," diyerek onun yanağını öpüyor. "Yapacağımız Şey bu. Benimle Şarkı söyler misin?" Kollarını onun boynuna doluyor, cevap vermek yerine ona sarılıyor.

"En sevdiği Şarkı ne?" Dayanamayıp soruyorum. Acaba aramız hep böyle mi olacak? Gergin. Biraz garip. Heyecan verici.

"Pretty Little Thing." Başımlı sallıyorum çünkü bu bilmediğim bir Şey. Jasper fazla yakışıklı yüzüne kazınmış Şakacı bir sırtıŐla bana göz kırıyor. "Bunu onun için yazdım. Doğduktan kısa bir süre sonra bir gece bütün gece oturup onu uyurken izledim ve yazdım."

Çarpıntı. Lanet olası arpıntılarım var. *Kes Şunu kalp. Kıını tekmelemeden önce hemen kes Şunu.*

"O zaman duymak için sabırsızlanıyorum," diye idare ediyorum, birden bu devasa süitin duvarları üzerime kapanıyormuŐ gibi hissediyorum. Burası Şimdiden odunsu kolonya ve yaz yağmuru kokuyor ve Jasper kollarını ve göğsünü neredeyse ikinci bir deri gibi saran siyah bir tişört giyiyor, renkli dövmeleri benimle alay ediyor çünkü onları keŐfedemiyorum. Ve hâlâ on altı yaŐındaymıŐ gibi siyah yüksek topuklu Chucks ayakkabı giyiyor.

Bu, tam burası, bu benim sorunum.

Bir pislikten etkilenmekten daha çıldırtıcı bir Şey yoktur. Kategorik olarak pek bir Şey yapmak istememeniz gereken bir adama, çünkü o hoş, tatlı ya da sizin için iyi biri değildir. O soğuktur. Moody. Tamamen ileden çıkarıcı ve yine de bakışlarının size olan sıcaklığı, sizi dönüŐtürdüđü keş gibi aradığınız nihai çözümünüz haline geliyor. Şimdiden onu dıŐlamakta zorlanıyorum. Bunu açıkla.

Neyse ki Jasper benimle, benim onunla geçirmekten hoŐlandıđımdan daha fazla zaman geçirmekten hoşlanmıyor ve asansörle aşağı inerken sessiz bir Şekilde ayrılıyor çünkü uzun bir süre boyunca birbirimizle medeni bir Şekilde konuşmak sadece yorucu değil, aynı zamanda boŐuna bir egzersiz.

The Colosseum'a vardığımızda, Adalyn ve ben, kendisini bana olağanüstü yönetici Marco olarak tanıtan bir adam tarafından birkaç yer koltuğuna yönlendirildik - onun adı kendisi için, benim değil.

"Buraya oturun güzel hanımlar," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Burası sahneyi en iyi gören yer." Ben oturuyorum, Marco da hemen yanımdaki koltuğa oturuyor. "Sonunda ismine bir yüz eklemek harika Viola. Gus senden bahsetmeden duramıyor." Marco'nun gözleri iri ve o kadar koyu ki neredeyse saçları kadar siyah. Üzerinde hiçbir heteroseksüel erkeğin asla giyemeyeceği beyaz dar bir kot pantolon ve koyu tenini o kadar güzel gösteren somon rengi bir tişört var ki kıskanmamak elde değil.

"Ne zamandır onların müdürüsünüz?" Gus'ın ifadesini görmezden gelerek soruyorum.

"Beş yıl. Son turnelerinden önce başladım ama bu seferki çok daha iyi olacak. Son albümleri on iki hafta boyunca ilk onda kaldı. Bu delilik." Ayağa kalkıyor, Adalyn'in başına nazik bir öpücük konduruyor ve sonra elini bana uzatıyor. Ben de kendi elimi onunkine koyuyorum ve o da parmak eklemlerimi öpüyor. "Kısa sürede çok iyi arkadaş olacağız Vi. Güven bana; etrafta bu kadar nefis, ego dolu erkek şekeri varken birbirimize ihtiyacımız olacak." O kadar yüksek sesle gülüyorum ki gruptakilerin meraklı bakışlarını yakalıyorum. Omuz silkiyorum ve onlar da şakalaşmalarına geri dönüyorlar. "Oops. İşe dönme zamanı. Sonra görüşürüz prenses Adalyn. Sonunda seninle tanışmak çok güzel Vi."

"Sen de," diyorum ona içtenlikle. Sanırım Marco haklı. Kısa sürede kanka olacağız.

Marco yanımdan ayrılıyor ve bir anda midemde uçuşan kelebeklerin saldırısına uğruyorum, içimi sersemletici, gergin bir heyecan dolduruyor. Gus, Keith ve Henry çoktan kurulmuş, birbirleriyle atışıyorlar. Jasper da onlara katılıyor ve sanırım dördü iş konuşuyor. Duyamadığım bir sürü şey. Adalyn kucağıma tırmanıyor ve elim gömleğinin altındaki ipeksi yumuşak karnını okşamaya başlıyor.

"Biraz daha göbek," diyor durduğum anda ve ben de beni sersemleten bakımlarıma devam ediyorum.

Ta ki Gus'ın elektro gitarının sesini duyana kadar.

Adalyn ciyaklıyor, kucagımda biraz kıpırdandıktan sonra ben onu sabit tutarken kalçalarımın üzerinde ayağa kalkıyor. Gus birkaç akor çalıyor, gitarını akort ediyor, aynı şeyi yapan Jasper'a bakıyor, ikisi bir tür sessiz sohbet ediyor. Henry bas gitarıyla pek bir şey yapmıyor, sadece Gus ve Jasper'ı izliyor ve gevşek sese başını sallıyor.

Belinde mikrofon ve bir şey taşıyan bir kadın Jasper'a doğru yürür ve ona hemen sağ kulağına takacağı bir kulaklık uzatır. Kadın her bir erkeğe aynısını yapar ve ardından Keith, davulla çaldığı bir ritim eşliğinde bir geri sayım başlatır.

Sonra çocuklar oynamaya başlıyor ve gülümsemem dizginlenemiyor.

Daha önce hiç duymadığım bir şarkı. Adalyn çıldırıyor, ciyaklıyor ve kalçalarımın üzerinde zıplıyor - bu *yüzden* bunun onun şarkısı olduğunu varsayıyorum.

Onunla birlikte ayağa kalkıyorum, onu sabit tutuyorum ve grubu izlerken kollarımda onunla birlikte sallanıyorum.

Ve Tanrım, çok iyiler.

Bu kadar büyük olmaları gerçekten şaşırtıcı değil. Hemen bir anlaşma yapmayı ve liste başı albümler çıkarmaya devam etmeyi başardılar. Bu dört adamın birlikte iyi müzik yapmasından çok daha fazlası. Çalma şekilleri. Ürettikleri sesler. Tüm vücudunuzda hissettiğiniz türden bir müzik. Öyle bir müzik ki, radyoda çaldığında "hell yeah" diye çılgık atıyor, sonra sesini sonuna kadar açıyor ve avazınız çıktığı kadar şarkıya eşlik ediyorsunuz.

Adalyn sözleri söylüyor ve şarkı söylemenin kelimeleri bir araya getirdiği tek zaman olduğunu fark ettim. Müzik terapisti değilim ama bu kızın da babası ve amcası gibi müzikten etkilendiğini tahmin ediyorum.

Jasper, Adalyn'i şarkı söylerken yakalıyor ve sahnenin kenarına doğru ilerliyor, çalmaya ve şarkı söylemeye devam ederken aşağı inip üzerine oturuyor. Ben de ona doğru

Adalyn'i hâlâ kucağında tutuyor ve ikisi birlikte şarkıyı söylüyor, bunu yaparken de birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar.

Ve hayatımı sikeyim, tıkandım.

Hıçkıra hıçkıra ağlamama saniyeler kaldı. Aşırı duygusal halimi regl dönemime ya da işe yarar bir şeye bağlayamıyorum bile. Buna baba figürünün eksikliği diyelim ve öylece bırakalım.

Şarkı biter ve Jasper'ın gülümsemesi göz kamaştırıcıdır. Parlak ve tamamen sınır tanımaz. Elimde olmadan ona eşlik ediyorum ve beni bulduğunda, zor nefes alıyor ve hafif terli, dilimi, nefesimi ve deli gibi çarpan kalbimi yutuyorum.

Elini sallayarak "Bizimle sahneye gel" diyor. Ayağa kalkıyor ve başka bir şarkıya başlamak üzere gruba katılıyor. Parmağını kulaklığına bastırıyor ve sonra arkasını dönerek arenanın öbür ucunda dizüstü bilgisayarıyla oturan birine başıyla selam veriyor.

Adalyn'i göğsümün üst kısmına kurulmuş olan sahneye kaldırıyorum ve koşarak sahnenin diğer tarafında bir daire çizerek dans etmesini, saçlarının da onunla birlikte dönmesini izliyorum.

Sonra Gus orada, elini uzatmış beni yukarı çekmeye yardım ediyor. "Ne duymak istiyorsun bebeğim? Sana ne istersen çalarım."

Gus kolunu omzuma atıyor ve yanağıma bir öpücük bırakıyor. Elimi tutuyor ve ben kıkırdayana kadar Adalyn'in hareketlerine uyararak beni döndürüyor, sonra gitarıyla bir şeyler çalmak için beni bırakıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye gülüyorum. "Umurumda da değil. Sadece sizi biraz daha çalarken dinlemek istiyorum."

"Hızlı mı istersin, yavaş mı bebeğim?" Keith sesleniyor, yüzünde bok yiyen bir sırıtış yayılıyor, kahverengi gözleri muziplikle parlıyor. "Sert ya da nazik. Sana istediğin şekilde verebilirim."

"Dikkat et," diye homurdandı Jasper. "Ady burada."

"Evet, ama müzikten bahsettiğimi sanıyor."

"Sen değil misin?" Şaka yapıyorum. Bana başını sallıyor ve pis bir göz kırpmıyor. Gözlerimi devirerek gülüyorum. "Olman gerekmez mi?"

"Bunun neresi eğlenceli?" Keith önündeki davullardan birine bağıtiyle vurarak soruyor.

"Eğlenceli olan o sopayı kışına sokmam," diye tersliyor Gus ve Jasper ona ölümcül bir bakış fırlatıyor. Gus ellerini havaya kaldırır. "Pardon. Kışına."

"Sanki hiç gitmemişsin gibi, değil mi Vi?" Henry bana doğru yürüyor, bas gitarını çıkarıp başımın üzerine atıyor. Ağırılığı ve büyüklüğü beni küçük bir adım geriye itiyor çünkü bu şimdiye kadar tuttuklarımdan çok daha büyük. Yine de çok güzel, siyah ve şık, tam kıvamında bir cilası var. "Bu çocuklar hâlâ güzel kız için kavga ediyor ve Gus hâlâ son sözü söylemek zorunda." Kolumu kayışın halkasından geçiriyor ve yanağıma kocaman ıslak bir öpücük konduruyor. "Bizim için oyna, tatlım. Hepimiz yapabileceğini biliyoruz."

Ona deliymiş gibi bakıyorum. "Neredeyse on yıldır oynamıyorum, Henry."

"Elbette, ama sana nasıl yapılacağını ben öğrettim. Bisiklete binmek gibi bir şey." Parmaklarımı perdelerin üzerine yerleştiriyorum, diğer elimi yukarı kaldırıp telleri birkaç kez tıngırdatıyorum. "Evet, kızım. Aynen böyle."

"Evet, Vi. Aynen böyle," diye imalı bir tonda yankılanıyor Keith ve ben de akorların arasında onu tersliyorum. Hepsi gülüyor, Gus da bize katılıyor, beni izliyor ve gitarını basımdan çıkan sese uyduruyor. Çok basit bir şey, çünkü daha fazlasını yapamıyorum, ama eğlenceli ve çok büyük bir déjà vu ve nostalji duygusu bir arada yaşıyorum.

Hayatımın yıllarını bu çocuklarla böyle geçirdim.

Müzik çalıyor ve birbirimize takılıyorduk. İşte o anda bunu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Onları özledim. Kendime yalan söylüyordum.

Yedi yıl, ama gerçek burada, gerçek ve o kadar güzel bir şekilde ham ki, yardım edemem ama onu soluyorum, asla gitmesine izin vermek istemiyorum.

Gus ve ben birbirimize aptalca gülümsüyoruz, ortak geçmişimizde kaybolmuşuz, ama Jasper'a baktığımda gülümsemem kayıyor, kalbim göğsümde sekiyor. Bize doğru geliyor, yoğun bakışları parmaklarımın titremesine neden oluyor. Bu öyle bir bakış ki, damarlarınızda şimşekler çaktırıyor ve tüylerinizi diken diken ediyor.

"Bir şarkı seç Vi," diyor bana ulaştığında. "Herhangi bir şarkı, senindir." Gözleri gözlerimin içine bakıyor, tenimin uğuldamasına ve dizlerimin sallanmasına neden oluyor.

Bilerek sırtıyor, bakışlarında daha önce olmayan bir sıcaklık var.

Hay sikeyim. Yutkunuyorum ve çalmayı bırakıyorum; bası çıkarıp Henry'ye geri veriyorum. "Bilmiyorum," diye kekeliyorum fısıltının biraz üstünde. "Benim için bir şarkı seç. Daha önce duymadığım bir şarkı."

Jasper'ın sırtışı, parmaklarını elektriği boyunca kaydırırken bir sırtışa dönüşüyor. Birkaç saniye sonra Adalyn heyecanla çığlık atarak aşağı yukarı zıplamaya başlıyor. Gus ve Henry hızla şarkıyı açıp çalarken ona yaklaşıyorlar ve beni Jasper'la bu duygusal uçurumda tek başıma bırakıyorlar.

"Bu ikinci albümümüzden," diye fısıldıyor bana Keith davullarla içeri girerken. "Bunu yaklaşık yedi yıl önce yazdım. Los Angeles'ta geçirdiğim uzun bir geceden sonra." Bana göz kırpmıyor. Gözlerim açılıyor, dudaklarım sessiz bir nefesle aralanıyor. Kalbim mi? O hain kaltağın nereye gittiğini kim bilebilir ki? "Bu şarkıyı artık hiç canlı çalmıyoruz. Sadece dalga geçerken ve oyalanırken. Bize evimizi hatırlatıyor." Gözlerini bana kilitledi. "Çekip gitmesine izin verdiğimiz insanları."

Çizgiyi takip ediyoruz. Kenarlarda dans ediyoruz.

Grubuna katılmak için uzaklaştı ve ben bir kez daha unutuldum. Ama burada bir şeyler oluyor.

Vahşi ve tehlikeli bir şey. Yok etme gücü olan bir şey.

İkimizin de görmezden gelmekte pek becerikli olmadığı bir şey.

ON BİR

Jasper

GÖSTERİ HARİKAYDI.

Arka odaya daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir performansla giriyorum. Hepimiz bunu hissediyoruz. Gülümsemelerimiz kontrol edilemez. Ter, tuz ve sevinç içindeyiz.

"Orospu çocuğu," diye gürlüyor Gus, bir şişe suyun tamamını içiyor ve ardından birkaç yudum Patrón içiyor. Neden buraya koca bir bar kurma ihtiyacı hissettiklerini asla anlayamayacağım. Bunu biz istemedik ki. Klişeyi beslemek için sanırım. "Bu her şeyin sonuydu. Yani, oradan sonrası yok."

"Sen, göt herif," diye beni işaret ediyor Keith, "*çok iyiydin*. O notalara daha önce hiç böyle vurduğunu sanmıyorum. Yani, bu da ne demek oluyor?" Şaşkınlık içinde başını sallıyor. "Ve kalabalık, dostum. Bizi yiyorlardı. Ortalığı yıktık!"

"Solomu duydu mu?" Henry ellerine bir sanat eseriymiş gibi bakarak soruyor. Koyu renk gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "O riff, kardeşim." Başını sallıyor, şeytan gibi gülümsüyor. "Gus, benim için buna benzer daha çok şey yazmalısın."

Önce kardeşime, sonra da hayat boyu en iyi arkadaşlarıma bakıyorum ve bir nefes veriyorum. Şu anda yerimden fırlamaya hazırım. Hareket etmeden duramıyorum ve bu vızıltı her şeyi ele geçiriyor. En son ne zaman bu kadar *iyi* hissettiğimi hatırlamıyorum. Sanki evrenimdeki her şey dengelenmiş gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum onlara. "Beni bu tura zorladığınız için. Unutmuşum..." Başımı sallıyorum, aniden korkaklaşıyorum ve üstesinden geliyorum. "Bunu unutmuşum amına koyayım." Kollarımı odanın içinde dolaştırıyorum. Etrafımızda. Aramızda.

"Destansı," diye onaylıyor Henry, bana doğru bir adım atıyor ve elini omzuma vuruyor. Sonra Gus ve Keith de aynı şeyi birbirlerine yapıyorlar, ta ki hepimiz birbirimize bağlanana kadar. Tek bir varlık gibi. Tek bir güç. Klişe olup olmaması umurumda bile değil. Bu an o kadar büyük hissettiriyor.

"Efsanevi."

"Kışkırtıcı."

"Müthiş."

Dördümüz uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra kahkahalara boğulduk.

"Duş alacağım ve sonra sevişmek için dışarı çıkacağım. Büyük bir zaman. Vegas tarzı çılgın seks gibi. Kim benimle geliyor?" Keith soruyor ve bir an için kulağa çok cazip geliyor. En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum. Yani, son bakıcımın hâlâ etrafta olduğu ve Gus'la ben dışarı çıkabilelim diye Adalyn'e bakmak için geç saatlere kadar kaldığı zamanlardı. Tercüme edersek, ben de dışarı çıkıp sevişebildim. Ama bu en az altı ay önceydi.

Yani, seks mi? Evet, kulağa çok hoş geliyor.

Ama...

"Vi, Adalyn'le birlikte süitte, değil mi?" Henry düşüncelerimi okuyarak tükürdü. "Dışarıda bir geceyi hak ediyorsun. Babalık görevinden uzak bir gece. Ciddiyim. En son ne zaman ara verdin?"

Omuz silkiyorum, çünkü dediğim gibi, bu uzun zaman önceydi. Ben her zaman baba görevindeyim. Özellikle de dadısız kaldığımdan beri.

Ama madalyonun bir de diğerk yüzü var. Son yaptığım anlamsız seks sadece anlamsızdı. Kızın neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Nasıl yaptığımızı.

Sadece seksti.

Hiçbir bağlantı yoktu. Standart gir, çık ve işimiz bitsin dışında bir şey yoktu. Kadın bir gizlilik anlaşması imzaladı -sıcak bir konuşma- ve sonra işe koyulduk. Her şey çok sıkıcıydı. Mekanikti. Hiç tatmin edici değildi.

Ve ne yazık ki, Viola Starr'ın dizlerinin üzerinde sikimi emdiği görüntüler eşliğinde duşta otuz bir çekme düşüncesi çok daha çekici.

Ayrıca... "Yarın sabah uyandığımda küçük kızım la aynı odada akşamdan kalma, rastgele bir amcık gibi kokuyor olmak istemiyorum."

"Tanrıya şükür," diyor Keith yüksek sesle gülerek, Jack Daniels şişesinden bir yudum alırken. "Sen oradayken kızlar bana iki kere bile bakmıyor."

"Bu bir kez oldu," diye homurdanıyorum, şov heyecanımın bir kısmı azalıyor. Keşke bu kafayı şişeleylebilseydim. İlaçlar bunun yanında hiçbir şey. Bunu geliştirmiyorlar da. Belki de bu yüzden seks, uyuşturucu ve rock 'n' roll olayında rock 'n' roll'un sonuncu olduğu gerçeğini hiç anlamadım.

Gus bana bakıyor. Sertçe. Ve hayatımda ilk kez, kardeşim olan bu açık kitabı okuyamıyorum. "Bu gece Ady ile kalmamı ister misin?" Gerçekten teklif ediyor. Yarım ağızla, gerçekten dışarı çıkmak isterken iyi bir adam olmaya çalışmak gibi bir şey bile değil.

Kardeşim inanılmaz bir adamdır. Dik duran bir adam. Yirmili yaşlarımda bir erkek gibi davranmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu bildiği için bana bir iyilik yapmayı teklif ediyor. Ama tek düşünebildiğim Adalyn uyurken Viola ile o süitte yalnız olması.

Berbat bir durum.

Bu tamamen yanlış.

Ama yine de
durduramıyorum.

Gus'ın Viola'ya sahip olmasını istemiyorum ama ikisinin de mutlu olmasını istiyorum. Gus Viola'yı seviyor. Ve Viola da muhtemelen onu seviyor, eğer ona bakışı bunun bir göstergesiyse. Aldatan bir domuz olmasaydı, eminim hala birlikte olurlardı. Muhtemelen evlilik mutluluğu içinde ve birden fazla bebekleri olurdu.

Ama göremiyorum. İzleyemiyorum. Ve kesinlikle bununla yüzleşmeye hazır değilim. "Başka bir gece, tamam mı?" Diyorum, ki bu çok saçma geliyor. *Başka bir gece*

babalık yapmana izin vereyim, ben de gidip biriyle yatayım. Aslında söylediğim şey bu, değil mi? Ama siktir et, rastgele ve anlamsız şeylerden bıktım. Özellikle de belirli bir kadını aklımdan çıkaramadığım zaman.

Ve sadece birkaç gün oldu. Doğru ya. Harika.

"Emin misin?"

"Evet. Eminim. Gidip mini barımı yağmalayacağım, biraz boktan televizyon izleyeceğim ve uyuyacağım. Ama hey," Gus'ın göğsüne vurup Henry'nin omzunu sıktım. "Ortalığı salladık."

Dördümüz eşyalarımızı topluyoruz, Keith ve Henry kapıya doğru yöneliyor, o sırada Keith, göt herif, omzunun üzerinden geri dönüyor ve "Viola'nın yatarken ne giydiğini bana haber ver" diyor. Şeytani bir şekilde sırtarak, "Daha da iyisi, bir fotoğrafını çek ve bana gönder."

Keith tam bir top toplayıcıdır. Gençliğimizden beri Viola hakkında böyle saçma şeyler söylüyor. Onu sevdiğini ve ciddi olmadığını da biliyorum. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Bunu söylemesini umursamamalıyım.

Ama ben biliyorum.

Çünkü onu tekrar düşüncelerimden uzaklaştıracak sihirli hapi henüz bulamadım. Sanki bir zamanlar sahip olduğum kapatma düğmesini bulamıyorum.

Cevap verme şansım bile olmadı. Gus, Keith'in kafasına vurdu. Ve nazikçe değil. "Müstakbel karım hakkında söylediklerine dikkat et."

Adımlarım titriyor. Gus'ın Viola'nın peşinden gideceğine dair y a n ı l s a m a l a r ı m varsa bile, artık yok. *Müstakbel eşim.* Tanrım, karnıma keskin bir bıçak saplandı,

ileri geri dönüyor. Ve *acıyor*.

Beş ay.

Ama ben bile bunun yalan olduğunu biliyorum.

Çünkü eğer Gus Viola'yı tekrar kendisine ait kılmayı planlıyorsa -ki bu gece benim için Ady'ye bakmayı teklif ederek yapmaya çalıştığı şey açıkça buydu- o zaman sonsuza kadar onlarla birlikte kalacağım.

Kıskançlık ve kızgınlığın buruk tadı boğazımı yakıyor. Adamların yanından geçip uzun koridorda ilerlerken, kendini bana Marsellus Wallace olarak tanıtan iri yarı siyah bir adam tarafından durduruluyorum ve ardından "Bana Pulp Fiction'dan bahsedersen, hayranlarının sana saldırmasına izin veririm" diyor.

İri yarı adamın elini sıkarken alaycı bir şekilde sırtıyorum, "Buna cesaret edemem. Ama sorabilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Annemle babamın bu filme karşı bir ilgisi vardı ve soyadımız Wallace."

"Tamam o zaman." Bu konuda söylenecek fazla bir şey yok. "Vegas'taki adamım mısın, yoksa tura mı katılıyorsun?"

"Tura katılıyorum."

"Harika. O zaman durumumu biliyorsun?" Başını olumlu anlamda sallıyor. "Kızıma da mı atandın?"

"Hayır, efendim. Ben sizin için görevlendirildim. Asistanınız Sophia, kızınıza ve dadısına bakması için başka birini görevlendirdi."

"Mükemmel. Ama bana bir daha asla efendim deme."

Marsellus bana sırtıyor, büyük beyaz dişlek bir sırıtış ve bu adamı sevdiğime karar veriyorum. Pulp Fiction göndermesi ve hepsi.

"Kulise gizlice girmeye çalışan pek çok kadınla karşılaştığımızı söylemeliyim. Ayrıca sizi ve grup arkadaşlarınızı bulabilmek için hangi süitte kaldığınızı öğrenmeye çalışanlar da oldu." Harika. Harem bize gelirken kimin kulübe ihtiyacı var ki? Ama yine rastgele ve anlamsız... "Hiçbirinin giriş kartı yoktu ve girişlerine izin verilmedi. Bu şekilde mi

yoksa bazılarının geri dönmesine izin mi vermeliyiz?" Geniş bir omuz silkiyor. "Birlikte çalıştığım her grup farklı."

Başımı salladım. "Hayır. Kulisteki hayranlardan hoşlanmıyorum, diğer çocuklar da hoşlanmıyor. Özellikle de gösteriden önce. Açılış gösterilerinde birkaç tane varsa, bu onların sorunu, ama onları bizim alanımızda istemiyorum."

"Anladım. Şunu da söylemeliyim ki, son zamanlarda basında çok fazla haber çıktı. Bana bunun buradaki bir şov için standart olmadığı

söylendi." Kaşlarım birbirine çarptı. "Nasıl yani?"

Marsellus yer değiştirip yüzüme bakıyor. "Gösteri bittikten sonra etrafta takılıyordum. Kızlarla aynı, ama daha da saldırgan. Marco bunun sadece ilk durağın olduğu için olduğunu ve yakında durulacağını söyledi. Ama seni bundan haberdar etmemi istedi."

"Teşekkür ederim. Sütlerden hiçbirine girmediler, değil mi?" Başını iki yana sallıyor ve ben de rahatlıyorum. "Güzel. Ama ileride otellerin bunun potansiyel bir sorun olabileceğinin farkında olduklarından emin olmak istiyorum. Kızımın ya da dadısının risk altında olmasını istemiyorum."

"Tabii ki. Ben ilgileniyorum."

Özel asansörle odama çıkıyoruz ve kimse bizi durdurmuyor. Marsellus beni kapıda bırakıyor ve anahtar kartı kilide dayadığım anda kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Çünkü Viola yatarken ne giyiyor?

Ve neden bu gece benimle aynı odada kalmasına izin verdim ki?

Kapının kilidi açılıyor ve isteksizce açıp, bir insanın bir otel odasının kapısını kapatabileceği kadar sessiz bir şekilde arkamdan kapatıyorum, ki size söyleyeyim, o kadar da sessiz değil. Ana yaşam alanındaki perdeler hala ardına kadar açık, Strip'in parlak ışıkları karanlık odaya süzülüyor ve bana görebilmem için bol miktarda sokak lambası kirliliği sağlıyor.

Soluma bakıyorum ve Viola'nın kapısının kapalı olduğunu fark ediyorum, sonra sağıma bakıyorum ve yatak odamın kapısının da kapalı olduğunu görüyorum. Sessiz bir nefes alıyorum,

yalnız olduğu için biraz rahatlamıştı.

Barı bulup kendime kehribar rengi bir şeyden üç parmak dolduruyorum, mini bar fıstığı açıyorum ve pencerelerin önünde duran şezlonga ve ötesindeki Strip'e doğru yürüyorum.

Ancak ben odanın yarısını geçip şezlonga ulaşamadan, şezlongdan bir kafa fırlıyor. Uykulu bir Viola bana göz kırpıyor, dağınık açık renk saçları. Beni görünce el sallıyor. Çok sevimli bir şekilde bana el sallıyor. Ayağa kalkarak uzun bacaklarını uzatıyor ve artık bu sorunun cevabını biliyorum.

Viola küçücük, kesik, transparan, beyaz bir atlet ve küçükten de küçük pamuklu bir şortla uyuyor. Elleri başının üzerinde uzanırken uzun, saten bacakları esniyor ve çok dar, çok küçük ve çok şeffaf atletin eteklerini daha da yukarı kaldırıyor. Dolgun, mükemmel göğüslerinin dış hatları gözlerimin içine bakıyor.

Bakışlarımı uzaklaştıramadığım için bu benim hatam olabilir. "Hey," diyor, sesi sert ve karşı konulmaz derecede seksi, uykudan kalın. Yanakları kızarmış, gözleri ağır ve *sikik*... "Gösteri nasıldı?"

İşte böyle anlarda bir aletim olmasından nefret ediyorum. En azından ilgili, tek fikirli birinden çünkü burası karanlık olmasaydı, dar kot pantolonumdan bile kurduğum çadırı görebilirdi.

"İnanılmazdı," diye itiraf ediyorum, gösteriyi düşündükçe gülümsemem geri geliyor. "Kahretsin, Vi. Şimdiye kadar yaptıklarımızın en iyisiydi ve bu sadece ne? Turnenin üçüncü gecesi mi? İlk gerçek durağımız mı?"

Viola ışıltı ışıltı gülümsüyor ve ben bir kez daha nefes almayı unutuyorum. "Bana da bir tane doldurur musun?"

Bara geri dönüp bir kristal bardak daha alıyorum ve ona birkaç parmak dolduruyorum. Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Kalbimin ve bedenimin bu kadının kim olduğunu ve onlar için oluşturduğu tehlikeyi hatırlamasını istiyorum.

"Neden çocuklarla dışarı çıkmadın? Çıkacağını düşünmüştüm. Bu yüzden burada kamp kurdum, böylece Adalyn'in bana ihtiyacı olursa onu duyabilecektim."

Yüce İsa. Buna ne diyeceğim?

Bu kadınla milyonlarca sorunum olabilir ama o gerçekten de olabildiğince tatlı, düşünceli ve sevecen biri. Hayatında karşılaştığı onca şey yüzünden sertleşmiş ya da acı çekmiş olduğunu düşünebilirsiniz. Babası yok. Kendisinden çalmandan önce ona zar zor bakan bir anne. Aldatan bir erkek arkadaş. Onu öptükten sonra sırtını dönen bir en iyi arkadaş. İşini kaybetmek. Onunla hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Demek istediğim, ben de onlar kadar acı çekiyorum ve payıma düşen sefaletten fazlasını yaşamış olsam da, onunkinin yanında hiçbir şeymiş gibi hissediyorum.

Ama Viola her zaman gülümser. Dünyayı içine alabilecek kadar büyük bir kalple sonsuza dek iyimser.

Hiçbir şey istemiyor.

Kolayca verir.

Belki de bu yüzden bu kadar kolay istismar ediliyor.

Benim için, bu sadece onu daha fazla koruma isteği uyandırıyor. Ona her şeyi vermek.

"Teşekkür ederim," diye başlıyorum. "Çok cömertsin ama sabah uyandığında ortalığı dağıtmak istemedim." Bu tam olarak yalan sayılmaz. "İyi indi mi?"

"Evet. Ona iki hikaye okudum, onun için yazdığın şarkıyı söyledim ve sonra bayıldı. Tüm o zıplamalar ve o sütsüz, glütensiz pizza. Oh, ve sütsüz, glütensiz dondurmayı da unutamayız." Şimdi de benimle dalga geçiyor. "Bu diyetin işe yarayıp yaramadığını sorabilir miyim?" Ona dönüp bir bardak burbonu uzatıyorum. Aynı anda kadehlerimizi kaldırıp birbirimize tokuşturuyoruz. "Turunuza harika bir başlangıç yaptığınız için tebrikler."

"Teşekkür ederim. Şerefte."

İkimiz de birer yudum alıyoruz, gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Şezlonga oturup pencereden dışarı, parlayan ışıklara bakıyorum. Ötedeki dağların zayıf ipuçlarına. Ondan başka her şeye.

"Diyetin yardımcı olup olmadığını bilmiyorum," diye kabul ediyorum. "İlk teşhis konulduğunda, bir sürü araştırma yaptım ve çocuklarının bu diyeti nasıl yaptığını anlatan bloglar ve ebeveynlerin ifadelerini buldum ve aniden, sanki artık otistik değilmiş gibi oldular. Raporların çoğu davranışsal olarak bağlantılı görünüyordu, ancak Adalyn'in bazı konularda o kadar da kötü olmadığını hissediyorum. Üç yaşındaki herhangi bir çocuktan beklediğimden daha fazla değil. Evet, öfke nöbetleri aşırı olabiliyor. Evet, zararsız olduğunu düşündüğüm rastgele şeylere verdiği tepkiler her zaman tipik değil. Evet, rastgele yüz hareketleri yapıyor ve sözlü olarak ısrar ediyor. Bilemiyorum. Bunları değiştirilecek şeyler olarak görmüyorum - bunlar onun kimliğinin bir parçası. Her halükarda, diyet değişikliği ile pek bir gelişme görmedim, ama yine de devam ediyorum."

"Diyet konusunda sana takıldığımı biliyorsun, değil mi?" Dirseği dışarı fırlıyor, bir kez koluma girdikten sonra aynı hızla kayboluyor. "Benim kızım olsaydı ben de aynı şeyi yapardım. Sen inanılmaz bir babasın, Jasper." Başımı ona doğru çeviriyorum, bu iltifat karşısında biraz afallıyorum. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana sırtıyor. "Bunun kafana girmesine izin verme. Hâlâ bir pislik olduğunu düşünüyorum ve senden o kadar da hoşlanmıyorum." Kıkırdıyorum, yumuşak, tereyağlı burbondan bir yudum daha alıyorum ve damarlarımda dolaşan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Ama sen inanılmaz bir babasın. Adalyn sana sahip olduğu için çok şanslı bir kız."

"Teşekkür ederim. Ben de senden pek hoşlanmadığım için bunun çok anlamlı olduğunu söyleyebilirim."

Kıkırdıyor, tekrar şezlonga çöküyor ve o uzun bacaklarını çaprazlıyor. "Tüm bunlar çok farklı, büyüdüğümüzden çok uzak." Kollarıyla odanın içinde ve ötesindeki şeride doğru ilerliyor. "Her şeye alıştığım gibi buna da alışacağımı sanıyorum ama insan buna nasıl alışıyor? Hayranlara ve yıldızlığa?"

"Sır tutabilir misin?"

Bakışları benimkilere odaklanıyor, dudakları çok ciddi bir şekilde düzleşiyor. "Bana söyleyeceğin her şey her zaman ikimizin arasında kalacak."

Ona inanıyorum ve bu, ihtiyacım olan ve başka hiçbir şeye duymadığım kadar saygı duyduğum acımasız bir dürüstlük.

"Bu bir alışma süreci. Özel jetlerle uçuyorum, bir malikanede yaşıyorum ve markete gitmek istediğimde beni oraya götürecek beş farklı arabam var. Adalyn'in para konusunda hiç endişelenmemesi hoşuma gidiyor. Şu anki koşullarım bir yana, bunu onun için sağladım. Hayır kurumlarına bağış yapabilmeyi, güzel bir yerde yaşamayı ve güzel arabalar kullanmayı seviyorum. Bunun dışında mı? Şey," diye kıkırdıyorum, "kendimi gösterişçi bir pislik gibi hissettiriyor."

Komplocu bir şekilde gülümsüyor. "İyi idare ediyorsun. Tüm bu şöhret ve para. Gösterişli bir yanın yok. Adalyn'le ilgilenme şekline hayranım. Onu ilk sıraya koyduğun için. Turnenden bile önce. Bu senin için büyük bir değişiklik olmalı."

"Senin burada olman bir şekilde öyle hissettirmiyor." "Garip, değil mi? Bu durum."

"Evet, öyle. Ama sanırım şaşırmamalıyım. Gus'ın senin için geri dönmesi an meselesiydi." Ses tonumdaki her bir acı notayı saklamak için elimden geleni yapıyorum. Bunu tam olarak başardığımdan emin değilim.

Viola bir nefes üflüyor. Ağır bir nefes. Soracak cesareti ya da isteği yokmuş gibi görünen sorularla dolu. "Yedi yıl uzun bir süre," diyor sonunda, ben içkimi yudumlarken o da içkisini yudumluyor. "Ben aynı kız değilim, Jasper. Gus'la ayrıldığımızdan beri hayatımda pek çok şey değişti."

"Bunu biliyorum. Aynı değilsin ama yine de öylesin. Bu geceki şovu senin sayende salladık. Çünkü beşinci üyemiz geri döndü ve şimdi her şey tamamlanmış hissediyor." *Ve ben bunları nasıl sindireceğimi bilmiyorum.* "Sen bizim kayıp parçamızsın."

Kelimeler ağızımdan kaçıyor ve anında pişman oluyorum. Hepsinden. Ses tonum saygı, kızgınlık ve kıskançlığın bir karışımı ve benim üzerimde sahip olduğu gücü bilmesini istemiyorum. Bizim üzerimizdeki gücünü.

Bana bakıyor, gözlerimiz karanlıkta buluşuyor. Ve bir anda kendimi çırpılçiplak hissettim. Parlak gözlerinin beni içine alması, daha önce hiç görmediğim bir şekilde görüldüğümü hissettiriyor. Bunu bana nasıl bu kadar çabuk yaptı? Yoksa onu hiçbir zaman gerçekten dışarı itmemiştim ve bu sadece uyuyan bir canavarı yeniden uyandırmak mıydı?

"Bensiz kendi başına gayet iyi idare ediyorsun."

Öyle mi?

Birden o kadar emin olmadım.

Belki de beni hiperaktif yapan performans yüksekliğidir. Belki de o ya da giydiği şey ya da onu tekrar gördüğüm için onu görmeden edemememdir. Bilmiyorum. Ama şu anda, burada, zamanı geri alabilmeyi ve Adalyn'e dadılık yapacak başka birini bulabilmeyi diliyorum. Keşke onu bir daha hiç görmeseydim, çünkü artık gördüğüme göre, bakmak istediğim tek kadın o.

Takıntıyla ilgili bir şey var. Sürükleyicidir.

Viola benim için her zaman sürükleyici olmuştur. Sürekli onu düşünürdüm. Pazar gününe kadar her şekilde onun hayalini kurardım. Küçük, kıskanç bir pislikmişim gibi onu görmezden gelirdim.

Ama lanet olası tükenmişim.

Hayatımdaki her şey onun etrafında dönüyordu. Müziğimiz. Şiirlerim. Grubumuz. Kardeşim. Şehvetim. Kalbim. Kaçınmam, kıskançlığım ve öfkem bile. Hepsinin sahibiydi.

Bu kadın farkında olmadan beni yıllarca içten içe yedi ve bunu bana tekrar yapmasına izin vermek istemiyorum. Bir ömür için yeterince yaşadım.

Onun görüntüleriyle mastürbasyon yapmayı kaldırabilirim. Kızıma bakmasını kaldırabilirim. Ama gösteriden sonra bu içki? Bu

Onun benim için değil de Gus için olduğunu bilmek? Onlar benim kırıma noktam olabilir.

"Ben yatmaya gidiyorum," demeyi başarıyorum sonunda. Kaşlarını çatıyor ve hayal kırıklığına mı uğradığını yoksa beni istediğimden daha iyi mi okuduğunu anlayamıyorum.

"Muhtemelen iyi bir fikir."

İkimiz de hareket etmiyoruz. Dünyada daha büyüleyici bir şey yokmuş gibi birbirimizi izlemeye devam ediyoruz.

Aşağı bakıyorum, yutkunmasını yakalıyorum, sadece yolculuğa devam etmek için ve meme uçlarının sert olduğunu, gömleğinin ince kumaşından çıktığını keşfediyorum. Sikim yeniden canlandı ve harekete geçmem için yalvarmaya başladı. Tatlarının nasıl olduğunu öğrenmek için adam öldürürdüm. Onu bu şezlonga sırt üstü yatırmak, bu saçma sapan kıyafet bahanelerini çıkarmak ve her santimini yutmak için. Onu becermek için yalvarana kadar dokunuşlarımla ve dilimle onu vahşileştirmek, çıldırtmak.

Onu *benim* yapmak için.

Onu istiyorum. Onu hep istedim.

Zaman ve mesafe bu konuda hiçbir şeyi değiştirmedi.

"İyi geceler, Viola."

"İyi geceler, Jasper."

Hala hareket etmiyoruz. *Kimilda, lanet olsun. Uzaklaş*, sessizce yalvarıyorum. Ama sonra bu işte benim de payım olduğunu hatırlıyorum.

Ben de içkimin kalanını bir dikişte bitirip kendimi zorla ayağa kaldırdım ve bu lanet olası şezlongdan inip ondan uzaklaştım. Gidişimi izledi. Bunu hissettim. Ve bundan sonra ondan uzak duracağıma yemin ettim. Ona bir dadı gibi davranmaya. Kızımın bakıcısı gibi. Artık onun hakkında yazılmış şarkılar çalmak yok. Artık imalar ya da gece içkileri yok. Artık yok.

Senden bir kez kurtuldum, Viola Starr. Bunu tekrar yapmaya kararlıyım.

ON İKİ

Viola

Jules bana "Yorgun görünüyorsun" dedi.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Çünkü yorgunum."

"Tam olarak neredesin?"

"Uçaktaki yatakta uyumaya çalışıyorum. Rötar yaptık, pistte öylece oturuyoruz."

"O zaman uyumaya çalışıyorsan neden benimle konuşuyorsun?"

"Çünkü bana FaceTimed attın. Ve uyuyamıyorum; saat öğleden sonra iki gibi. Adalyn etrafta koşturuyor. Keith ve Henry de kapının önünde Fortnite'ta savaşıyorlar."

"Oh," gözleri genişliyor. "Bu konuda iyiler mi? Ben tamamen berbatım, ama birlikte takıldığım adam kendini oyuncu sanıyor."

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Peki hangi adamla takılıyorsun?"

Bana hınzırca sırıtıyor, kaşları inip kalkıyor. "O yeni."

"Öyle olmalı. Gideli sadece birkaç hafta oldu."

"Jet-set yapmakla meşgulken zaman uçup gidiyor," diyor tam olarak çözemediğim bir ses tonuyla. "Erkek etiyile işler nasıl gidiyor? Siz ikiniz

birbirinizi sikip atmadınız mı? Jasper Diamond resmen sizin elinizde öldü ve bunu örtbas etmek için bana mı ihtiyacınız var? Ve fotoğraflarım nerede? Fotoğraf istiyorum."

"Bu gereksiz soruları görmezden geleceğim. Ve sana yakında fotoğraf göndereceğim."

"Annenin geçen gece bara geldiğini söylemek için kötü bir zaman mı?"

"Ne!" Çığlık atarak ayağa fırladım. Uzun saçlarım yüzümü kapatıyor ve Jules'un yüz ifadesini yakalayıp benimle dalga geçip geçmediğine karar verebilmek için saçlarımı çabucak taramak zorunda kalıyorum. Hayır. Doğruyu söylüyor. Doğruyu söylüyordu. "Ciddi misin? Ne için? Şehri terk ettiğini sanıyordum."

"Bilmiyorum," diye iç geçiriyor Jules, başını sallıyor ve alt dudağını ısırtıyor, yüz hatlarına sempati kazınmış. "Orada seni arıyordu. Spencer aptallık etti ve ona yeni işinden bahsetti, sonra da gitti. Hepsi bu kadar. Ona hizmet etmedim ve benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ama şeytan onun gözündeydi, Vi. Özellikle de yeni işinin ne olduğunu duyduktan sonra."

"Muhteşem. Tek kelimeyle harika. Çünkü annem beni bulmaya çalışırken sadece iyi şeyler olur. Beni zaten finansal olarak kuruttu. Şimdi neyin peşinde olabilir ki? Ve cidden, Spencer neden o koca ağzını onunla açmak zorunda kaldı ki?"

"Hiçbir fikrim yok, balkabağım. Ama yerinde olsam dikkatli olurum. Bu kadının erişmemesi gereken şeylere erişip onları sömürmek gibi bir huyu var."

Gerçek bu değil mi?

Omurgamda bir tedirginlik kabarıyor. Ya bir şey denerse? Beni avlamaya çalışırsa? Jasper ve Gus'ın peşinden gelmeye çalışırsa? Adalyn'in peşinden? O kadından hiçbir şey beklemezdim. O bir yalancı ve hilekar. Bir hırsız.

"Seni korkutmak istememiştim Vi. Her şey yoluna girecek. Dediğim gibi, o gitti ve gerçekten de tek bir yerde değilsiniz. Sizler her yerdesiniz, güzel otellerde kalıyorsunuz ve etrafınızda büyük bir güvenlik var."

Uyuşukça başımı sallıyorum, içim hâlâ huzursuz. Kendime gelmek için elimden geleni yapıyorum, ellerimi yüzüme sürüyor ve onlara doğru esniyorum.

Gerçekten yorgunum.

Adalyn aşağı indiği ilk birkaç gece çok iyiydi, ancak son bir haftadır Jasper etrafta olmadığında uyumakta çok zorlanıyor. Ve çoğu gece, şovu gece yarısını geçene kadar bitmiyor. Zavallı şeyin biraz dağınık olduğunu söylemek hafif kalır. Tüm bu karışıklık, hareket halinde olmak ve kalacak yeni yerler onu bir döngüye sokuyor.

Ve ben de onunla birlikte.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Aldığı parayı asla geri alamayacağım. Banka da hâlâ kadının adı hesapta olduğu için hırsızlık dememekte direniyor. Ama kesinlikle o kadını bir daha görmek istemiyorum. Özür dilesse bile umurumda değil. O parayı alması bardağı taşıran son damla oldu."

"Başka bir şey duyarsam size haber veririm."

Kapı çalındı. "Vi?" Gus nazıkçe sorar. "İyi misin? Çılgılık attığını duyduk."

Jules'un gözleri açılıyor, bilmiş bir sırıtiş dudaklarında geziniyor. "İçeri gelebilirsin, Gus," diye seslendim. "Jules'la konuşuyorum."

Yatak odasının kapısı açılıyor ve Gus yanımdaki yatağa atlayarak içeri giriyor. Eğilip telefonuma bakıyor ve sonra parlak bir şekilde gülümsüyor. "Hey, Jules. Hâlâ hüzünlü bir şarkıyı alıp daha iyi hale getiriyor musun?"

"Tanrım," diye kıs kıs güler Jules. "Bu çok ezikçe. İyi görünüyorsun, Gus. Belki biraz şişman, ama iyi."

Gus öfkелendi. "Şişman mı? Sence ben şişman mıyım? Şu harekete bakın." Dizlerinin üzerine tırmanıyor, tişörtünü kaldırıyor ve karın kaslarını esneterek düşük belli kot pantolonunun içine doğru sarkan sert karın kaslarını ortaya çıkarıyor.

Evet. Kesinlikle şişman değil.

"Oh, güzel," diye mırıldanıyor Jules takdirle. "Vi, onlara benim için dokun. Nasıl hissettirdiklerini bana anlat. Bekle, bu açıdan göremiyorum. Onda şu V

şey? Konuştuğumuz gibi ekran görüntüsü alıyorum. Vi, ellerini o kötü çocukların üzerinde gezdir."

"Ben almayayım."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o senin adamın olduğu için yüce kaltağı arıyorum ve puding karın kaslarıyla baş başa kaldım."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ve o benim adamım değil."

"Puding karın kasları mı?" Gus kahkahalarla uluyor ve ince şilteyi birkaç kez tokatlıyor. Çok yardımcı oldu. "Bu bir trajedi Jules. Keith'le takılmalıydın. O herif spor salonunda yaşıyor." Jules'un bakışları kana susamış bir parıltıya dönüşmeden önce daralıyor. Keith onu on yıl önce terk etmişti. Gus'ın bundan haberi yok. "Ve yalan söyleme, Vi. Ben her zaman senin erkeğimim. Şimdi gel," diye cesaretlendiriyor Gus. "Dokunabilirsin. Hepimiz istediğini biliyoruz. En son birlikte çıplak kaldığımızda böyle görünmüyordum, değil mi bebeğim?"

İğneleyici bir şey söylemek için ağzımı açtığımda elimi tutuyor ve karın kaslarını yukarı aşağı hareket ettiriyor. Ve evet, göründükleri kadar etkileyiciler. Çok seksi, eğer gerçeklerden bahsediyorsak. Ve kesinlikle o V şeyine sahip. Bir gram bile puding yok.

Elimi geri çekiyorum, kıkırdıyorum ve onu itiyorum. "Tişörtünü geri çek, Süpermen. Kıyafetlerin olmadan nasıl görüldüğünü hepimiz biliyoruz. Los Angeles'ın ortasında iç çamaşırlarınla on katlı bir reklam panosu var."

Öyle. O gün sahile gittiğimizde gördüm ve kaçırmış olma ihtimalime karşı mutlaka işaret etti. Ben kaçırmadım. Aptalca baktım çünkü hâlâ sik seven bir kadını ve hayır, Gus en son birlikte çıplak olduğumuzda kesinlikle böyle görünmüyordu. O reklam panosunun kaç kazaya ve trafik sıkışıklığına neden olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Bu bana bir şey hatırlattı," diyor Jules, Gus tekrar yanıma sokulup yüzümün yan tarafını öperken ve burnunu yanağıma sokarken. Onu tekrar itiyorum ve o da sırtıyor, beni bu şekilde rahatsız etmekten çok hoşlanıyor. "O resim için aletini doldurdular mı? Yani, iç çamaşırı satıyorsun, ama ben

Vi'nin aletinin bu kadar büyük olduğundan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum." Serçe parmağını kaldırıp ileri geri oynatıyor.

Ben bir kahkaha patlattım ama Gus kesinlikle gülmüyordu.

"Hoşça kal Jules," diye homurdanıyor, telefonumun ekranındaki kırmızı düğmeye basıp yatağın kenarına fırlatıyor. "Ona küçük bir aletim olduğunu mu söyledin?" Tekrar dizlerinin üzerine çökmüş, bana bakıyor. Bu konuda ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Dişlerimle alt dudakımı kemiriyorum.

Bu haliyle inanılmaz seksi ve bu beni şaşırtıyor. "Şey... arkadaşlarına yalan söylemek yanlış."

"Belki de benim ne kadar büyük olduğumu hatırlatmam gerekiyordur."

Beni bacaklarımdan yakalıyor, yüzümü ona dönmem için çeviriyor ve sonra sırtüstü yatana kadar bacaklarımdan çekiştiriyor, vücudu iri ve heybetli. Çığlık atıyorum, o kadar çok gülüyorum ki, üstüme tırmanıp kalçalarımın binerken neredeyse ağlayacağım. Vücudumda sürünürken dizleri sert yatağa gömülüyor.

"Gus-" Kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında uyarıyorum, kaşları meydan okurcasına kalkık, yakışıklı yüzüne muzip bir sırıtma yayılıyor.

"Eskiden senin dünyanı sallardım." Biraz eğiliyor. "Hatırlıyor musun?" sesi boğuklaşıyor. Ateşli. Gözleri koyu kömür renginde. "Sana verdiğim orgazmlardan çığlık atardın. Bunu tekrar yapmak benim ve senin için bir zevk olurdu."

"Hayır," diye ciyaklıyorum, beni kaslı kalçalarının arasına iterken gülüyorum. Ellerini düğmelerinden ve fermuarından çekmeye çalışıyorum. "Onu görmek istemiyorum, Gus. O şey yüzünden hâlâ kâbuslar görüyorum. Benimle 60 Dakika için röportaj yaptıklarında, aletinin ne kadar büyük olduğunu sorduklarında, onlara kocaman olduğunu söyleyeceğim. Yalan söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"Seni lanet olası velet," diye tıslıyor, elimi kavırıyor ve pantolonundaki şişkinliğe doğru itiyor. Gözlerim büyüyor ve ağzım açık kalıyor. Lanet olsun, *sertleşmiş*. Tamamen sertleşmiş gibi. "Bunun yalan olduğundan emin misin, sevgilim? Bu sana küçük mü geliyor?" Kendini elime sürtüyor ve

gözleri daha da kararıyor. "İçinde ne kadar büyük hissedeceğini düşünüyorsun? Ne kadar iyi?"

Oh, Tanrım. Vücudum aşırı kullanılmış bir fırça gibi kılınıyor. "Gus Daniel Diamond," diye yarı mırıldanıyorum, Cheshire Kedisi gibi gülümserken sert ve önsezili olmaya çalışıyorum. Bir adam elimi sikine bastırırken gülümsememeliyim ama Gus'la ilgili bir şey bunu eğlenceli ve beni korkusuz kılıyor.

Ya da aptal. Hangisi olduğuna karar veremiyorum.

Eli benimkini sıkıyor, o da aletine bastırıyor ve abartılı bir inilti çıkarıyor. Belki de oyunbazlık konusunda yanılmışımdır.

"Bu arkadaşça bir davranış değil." Elimi onunkinin altından çekmeye çalışıyorum ama hiçbir yere gitmiyor. Bu kadar tahrik olduğuna inanmıyorum.

"Oh, katılmıyorum. Bu *çok* dostça hissettiriyor."

Başımı yatağa doğru eğip onu sert bir şekilde inceliyorum. "Ürkütücü sapık diye bağırmadan önce elimi bırak. Ya da taşaklarını yumruklar ve küçük bir orospu gibi ağlamayı izlerim."

Gülüyor ve sonunda elimi bırakıp yatağa geri düşüyor. Bana bakıyor, derin, sert ve merak dolu.

"Bu kadar güzel olmak zorunda mısın?" Parmakları yanağımı okşuyor. "Tek istediğim daha fazlasıyla arkadaş olmayı çok zorlaştırıyorsun. Benimle daha fazlası olduğunu hatırlıyor musun? Bu konuda gerçekten iyiydik."

Olmayana kadar öyleydik.

"Geçen gece seni birlikte gördüğüm kızla birlikte olduğun şey bu muydu? Gösteriden sonra otel odana getirdiğin kız mı?"

Gerçek şu ki, bu beni rahatsız etmedi.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama en ufak bir kıskançlık bile hissetmedim. İşte bu yüzden bu an erotik olmaktan çok eğlenceli ve komik. Onun sikine dokunmak beni o kadar da tahrik etmiyor - yani, belki birazcık tahrik oluyorum. Gus son derece seksi. Ama yine de o kadar tahrik olmadım. Hayır.

Bu konuda bir şey yapmak isteyecek kadar ve bunun beni olduğundan daha fazla tahrik etmesi gereken bir şey olduğunu hissediyorum.

Çünkü evet, Gus küçük değil. Aslında oldukça büyük. Ve evet, eskiden dünyamı sallardı.

Ama şimdi? Artık bu adamı şehvet gözlükleriyle görmüyorum. Onu daha çok en iyi arkadaşım olarak görüyorum. Diğer erkekleri gördüğüm gibi.

Şerefsiz solistleri hariç.

Belki de Gus beni aldattığı içindir ve bu olduğunda duygusal olarak bitmişim.

Aldatmak benim en zor limitim. En büyük güven ihlalim. En azından bir tanesi. O bunu biliyordu, ve bunu es geçti. Bu yüzden ona bir daha eskisi gibi bakabileceğimi sanmıyorum.

Omuz silkiyor, saklamaya, inkâr etmeye ya da onu gördüğüm için kırılmış görünmeye bile zahmet etmiyor. "O sadece bir kızdı, Vi."

"Hepsi bu kadar, Gus."

"Sen değil. Sen asla sadece bir kız olmadın. Sen *benim* kızımsın. Senin için onlardan vazgeçerdim, biliyorsun. Bu saniye."

Başımı sallıyorum, ona gülümsüyorum. Benim kayıp oğlum. Uzun vadede mutluluğu bulabilecek mi? Kız istemesine gerek kalmadan yatıp kalkmayı bırakacağı kızı bulabilecek mi? Öyle umuyorum.

"Hayır, yapmazsın. Ben de senden bunu asla istemem. O zamanlar geride kaldı." "Bir gün ciddileşeceğim ve sen çoktan gitmiş olacaksın."

"Eğer şu anda benimle ciddi değilsen, asla olmayacaksın."

Ve gerçek bu.

Eğer beni rastgele kızları sevdiğinden daha çok sevseydi, bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Yıllar önceki tüm ilişkimiz farklı olurdu. Ama Gus ve ben öyle değiliz. On yedi yaşındayken tek düşünebildiğimiz birbirimiz olan çift değiliz. İnsanlar değişir. İlişkiler gelişir. Bazen birlikte büyürsünüz, bazen de ayrı. Gus ve ben ikincisiyiz.

Gus hafifçe gülümsüyor, gözlerinde bir ışıltı var. Yüzü, aramızda birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaşıyor. Burnu benimkine doğru kayıyor, dudaklarımız birbirine değiyor. Birkaç santim geri çekiliyor, derin derin içime bakıyor.

"Seni daha fazla sevemezdin, Vi. Bunu seninle yapabilmemin tek nedeni bu."

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini anlayamıyorum. Ağzımı açıp sor onu ne o diyerek ne zaman biri temizler onların BoğazO kadar agresif ki başlamama neden oluyor. Jasper eşikte duruyor, elleriyle duvarın ince çerçevesini sanki onu kişisel olarak rahatsız etmişler gibi tutuyor. "Kapıyı çalmıyor musun?" Gus arkasını dönmeden ya da kıpırdamadan sesleniyor. Kardeşini tanımak için benden bir santim uzaklaştı.

"Hayır. Bırak onu," diye ısırdı Jasper, bakışları karanlık ve soğuktu. "Uçak kalkmaya hazır."

"Bir dakika içinde çıkacağız," diye sırtıyor Gus, Jasper'ın göremediğini bildiği halde bana göz kırpmıyor. Lanet olası Gus. Kardeşinin damarına basmaktan hiç bıkmayacak mı?

Jasper odaya doğru küçük, ölçülü bir adım atar. "Şimdi, Gus. Zaten geciktik ve siz ikiniz buradayken yola çıkmayacaklar."

"Bir dakikaya daha ihtiyacımız olduğunu söyledim."

Jasper homurdanıyor, ellerini yüzünde bir aşağı bir yukarı ovuşturuyor, hareketleri telaşlı ve biraz koordinasyonsuz. İçinden küfrediyor ve dönerek ellerini tekrar kapının çerçevesine bastırıyor.

"Adalyn seni soruyordu Viola. Söylediğin gibi uyumadığın belli olduğuna göre, belki hepimize bir iyilik yapar ve sana para ödediğim dadı gibi davranıp kızımın yanına gelirsin."

Gus'ın gözleri açılıyor, gülümsemesi 'kahretsin, şimdi gerçekten kızdı' ifadesine dönüşüyor.

"Artık hiç eğlenceli değilsin, Jas," diyor Gus, kalçalarımın kalkıp kardeşinin önünde durarak. Sert paketini ayarlamak için bir gösteri yapıyor. "Eskiden çok daha eğlenceliydin." Bana geri dönüyor. "Hatırlamıyor musun, Vi. Jasper eğlenceliydi."

Kendimi yataktan kaldırıyorum ve ellerimi *üzerinde "Hogwarts işe almadı, ben de Muggle'lara öğretmenlik yapıyorum"* yazan Gus buruşuk tişörtümde gezdiriyorum. Bu benim işten ayrılma hediyeimdi ve eğer bu kadar mükemmel ben olmasaydım, bunun için onlardan nefret ederdim. Jasper'a bakıyorum, deniz camı yeşili öfkeli gözleri beni hiç hak etmediğim bir öfkeyle öldürüyor. Belki de son bir haftadır beni umursamazca görmezden geldiği içindir.

Vegas'ta o öğleden sonra, o gece yaşadık ve o zamandan beri ben onun için yokum.

Artık gizli anlar yok. Özel bakışmalar yok. Hiçbir şey yok.

Adalyn aramızda kalan tek şey ve bunun olması gerektiği gibi olduğunu ve en iyisi olduğunu bilsem de, yardım edemiyorum ama kalan yanmayı hissediyorum. Sanki tarih tekerrür ediyor. Çünkü biz on dört yaşındayken, Jasper Diamond bana ilk öpücüğümü vermişti. Ve hemen ardından benimle konuşmayı kesti. Böyle bir şeyin ergen bir kıza ne yaptığını hayal edin. Özellikle de o çocuktan gerçekten hoşlanıyorsa.

Jasper o gece Vegas'ta beni öpmemiş olabilir ama ben öpmesini istedim. Cidden, umutsuzca istedim. O gece onun hayaliyle kendime dokunarak uyudum ve ertesi sabah uyandığımda, benimle birlikte bu versiyonuna geri dönmüştü. Ona sessizce "Pislik Jasper" diyordum. Sanki bu adamlarla yeniden ergenliğe girmiş gibiyim ve bu berbat bir şey.

Kendimi o ergen kız gibi hissetmeme neden olduğu için, "Jasper on dört yaşındayken benimle konuşmayı bıraktı. Sanırım meşe ağacının altındaki öğleden sonramızdan kısa bir süre sonraydı." Yanından geçip giderken kaşlarımı kaldırıyorum, beni yalanlamasına meydan okuyarak. Elbette yalanlamadı. "Hatırlıyorsun, değil mi?"

Resmen ergenliğe girdim. Ve beni daha fazlası olarak kabul etmesini istemem çok saçma.

Gus, kulaklık takmış Frozen-of'u izleyen Adalyn'in yanındaki koltuğuna otururken, "O kaliteli bir şarabın tam tersi gibi, Vi," diyor.

Tabii ki Karlar Ülkesi, tabletinde. Belli ki beni sormamış. "Yaşlandıkça daha da kötüleşiyor."

Omuz silkiyorum, onların karşısına yerleşiyorum ve sonra Jasper yanıma oturuyor. Sıcaklığını hissedebileceğim ve parfümünü koklayabileceğim kadar yakın. Soğuk bir kış günü gibi onun soğukluğunu bedenimde taşıyabileceğim kadar da uzakta.

Biz bir satranç oyunuyuz.

Yaptığımız her hareket diğerine karşı hesaplanıyor. İzliyoruz, çaresizce üstünlük kurmaya ve her zaman üç adım önde olmaya çalışıyoruz. Ama onun söz konusu olduğu yerde kaybetmekten çok yoruldum. Sanki öne geçtiğim, biraz nefes almak için çabaladığım anda ciğerlerimdeki tüm oksijeni emiyor ve sonra boğuluyorum.

Sadece drama ya da erkekler havamı çalmadan nefes almak istiyorum.

Uçak Dallas'a gitmek üzere hazırlanır, motorlar gürül gürül çalışmaktadır. Keith ve Henry çoktan savaşa girmiş, büyük ekranlarda çeşitli silahlarla birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar. Gus gürültü önleyici kulaklıklarını takar, gözlerini kapatır ve vücudunu geriye doğru çekerek, orada olduğunu fark etmeyen Adalyn'in yanına sokulur.

"Görüyorum ki sen ve Gus yıllar önce bıraktığınız yerden devam ediyorsunuz."

Sesindeki zehir beni ona karşı zehirliyor ama yine de bu dans beni hipnotize ediyor. Sonsuza dek anlaşmazlık içindeyim. Sonsuza dek yenildim.

Umurumda olmamalı ama umurumda. Ben de ondan nefret etmeliyim ama etmiyorum. En azından tam olarak.

Kötü niyetli olması beni üzmemeli ama üzüyor.

Çirkin yanım, paraya bu kadar ihtiyacım olmasaydı, çekip gider miydim diye merak ediyor. Kızına tapmasaydım, onları terk edip kendimi kurtarır mıydım? Sanırım bunu asla bilemeyeceğim, çünkü hâlâ buradayım ve herkes bu işi sonuna kadar götürecektir kadar inatçı olduğumu biliyor.

"Beni sev ya da benden nefret et. İkisi de benim lehime... Eğer beni seversen, her zaman kalbinde olacağım. Benden nefret edersen, her zaman aklında olacağım." The

Ben durduramadan alıntı dudaklarımdan kaçıyor. Ama Kaliforniya'ya geldiğimden beri içimde yankılanıyor, eski bir ayakkabının altındaki sakız gibi ruhuma yapışıyor. Bunu kimin söylediğine dair hiçbir fikrim yok ama bir şekilde her şeyi yerli yerine oturtuyor.

"Eminim Gus bu duyguyu takdir ederdi."

Gözlerimi deviriyorum. Bunun Gus için olmadığını biliyor.

Kulaklıklarımı ve cehennem gibi eski ciltsiz İkna kitabımı çantamdan çıkarıyorum. Kulaklıkları telefonuma takıp kitabımı kucağıma koyuyorum.

"Bu Gus için değildi," diye tıslıyorum nefesimin altında, play tuşuna basıyorum ve Taking Back Sunday öfkeyle kulaklarıma üflerken neredeyse neşeyle gülümsüyorum.

Okumak istiyorum ama bozuk bir e-okuyucu ve yanımda oturan adam yüzünden gözlerimi kapatıp sürüklenmeye karar veriyorum. Çok yoruldum. Bir ergen gibi davranmak ve kötü çocuktan kaçmaya çalışmak çok yorucu.

ON ÜÇ

Jasper

Adalyn'in yatak odasının kapısını arkamdan usulca **kapatırken** derin bir iç çektim. Bazen uykuya çok kolay dalıyor, neredeyse kafasını yastığa koymadan uyuyakalıyor, bazen de bugün olduğu gibi dişiyle tırnağıyla mücadele ediyor. Belki de sorun bende. Belki de yorgun olan ve uykuya ihtiyacı olan benimdir.

En son ne zaman düzgün bir gece uykusu çektim? Sabahın birinde yatıp altıda uyanmadığım bir uyku? Otel süitinde ilerlerken pencerelere ya da Dallas silüetine üstünkörü bir bakış bile atmıyorum. Hayır, tek hedefim var: yatak. Ama odama, yatağıma ulaştığımda onu çoktan dolu buluyorum.

Kahretsin, Viola'nın odasının henüz hazır olmadığını unutmuşum.

Oturuyor, uzun bacaklarını dizlerinden kavuşturmuş, o çok nefret ettiğim aptal eteği kremi kalçalarına kadar yükselmiş ve yüzü yeni e-okuyucusuna gömülmüş.

Güzel. Bunu kullanmasına sevindim.

Ondan kaçamayacak kadar yorgunum ve o da onu dışarı itip oturma odasına gitmesini sağlayamayacak kadar memnun görünüyor.

ve yanına uzanıyorum, ama aramızda onu zar zor hissedebileceğim kadar boşluk var.

"Hareket etmemi ister misin?" diye soruyor, fısıltının biraz üzerinde, sanki uykuya ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre içinde aramızda konuşulan ilk samimi şey bu. Belki de bu yüzden bu kadar yorgunum.

"Hayır," diyorum, gözlerim çoktan kapanmış ve yan yatarken sırtım ona dönük.

"Sana tekrar bağırmalıyım Jasper, ama öfkemi bulamıyorum." "Ben şimdi ne yaptım?"

Yumuşak kahkahasını duyuyorum ve istemeden de olsa aptal bir aptal gibi sırıtıyorum.

"Bana bu e-okuyucuyu sen aldın." İnkâr edip etmeyeceğimi görmek için duraklıyor ve inkâr etmeyince devam ediyor: "Bunu senin süitinde, oturma odanda buldum ve üzerinde benim adım yazıyor. Sadece iyi bir şey yapmaya çalıştığının farkındayım ve bu tür şeyler senin için çok az ama bu gerçekten çok fazla."

Kıkırdıyorum, yatak onunla birlikte titriyor. "Teşekkürler. Sanırım."

Yatak kayıyor ve gözlerim hâlâ kapalı olsa da bana yaklaştığını biliyorum. Başımın arkasına baktığını biliyorum çünkü gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin. Ve bana en pahalı olanı almana da gerek yoktu. Ama..." Sanki söylemek üzere olduğu şey inanılmaz derecede zormuş gibi nefes nefese kalıyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ve bunu yapmak zorundaydım. Seninki kırıldı ve artık o eski püskü ciltsiz kitabı okumanı izlemeye dayanamıyordum. Beni rahatsız ediyordu."

Yatak tekrar kayıyor ve şimdi onun vücut ısınısını sırtımda hissediyorum. Onun eşsiz kokusunu alabiliyorum. O benim yatağımda ve ben uzanmış durumdayım, dönüp onu yakalamak ve öpmek ne kadar kolay olurdu?

Parmakları saçlarımın arasına giriyor, saçlarımdan aşağıya doğru iniyor ve kafa derime masaj yapıyor. Tanrım, bu o kadar iyi ki iniltimi tutmak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Viola bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı.

"Bunun için sana geri ödeme yapabilir miyim?" Sesi çok hafif. Çok tatlı ve acıtacak kadar yumuşak. Bir rüya gibi üzerimde süzülüyor ve bunun ne olduğunu merak ediyorum. Bir rüya.

"Hayır."

"Ama e-okuyucuyu kitaplarla ve daha fazlası için büyük bir krediyle doldurdunuz. Jasper, bu çok fazla. Bunu gerçekten kabul edemem."

"Ben uyuyana kadar bunu yapmaya devam edersen, ödemiş sayılırız."

Sessizleşiyoruz, parmakları kafa derimi ovmaya ve kaşımaya devam ediyor, ama çok yorgun olmama ve bana yaptığı şeyin saf coşkulu bir sihir olmasına rağmen uykuya yenik düşemiyorum. Bu o. Vücudu benimkine çok yakın. Havadaki yoğun cinsel gerilim. Aramızda gidip gelen enerji. Onun o kadar farkındayım ki, aldığı her nefese, yaptığı her harekete o kadar uyumluyum ki. Burada olmasını, bana dokunmasını bu kadar çok sevmeseydim, ona gitmesini söyledim.

"Saçını kestirmen gerek," diye düşünüyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Sanki uyanık mıyım yoksa uyuyor muyum emin değil.

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Yola çıkmadan önce bir tane almayı unuttum ve şimdi yoldayız."

Gülüyor, sırtıma daha da batıyor, tırnakları boynumdan aşağı kayıyor ve geri çıkıyor ve bu sefer inliyorum, kaymadan önce piç kurusunu durduramıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Tek yapabildiğim "Mmm," demek.

Güzel cadı yine aynı şeyi yapıyor ve gözlerim çaresizce başımın arkasına yuvarlanıyor. "Eminim saçını kestirmek için gidebileceğin yerler vardır. 'Yoldayız' bahanesini anlamıyorum. Henry de bana aynı saçmalığı söylemişti."

Bunun üzerine kocaman gülümsedim. "Sadece saçını kesmeni istedi." "Muhtemelen," diyerek gülüyor.

"Yine de iyi iş çıkardın. Benimkini kesmene izin verirdim."

Eli saçlarımda donuyor ve bunun beynime yerleşmesine izin verdikçe, bu fıkirden daha çok hoşlanıyorum. Yani, şeytan rahibe kıyafeti giymiş, ama umursamayacak kadar yorgun, azgın ve gerginim.

"Saçını kesmemi ister misin?"

Bir omzum u silkiyorum, elini tekrar bastırıyorum, ipucunu alacağını ve başımı ovmaya devam edeceğini umuyorum. "Elbette. Neden olmasın? Çok kötü bozabileceğinden şüpheliyim ve bozarsan her zaman düzeltebilirim. Bir kez olsun Gus gibi görün" diye gülüyorum. "Ama sana söylüyorum, müzisyenler saçlarını bu yüzden uzatıyor. Görünüşü hoşumuza gittiği için değil, tembel olduğumuz ve yol bizi daha da tembelleştirdiği için."

Tamamen sessizleşti ve muhtemelen geri çekilip geri çekilme düğmesine basmam gerekmesine rağmen, devam etmesine izin verdim. Muhtemelen saçını kestirdiğinde Henry'yi delicesine kıskandığım için ve bir çıkış yolu bulmak yerine bunu düşünmesini umduğum için.

Sonunda... lanet olası *sonunda*, "Tamam" dedi.

"Tamam."

"Şimdi mi?"

Gözlerimi açtım ve dümdüz karşıya baktım. Şimdi mi? Bunu şimdi yapmak istiyor muyum? *Bunu sen başlattın, pislik*. Doğru ya. Ben başlattım. "Tabii. Şimdi iyi."

"Tamam."

"Tamam."

"Ben uh..." Yutkundüğünü duydum. "Gidip makasımı alacağım ve seninle banyoda buluşacağım."

"Harika."

"Yemek odasından bir sandalye getirin."

"Tamam."

"Tamam."

Yataktan kayıyor ve şimdi kalbim atmaya başlıyor. Kahretsin. Gerçekten saçımı kesecek. Saçlarımın uzun, kısa ya da küt olması umurumda bile değil, yani bunu yapmak için kendime işkence etmekten başka bir nedenim yok.

Kendimi yataktan kaldırıp bir yemek odası sandalyesini banyoya taşıyorum, saçlarımın üzerine bulaşmaması için sandalyeyi havluyla örtüyorum ve bu iş bittiğinde Viola banyoya giriyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dilimi yutuyorum. "Saçını ıslatmamız gerek."

Otomatik pilotta gibi lavaboya doğru yürüyorum, musluğu açıyorum, böylece su ılık oluyor ve sonra gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Tam yanımdaki tezgâha atarken, Viola'nın aynadaki yansımasını yakalıyorum. Sırtıma bakıyor, gözleri aynaya kayarak göğsümü ve karın kaslarımı incelemeden önce her bir kasıma dokunuyor. Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda sırtımama engel olamıyorum. Yüzü kızarıyor ve hızla arkasını dönüyor.

Bir şey söyleyecektim, beni pervasızca süzdüğü gerçeğini yüzüne vuracaktım ama bu kadının elinde keskin bir makas vardı ve onu kafama indirmek üzereydi.

Öne doğru eğilerek suyun altına dalıyorum ve saçlarımın üzerinden akmasına izin veriyorum. Ellerim saç tellerimin üzerinde geziniyor, başımın tamamını almaya çalışıyorum ki bu banyo lavabosunda kolay bir iş değil. Su yüzümde ve ensemden kayıyor, omuzlarımdan aşağı damlıyor.

Viola arkamdan "Ortalığı batırıyorsun," diye azarlıyor ve ben de ona doğru biraz su sıçratıyorum. "Hey," diye gülerek omzuma vuruyor. "Yardım etmeye geliyordum ama şimdi kendi başınasın."

"Sanırım tüm saçım ıslandı ve biraz daha ıslandı."

"O zaman bazıları kesin." Omuzlarıma bir havlu düştü ve kendimi düzeltip beyaz bezi başıma ve sırtıma sürttüm. "Sanırım yeterince ıslandın. Gel otur."

"Peki efendim." Yerime oturdum, Viola'nın beni dikleştirene kadar itmesi için arkama yaslandım.

"Bu sandalye gerçekten en iyisi değil," diyor ve beni içine alırken parmağıyla alt dudağına vuruyor. "Ben çok uzunum ve sen de bunun içinde çok kısasın, ama sanırım idare etmek zorundayız."

"Nasıl istersen. Senin merhametine kalmışım," diye takılıyorum. Bir kaşını kaldırıyor, makasın uzun keskin bıçaklarını açıp kapatıyor ve bana kötü kötü gülümsüyor. "Kahretsin. Pişman olmaya başlıyorum. Benden ne kadar nefret ettiğini unutmuşum."

"Merak etme, seninle işim bittiğinde hâlâ güzel olacaksın."

"Erkekler güzel değildir, bebeğim. Seksi. Ateşli. Sikilebilir. Hatta muhteşem bile kabul ederim, ama güzel değil."

Eli uzanıyor, çenemi kavırıyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Bakışları yüzümde ipek kadar yumuşak bir şekilde süzülüyor, gözlerime dönmeden önce dudaklarımda oyalanıyor. "Çok güzelsin, Jasper. Ama az önce bahsettiğin diğer sıfatları bilemiyorum." Omuz silkiyor, ben de elini iterek onu güldürüyorum. "Hazır mısın?"

"En kötüsünü yap. Yoksa en iyisini mi demeliyim?"

Parmakları başımın tepesini tırmıklıyor, tırnakları kafa derimi çiziyor. Başım dönüyor, elinin hareketiyle sallanıyor ve anında teslim oluyorum. Saç tellerimi sertçe çekiştiriyor ve ben tekrar dik duruyorum.

"Başını dik tut." *Söylemesi*

yapmaktan daha kolay.

Arkamdan dolaşüyor, saçlarımı fırçayla tarıyor ve sonra makasla *kesiyor, kesiyor*. Saçımı kesen makasın sesi mermer duvarlarda yankılanıyor. Soğuk su ince dallar halinde göğsümden aşağı kayıyor ve birden cildimin ne kadar sıcak olduğunu fark ediyorum.

Ve meme ucuma değdiğinde...kahretsin. Tahrik oldum.

Bu talihsiz farkındalık zihnimde ağırlaşırken, Viola'nın parmaklarını tekrar tekrar saçlarımda gezdirdiği, bana dokunduğu, kokusunun beni sardığı hissiyle, sikim kotumun içinde hızlanıyor ve kalınlaşıyor.

Mükemmel. O fark etmeden kendimi ayarlayamıyorum bile. Bacaklarımın arasına bakarsa her şeyi görür.

Kotumun kumaşından bile.

Ama şu anda, o habersiz. En azından ben öyle olduğunu varsayıyorum çünkü kafamın arkasını karıştırıyor, şarkılarımdan birini mırıldanıyor ve Tanrım, bu beni çok büyük gülümsetiyor. Onun için yazdığım bir şarkı bile değil. Ady'ye hep söylediğim şarkı. Tanrı'ya şükür. Onun için yazdığım bir şarkıyı mırıldanıyor olsaydı, muhtemelen aklımı tamamen yitirirdim.

Kaç saniye ya da dakika geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Beni bir tür hipnotik ıslak rüyaya soktu. Onu duşta bankta otururken, her yerde sıcak su ve buhar varken, yüzüm kalçalarının arasında sıkışmışken hayal ediyorum. Onu öpüyorum, ona dokunuyorum, sırtı kavislenirken tatlı amcığıyla oynuyorum, ona verdiğim zevkten inlerken dudakları aralanıyor. Bacakları başımın etrafını sarıyor ve onu öyle güzel yalıyorum ki yüksek sesle ağlayarak boşalıyor, saçlarımı acıyana kadar çekiyor. Sonra onu kucağıma alıp duştan çıkarıyorum ve tezgâhın üzerine yatırıyorum. İçine girerken gözlerimiz aynada kilitleniyor, onu önce yavaşça alıyor, inleyene, adımı söyleyene ve onu daha sert almam için yalvarana kadar onu geliştiriyorum.

Ve yapıyorum. Çılgılık atana kadar onu becerdim, bacaklarım titriyordu, vücutlarımız nefessiz kalmıştı.

Benim olduğunu anlayana kadar onu beceririm. Tanrım, sanırım bu benim yeni favorim. *Sıkı tutun!*

Ama ben yapamam.

Önüme ulaştığında, ayrılmış kalçalarımın arasında durduğunda, başımın tepesine ulaşabilmek için öne doğru eğildiğinde ve dantelli sütyeninin ve üstten dökülen dolgun göğüslerinin en çılgın görüntüsüyle bana işkence ederken daha da kötüye gitmeye devam ediyor.

Hâlâ mırıldanıyor ve şimdi ben de mırıldanıyorum çünkü dikkatimi bu kadından ve ona yapmak için can attığım kirli, pis şeylerden uzaklaştıracak bir şey bulamazsam, yapmamam gereken bir şey yapacağım.

Burada yarı çıplak oturuyorum, o bacaklarımın arasında, o başıma dokunuyor ve ben ona dokunmuyorum ve bence bu hayatımın en absürt erotik anlarından biri.

Bir adım geri atıyor ve ben onu içime çekmediğim için o kadar rahatlıyorum ki otomatik olarak büyük bir hızla hava çekiyorum. "Bir sorun mu var?" Yukarı bakarak soruyorum. Gördüklerinden rahatsız olmuş bir şekilde alt dudağını kemiriyor ve benim elim refleks olarak başımın üstüne gidiyor, ne kadar kötü durumda olduğumu anlamak için etrafı okşuyor. "Beni parçaladın mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor başını yana eğerek. "Aslında çok hoşuma gidiyor." Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes üflüyorum. "Ama kafanın önünü alamıyorum. Saçının ön kısmı çok uzun ve onu da diğer kısımlarla uyumlu olacak şekilde düzeltmek istiyorum ama iyi bir açı yakalayamıyorum."

Ve tam bir mazoşist olduğum için ayaklarımı ve dizlerimi birleştirip alt baldırlarımı okşuyorum. "Gel üzerime otur o zaman."

"Ne?" Şaşkın bir kahkaha attı.

"Ya öyle olur ya da ayakta dururum, o zaman da senden çok daha uzun olurum."

Başını sallıyor, dişleri dikkati dağılmış bir şekilde alt dudağında çalışmaya devam ediyor ve bunu ona yapmak için her şeyimi verirdim. "Neden yemek odası sandalyelerini yere bu kadar alçak yapmak zorundalar?"

"Bir ipucu yok. Bırakalım mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Her zaman yüzüne düşüyor ve ben kısa seviyorum, Jasper. Görünüyor..." diye sırtıyor. "Güzel." Ona gözlerimi deviriyorum.

"O zaman sanırım başka seçeneğin yok." Gözlerimiz kilitlendi.

"Sanırım başka seçeneğim yok."

Yutkunuyor. Bana doğru küçük bir adım atıyor ve beni izliyor. Ne düşünüyordum ki ben? Üzerime oturmasına izin veremem. Çelik bir boru kadar sertim ve o üstüme oturacak. Hem de etekle! Yüz yüze ve göğüs göğüse, bacaklarını açacak ve oh lanet olsun.

Ne düşünüyordum ki ben!

"Gidip profesyonel olarak yaptırabilirim," diye zorluyorum ama çok geç. Bacakları benimkilerin iki yanında ve kendini aşağıya doğru indiriyor. Neyse ki alt baldırlarımda, dizlerimin hemen üstünde, ama sikim sanki bir pusulanın iğnesiymiş ve o da gerçek kuzeyiymiş gibi kotumun üzerinden onu işaret ediyor.

"Bu uzun sürmemeli," diye fısıldıyor, tatlı nefesi yüzümde geziniyor.

Boğazımdaki kalınlığı yutkunarak geçiştiriyorum, sesim hâlâ hırıltılı çıkıyor. "Tamam."

Gözleri saçlarıma odaklanıyor ve ben kılımı bile kıpırdatmıyorum. Gözlerim kendini boynunun dibine odaklıyor, ne çok yukarıya ne de çok aşağıya.

Ama... Nabzının orada attığını görebiliyorum. Hızlı.

Kalp atışları çok hızlı atıyor, benimki de öyle ve o tam burada. Eteği kalçalarıma doğru savruluyor, onu örtüyor, ama kot pantolonumdan amının sıcaklığını hissedebiliyorum ve ne tür bir külot giydiğini hayal etmeden duramıyorum.

Tanrım, bir tanga olsun. İnce ve dantelli bir şey.

"Nasıl gidiyor?" Dişlerimi sıkarak ısırıyorum, çünkü eğer konuşmazsam, tamamen akılsızca bir şey, eteğin altına uzanıp kendim keşfedeceğim.

"Güzel. Kıpırdamadan dur."

Hareket etmedim. Ellerim sandalyenin alt kısmını sıkıca kavıyor, parmak eklemlerim kansızlıktan karıncalanıyor.

"Neredeyse geldik."

Ama sonra öne doğru kayıyor. İç uyluğunun üst kısmı sikimin başı boyunca sürükleniyor ve ben kendimi tutamayarak homurdanıyorum. Elleri duraklıyor, gözleri açılıyor ve artık bundan ne kadar tahrik olduğumu biliyor. Onun tarafından. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Özür dilemek yok. Baştan savmak yok.

"Sertleşmişsin."

Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Etekle kalçalarımı biniyorsun, Viola. Ne olacağını sanıyordun?"

"Sen söyledin."

Viola saçıma geri dönüyor. *Kes. Kes. Kes.* Burada ölüyorum. "Bitirdin mi?"

"Hayır. Kıpırdama."

Titriyor. Zonkluyorum.

Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. "Viola, sanırım biz-" Kalçalarını öne doğru yuvarlıyor, amını ağrıyan aletim boyunca kaydırıyor ve ben inliyorum, başım sandalyenin minderine doğru düşüyor.

"Sana kıpırdama demiştim," diye azarlıyor ama sesi nefes nefese.

Muhtaç. Ses doğrudan taşaklarıma vuruyor.

Başımı kaldırıyorum, tekrar yapınca ellerim kalçalarına doğru uçuyor. Yanakları gül renginin en mükemmel tonuna bürünmüş, dudakları aralanmış, gözbebekleri büyümüş ve anasını satayım, Viola da en az benim kadar tahrik olmuş. Onun tahrik kokusunu alabiliyorum. Neredeyse tadını alıyorum. Ve bu o kadar güzel ki elimde olmadan dudaklarımı yalıyorum.

Gözleri benimkilerdeyken kalçalarını tekrar kendime doğru çekiyorum. Sikim sıcaklığını okşarken inliyor; kot pantolonumun külotuna sürtünmesi onu mükemmel bir şekilde etkiliyor. Viola vücudunu kaldırıyor ve tam kucağımın üzerine gelene kadar yukarı kaldırıyor, göğüsleri yüzümde. Ağzı tam orada. Kendini tekrar aşağı indirerek bana sürtünüyor ve ben de arkama yaslanıp beni kuru sikerken onu hayranlıkla izliyorum.

Bir inilti daha çıkarken gözleri kapanıyor ve ben bunun olduğuna inanamıyorum. Banyoda bir yemek odası sandalyesinde oturduğuma ve Viola Starr'ın kucağında kendini boşalttığına inanamıyorum.

Hayatımda gördüğüm en seksi şey.

Bu delicesine iyi hissettiriyor ama bir saniyesini bile kaçırmaktan korktuğum için gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyorum. Onu.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" İnliyor.

"Gözlerini aç ve söyle bana Viola. Sert sikime sürtünmeyi seviyor musun? Kendini benim üzerimde boşaltmak?"

Gözleri açılıyor, güzel ela rengi neredeyse tamamen kararmış.

"Evet," diye pantolonunu indirdi. Bu kız... O bir tanrıça ve ben mahvoldum.

Yumuşak bir nefesle adımlarını hızlandırıyor. Bana nasıl tepki verdiğine inanamıyorum. Sanki başka hiçbir şey ve hiç kimseyi istemiyormuş gibi. Küçük, sıkı vücudu içgüdüsel olarak benimkiyle buluşmak için eğiliyor. Umutsuzca. Sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi. Çok daha fazlasına ihtiyaçı var.

Aklımı başımdan alıyor.

"O zaman yap bebeğim. O tatlı amcığını her tarafıma s rt. Boşaldığını hissetmek istiyorum Viola. Bıraktığında ne kadar güzel olduğunu görmek istiyorum."

"Oh Tanrım," diye inliyor.

Elleri omuzlarımı kavrarken makas ve tarak parmaklarının arasından kayıp yere düşüyor. Onu öpmek için yanıp tutuşuyorum. Parmaklarımı eteğinin altından geçirip içine sokmak için. Ama bunu yapamıyorum. Bu işi mahveder ve o da durur. Bunu biliyorum. Bunu görüyorum. Bu onun şartları ve ben sadece gezinti için buradayım. Gerçek anlamda.

Ama umurumda değil.

Hayatımda hiçbir şey bu kadar harika hissettirmemişti. Pantolonuma boşalmak üzere olan bir geç öz gibiyim.

Kalçaları, ritmini bulana kadar aş Ğı yukarı ve bir o yana bir bu yana dalgalanıyor. En iyi nerede hissettiğini keşfediyor. Amı çok sıcak, tam

üzerinde

beni kot pantolonumun içinden boşaltıyor. Daha sert. Daha hızlı. Ona dokunmamak beni öldürüyor. Onu ele geçirip lavaboya fırlatmamak, onu tam da hayal ettiğim gibi arkadan becermemek.

"Jasper," diye yalvararak yavaş ve seksi bir mırıltıyla adımı haykırıyor. Omuzlarımı kavrayıp tırnaklarını etime geçirirken vücudu yükseliyor.

"İşte bu bebeğim," diye hırlıyorum kısık sesle. "Çok ateşlisin. Çok iyi hissediyorsun. Daha sert. Daha sert sürt bana."

"Evet," diye tıslıyor, vücudu titriyor. "Çok yaklaştım."

"Biliyorum. Çok güzelsin, Viola. Benim için gel. Ben de geleceğim. Tam yanımdayım. Hissediyor musun?" Başını sallıyor, dişleri dudağını öyle sert ısıyor ki kan gelmemesine şaşıyorum. "Beni çok sertleştiriyorsun. Evet. İşte böyle. Çok iyi." *Senin için deli oluyorum*, söylemiyorum. *Sana her şeyimi verirdim. Dünyamı. Kalbimi. Ruhumu.*

"Jasper," diye bağıyor, boşalırken gözleri sımsıkı yumuluyor. Ben de homurdanarak ve inleyerek boşalıyorum, kalçamdan aşağıya ve kotumun içine sıcak spermler fişkırtıyorum ama umurumda değil. Bu kadar sert boşaldığım bir zamanı hatırlamıyorum. Orgazmının son anlarını atlatmaya çalışırken alnı benimkine düşüyor, birbirimize bastırdıkça tenimiz terliyor, düzensiz nefes alış verişlerimizi sabitlemeye çalışıyoruz.

Gözleri fiske fiske açılıyor ve beni orada bulunca genişliyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, sersemlemiş ve belki de bunu yaptığı için biraz utanmış bir halde. "Ben..." diye devam ediyor ve ben hiçbir şey söyleyemiyorum. Felç oldum. *Pişman olma Viola. Bunu yapmamalıydık deme.* "Bunu yapmamalıydık."

Her şey acıtıyor.

Kucağımdan iniyor, aceleyle yerden makası ve tarağı alıyor ve kalbimi de yanına alarak kaçıyor.

ON DÖRT

Jasper

Kalemim bir atı öldürecek kadar hız yapmışım gibi satır satır karalayarak kâğıdın üzerinde telaşla **uçuyor**. Hiç almadım. Sadece havamdayım. Şu anda bir otobüsteyiz, Dallas'tan Houston'a gidiyoruz. Neden uçağımız değil de otobüs diye sorabilirsiniz. Çünkü lanet uçak Dallas'ta yatağa sıçtı ve görünüşe göre bazı parçalara ihtiyacı olacak. Bu da uçağın bir süre daha hazır olamayacağı anlamına geliyor ki bu da öngörülebilir gelecekte otobüsle seyahat edeceğimiz anlamına geliyor.

Neyse ki Turn Records'tan kız arkadaşım Lyric Rose bize büyük destek oldu ve kaderin ve yıldızların cilvesine bakın ki çok uzakta olmayan ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca özel bir yerde olması gerekmeyen birkaç tur otobüsü vardı. Ve bu otobüsler süper güzel. Arkada büyük bir yatak odası. Geleneksel ikiz yataklardan biraz daha büyük dört yataklı kabin. İki tam banyo, küçük bir mutfak, televizyonlar, yemek alanı ve geniş bir kanepe.

Diğer otobüsler de aynı ve şu anda tüm güvenlik görevlileri, Marco ve diğer personel diğer ikisinde ve hepimiz, Keith, Henry, Gus, Viola, Ady ve ben bu otobüsteyiz.

Adalyn ve Viola bütün sabah aktivitelere daldılar. Bu iyi bir şey çünkü bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı için araba kullanmak çok yavaş. Boyama yaptılar, şarkı söylediler ve Adalyn'in bebekleriyle rol yaptılar. Hatta Adalyn'in gerçekten hoşuna giden bir işaret videosu bile izlediler.

Onları izlememeye çalışıyorum.

Viola'yı kızım ile izlememeye çalış.

Şu anda olduğu gibi, Adalyn Viola'nın kucağında, kalçalarına binmiş, Viola boynunu, yanaklarını ve karnını yiyormuş gibi yaparken kontrolsüzce gülüyor. Sonra Viola mırıldanıyor, "Mmmm. Lezzetli."

"Daha fazla. Lezzetli," diye yalvarıyor Ady, Viola durduktan hemen sonra, hâlâ kıkırdayarak. Ve tüm süreç yeniden başlar.

Ama bu an beni sessizce öldürüyor. Bu kadını dışarıda tutmak için kendi etrafımda sürekli yeniden inşa ettiğim duvardan parçalar koparıyorum. Banyodaki karşılaşmamızı tekrar etmeden duramıyorum. Geldiğinde nasıl görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Çıkardığı sesleri. Adımı haykırışını.

Bu beni öldürüyor.

Ama iki gün önce banyodan kaçtıktan sonra benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ve o söz konusu olduğunda çocukça davrandığım için ben de ondan kaçıyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Hey, banyoda yaptığımız şey hayatımın en ateşli anıydı ve bunu seninle sonsuz kere tekrarlamak istiyorum?

Hayır. Bunu yapamam.

O benim değil. Kardeşimin, bu da beni yepyeni bir pislik seviyesine yükseltiyor.

Bu yüzden olanlar hakkında konuşmadık. Kabul de etmedik.

Kendime en iyisinin bu olduğunu söylüyorum. Öyle olduğunu biliyorum.

Ama bana bakmıyor ve ben bununla zar zor başa çıkabiliyorum. Beni tamamen görmezden gelmesindense bana bağırmasını tercih ederim. Aramızda bu kadar ateş varken arkadaş olamayız. Aramızdaki şey hiçbir zaman bu olmadı.

İster sevin ister nefret edin. Yine de kızınızı ve dadısının ona gösterdiği ilgiyi kıskanmanız berbat bir şey.

Viola Adalyn'in boynunu yemeyi bitiriyor ve sonra doğrudan gözlerinin içine bakarak küçük kızına hayranlıkla gülümsüyor. Gözlerini kapatıyor, eğiliyor ve burnunu Ady'ninkine sürüyor, "Nosie, nosie, nosie" diye fısıldıyor. Badem şeklindeki gözlerini açarak Ady'nin burnunun ucunu öpüyor ve "Seni seviyorum tatlı kızım" diyor.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtıyor Addy hemen o kırık sesiyle, daha çok "I love you do" gibi.

Kalp kırıklığının nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum. Viola Starr'ın ellerinde kalp kırıklığının nasıl hissettirdiğini anladığımı sanıyordum.

Ama bu?

Dayanılmaz, içgüdüsel bir seviyede beni vuruyor. Göğsüm gerçekten, kelimenin tam anlamıyla derin bir nefes alamayacak kadar ağrıyor ve kalp krizi geçirip geçirmediğimi merak ediyorum. Size böyle hissettirdiğini söylemiyorlar mı? Göğsünüzde oturan bir fil gibi?

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Onları izledikçe, bu his daha sıcak, daha ateşli, daha güzel ve daha korkunç bir şekilde yoğunlaşıyor ve büyüyor. *Tanrım, durdur şunu.*

Viola küçük kızımı seviyor, küçük kızım da Viola'yı seviyor. Ve Viola onun hayatındaki tek kadın.

Ve birkaç ay içinde, o gitmiş olacak. O zaman Ady'ye ne kalacak?

Belki de şimdiye kadar olduğu gibi Gus'ın yoluna çıkmasam daha iyi olur. Belki Viola'yı geri kazanırsa, Viola kalır ve Ady'yle vakit geçirmeye devam eder. Belki Viola'nın bir kısmı, bu şekilde bile olsa, hiç Viola olmamasından iyidir.

Ady için buna katlanabilirim.

Karina'nın ne kadar bencil olduğunu düşünmeme izin vermedim. Her zaman onu savundum. Her zaman 'çocuğumun annesi' kartını oynadım, çünkü Ady'nin önünde onun hakkında kötü konuşulmasını istemiyordum. Bir rock yıldızıyla yatmak, hatta belki de ondan hamile kalmak istediği için benim peşime düşmesini hiç umursamadım.

Bunu hiçbir zaman kanıtlayamadım.

Ama onu kızımın annesinden daha fazla bir şekilde benim yapmayacağımı anladığında sıkıldı, huzursuz oldu ve gücendi. Ady'nin iyiliği için onun için doğru olanı yapmam gerektiğini biliyorum. Dünyanın gördüğü en büyük evlilik sözleşmesiyle onunla evlenmeliydim. Bu nasıl telafi edeceğimi bilmediğim bir pişmanlık. Çünkü şimdi o öldü ve bu sorumluluğun çoğunu nasıl üzerime almayabilirim? Onunla evlenmiş olsaydım, burada kalırdı. Adalyn'e annelik yapardı. Kaçmazdı. ve öldü.

En azından ben öyle düşünmek istiyorum.
Ama onu sevmedim.

Ondan o kadar da hoşlanmıyordum ve aramızdaki herhangi bir evliliğin boşanmayla sonuçlanacağını biliyordum. Bunun Adalyn'e nasıl bir faydası olacağını anlamıyordum, özellikle de uzun vadede. Annem ölmeden önce annemle babam birbirlerini çok seviyorlardı. Yaşayamadığım ya da unutamadığım bir başka suçluluk duygusu.

Büyürken bu aşkı gördüm. Gus da gördü. Ama o gittikten sonra, babam yeniden evlenene kadar mutlu bir yuva olmadı.

Ve her zaman içgüdüsel olarak biliyordum ki, aşık olacağım, evleneceğim, bana ya da Adalyn'e uygun biri yoktu, hayalini kurduğum tek kişi konuşluyordu.

Adalyn için sadece mutluluk istiyordum ve anne babasının her şey hakkında tartışmalarını izlemek onu yetiştirmek için en iyi dünya gibi görünmüyordu. Karina ve benim yaptığımız tek şey tartışmaktı.

Karina'nın gideceğini hiç düşünmemiştim.

Bir ebeveynin çocuğunu nasıl terk edebileceğini hiç anlamamıştım. Onlara bu şekilde ihanet edebilir. Ve sonra o öldü. Bizi sonsuza dek terk etti. Uzlaşma yok. Yeniden yapmak yok. Hayır, üzgünüm.

Viola bir ebeveynin ihanetini herkesten daha iyi anlar. Annesi hâlâ Spencer'ın barına gelip onu arayarak bir şeyler çevirmeye çalışıyor. Kim bilir o kadın neyin peşinde ya da neyin peşinde.

Sanırım ebeveyn olmak istemeyen ama yine de ebeveyn olan ve bu zorluğun üstesinden gelmeyi asla başaramayan bazı insanlar var.

Ama Adalyn her şeyi hak ediyor ve ben bunu ona verdiğimden emin değilim.

Viola beni onları izlerken yakalıyor ve ben de gözlerimi kırpıştırarak düşüncelerimden arınıp aceleyle kalemime ve kâğıdıma dönüyorum.

"Bunlardan herhangi biri iyi mi?" Gus, yemek masasındaki U şeklindeki kabinde yanıma gelip oturarak soruyor. Omuz silkiyorum. Sanırım olabilir, ama Gus ve ben ona eşlik edecek müziği bulana kadar, bu sadece şiir. Ben düşüncelerimi kaybetmeden önce devam ederken omzumun üzerinden okumaya başlıyor. Dişlerinin arasından alçak sesle ıslık çalıyor. "Keith," diye sesleniyor Gus. Keith iPad'inden başını kaldırıyor ve duyabilmek için kulaklığını geri takıyor. Henry ranzalardan birinde uyuyor sanırım. "Bana bir iyilik yap kardeşim, gitarımı ve sopalarını al."

"Elbette."

Keith söyleneni yapmak için ayağa kalkıyor ve Gus cebinden yıpranmış bir kalem çıkararak defterimdeki boş kâğıtlardan birini alıyor. Bazı insanlar yazarken bilgisayarda çalışır. Şarkılarınızı oluşturmak ya da notalar üzerinde çalışmak için kullanabileceğiniz her türlü uygulama ve yazılım var.

Biz bunu yapmayız.

Kalemimi ve kâğıdımı seviyorum çünkü her zaman böyle yaptım. Çünkü her zaman yanımdalar ve ilham gelirse hemen yazabilmem gerekiyor.

Gus da buna benzer. Birbirimizden besleniyoruz. Bu bir ikiz olayı mı, yoksa kardeş olayı mı, yoksa sadece birbirimizin davranışlarını mı anlıyoruz bilmiyorum.

Zihin alışıyor ama kardeşim olmadan müzik yazabileceğimi sanmıyorum. O bu madalyonun diğer yarısı.

Gus omzumun üzerinden okurken bazı notlar çıkarmaya başlıyor ve ben onun şimdiden bu sesleri duyuyor olmasını seviyorum. Szlerimden notlar çıkartıyor.

"Al dostum." Keith Gus'a akustiğini uzatıyor ve Gus hemen tıngırdatmaya başlıyor. Bunun bir giriş olduğunu fark ediyorum, çünkü sözlerimi tam olarak karşılamıyor. Diğer eliyle tıngırdatırken parmaklarının gitarın perdelerinde bir aşağı bir yukarı uçuştuğu karmaşık bir düzenleme. "Evet." Keith başını sallıyor, Gus'ın notalarında bir ritim buluyor. "İşte. Bu nasıl?"

Keith, davulları burada olmadığı için masaya vurarak ritim tutmaya başlıyor ve ben de onu dinlemek için yazıma ara veriyorum.

Ve sonra aklıma geldi.

Viola'nın geçen gün uçakta bana söylediği şey.

Bunu düşündükçe iten içe gülümsüyorum. Nasıl da söylemişti. Benim güzel meydan okuyan kızım. şarkıyı şöyle bitiriyorum: *Beni sev ya da benden nefret et. Becer beni ve kır beni. Beni soy, zamanımı alıyorsun. Hayallerimi alıyorsun, bu yeni bir tema değil. Bu sefer hazırım. Beni sev ya da nefret et. Becer beni ve kır beni.*

"Kahretsin," diye fısıldıyor Gus, elimin altından kâğıdı kapıp Keith'e gösteriyor. İki de az önce bitirdiğim şarkıyı hiç vakit kaybetmeden okurken neredeyse kafalarını birbirine bastırıyorlar. Bitirdiklerinde önce birbirlerine sonra da bana bakıyorlar. "Bu yıllardır yazdığın en iyi şey." Keith başını sallayarak onayladı.

Onlara göz kırpıyorum, biraz afallamışım, bakışlarım otomatik olarak Viola'ya kayıyor ve ben durduramıyorum. Bizi izliyor, ağzının köşesi en küçük algılanabilir gülümsemeyle yukarı kalkmış. Gözlerimiz kilitleniyor ve günlerdir ilk kez gerçekten ona bakmama izin veriyorum.

Gerçekten ona bak.

Uzun, parlak petek rengi saçlarının tadını çıkarmak için. Yeşil ve kahverenginin bir senfonisi olan büyük, güzel gözleri. Beni sev ya da benden nefret et. Becer beni ve kır beni. Evet, Viola. Hepsi senin için. Başka kimse bu güce sahip değil.

"Bunu Keith ve ben mi hazırlıyoruz, yoksa bu zaten kafanda olan bir şey mi?" Gus beni Viola'dan uzaklaştırıp işime geri döndürerek soruyor.

"Hadi çalalım." Ayağa kalkıp arka yatak odasındaki gitarımı buluyorum, Gus'ın yaptığına benzer bir şey tıngırdatırken masaya geri dönüyorum, sadece tam bir oktav yukarıda, ama aynı ölçüde. "Bunu açılış solosu olarak seviyorum. Başka bir şeyle ne kadar iyi çalışacağından emin değilim," diyorum ve parmaklarımın kontrolü ele almasına izin veriyorum.

"Katılıyorum," diye devam ediyor Gus, benimle eşleşiyor, bu sesi birlikte keşfederken gözlerimiz buluşuyor.

"Yo," diye patladı Henry, bize katılırken kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak. "Bu da ne böyle?"

Keith, "Dinle ve çeneni kapa," diyor.

Gus da ayağa kalkıyor, bir metre ötemden benimle yüzleşiyor ve ikimiz kafa kafaya veriyoruz, ilerledikçe ayarlıyor ve değiştiriyoruz.

"Kaydediyorum," diye fısıldıyor Henry, Mac'inde bir şeyler yazarken. "Her şey orada. Sadece oynat." Biz de öyle yaptık. Gus ve ben çalışıyoruz ve sonunda yazdığım sözleri söylüyorum ve sonunda yeni bir şarkımız oluyor. Elbette kaba ama bu aşamada böyle olması gerekiyor. İşte bu yüzden Lyric Rose'a ihtiyacımız var. Pürüzleri cilalayan kadın.

"Albüme fuck me and break me adını veremememiz çok kötü," diye düşünüyor Henry kelimeleri okurken. "Hırsız Rüya da olur ama."

"Bu sadece bir şarkı. Adını koymadan önce başka şarkılar da yapalım."

Henry kendi kendine gülümseyerek başını sallıyor. "Geliyorlar. Böyle başladığında, geri kalanlar zaten oradadır. Ve bu şimdiye kadar yazdığın diğer her şeyi öldürecek."

"Shot?" Keith seslenir, çünkü Keith böyle yapar. "Bunun için shot gerekiyor. Ve bu gece gösterimiz yok, bu yüzden en boktan dereceye kadar boktanlaşıyorum diyorum." Gözlerimi kısarak kızımı işaret ediyorum. "Özür dilerim," diye omuz silkiyor çaresizce. "Öyle demek istemedim. Ben sadece... hissediyorum, anlıyor musun? Şarkı söylemek istiyorum. Baskı olmadan ya da hayranlar izlemeden. Çalmayı sevdiğim için çalmak istiyorum. Eskiden yaptığımız gibi." Sırtıma sert bir tokat attı, yüzüne durdurulamaz bir gülümseme yayıldı. "İşte bu yüzden turneye çıkıyoruz kardeşim. Bunu bu yüzden yapıyoruz. Böyle anlar için. Çekinme. Kaçma. Ady heteroseksüel." Şu anda iPad'indeki piyano uygulamasında piyano çalan ve çaldığı şeye gerçek kelimeler olmadan eşlik eden Adalyn'e bakıyorum. Bizi hiç dinlemiyor ve ben duraklıyorum. Şaşırmış aptal. "O senin, dostum. Şaşırmış gibi bakma. Biz çalarken hep takılır. Biraz içki içelim ve otobüs bizi götürsün."

Viola ayağa kalkıyor, parlıyor ve göğsümdeki o lanet ağrı geri geliyor.

Sertçe yutkunuyor ve boğazını temizliyor. Eli bana dokunmak istercesine uzanıyor, sonra aynı hızla yanına düşüyor.

"Çaldığını duymuş. Şarkı söylediğini." Küçük, inanılması güç bir kıkırdama çıkarıyor, sanki o an onu bile şaşırtmış gibi. "Tabletini buldu ve piyano uygulamasını açtı. Hepsini kendi başına yaptı, hatta kilidini bile kendi açtı. Çok çabuk öğreniyor." Bir buçuk metre uzakta olmama rağmen bana tekrar uzanıyor. "Senin müzik yaptığını duydu ve kendi müziğini yapmaya başladı. Kendi uydurduğu bir şarkıyı söylüyor. Bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim. Sen gördün mü?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum, çünkü onun bunu yaptığını duymuş olsam da, tüm bunları kendi başına yaptığını ve benim yaptığım gibi çalmaya ve şarkı söylemeye başladığını hiç görmemiştim. Küçük kızım bana o kadar benziyor ki, sadece görünüş olarak değil ve keşke bu duyguyu tanımlamak için sevgiden daha güçlü bir kelime olsaydı.

Kızımı sevme şeklim sevgiden çok daha fazlası.

Onu dinliyorum ve ben de şarkı söylemeye başlıyorum. Sırada hangi sözlerin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kimin umurunda? O da benim yaptığım gibi bir şarkı yapıyor ve ben

Hayatımda küçük kızımın hiç bu kadar gurur duyduğunu hatırlamıyorum.

"Bunu ben de kaydediyorum," diye araya giren Henry, Ady çalmaya ve şarkı söylemeye devam ederken yavaşça onun yanına kayıyor.

Viola coşku ve sevinçle dolup taşıyor ve ben de tam yanındayım. *Kararlılığımı öldürüyorsun.* Viola'ya bakıyorum ve bu sözleri düşünüyorum. Onları saklamaya bile zahmet etmiyorum. Müzik yüzünden. Ruhumu ateşe veriyor. Adalyn müzik yapıyor çünkü ben müzik yapıyordum. Bu kadın ve bu kız için çıldırıyorum ve göğsüme çarpan her şeyi kabul ediyorum. O fil istediği kadar zıplayabilir. Bırak kanım kurusun. Buradaki herkes görsün. Bunu kapatamam. Onlar benim ruhumun bir parçası. İlhama ses verenler.

İlham
perilerim.

Benim
sanatım.

Hayatımın kanı.

Gus Viola'ya doğru yürüyor, kollarını Viola'nın vücuduna doluyor ve sanki benim gibi onun da kafası güzelmiş gibi yüzünü, yanaklarını, dudaklarının kenarını öpüyor. Viola ona doğru parlıyor, *hâlâ parlıyor*, aralarında çok samimi ve çiğ bir şey geçerken gözlerinin içine derin derin bakıyor.

Göğsümdeki basınç değişiyor.

Bu acı farklı bir yaşam gücüne
bürünüyor. Onları izleyemiyorum.

Onun yerine, kendimi kapattım. Bağlantıyı kestim. Beni tüketmesine izin verdiğim her şeyin gitmesine izin verdim.

O korkunç, zehirli, acı nefesi üflüyorum ve kendimi toparlıyorum. Her zaman yaptığım gibi. Ben dokunulmazım. Bir ada. Her zaman olduğum gibi.

Başka bir şey düşünmek aptalcaydı. Karşılığında hiçbir şey alamayacağımı bile bile bu kadar riske girmek.

Bir daha böyle bir hata yapmayacağım.

Ona her şeyimi vermeye hazırdım, sonuçları ne olursa olsun, sadece onun kim olduğunu hatırlatmak için. Gus'ın.

Viola'yı elimde tutmam gerekiyor ama yapamıyorum. Onu tutamam. En azından kendim için. Ama daha önce düşündüğüm gibi... Böyle yazıyorum. Ve kızımı seviyor. Ve müzik yaptığı için ağlıyor.

Bu kadını tekrar kaybedemem.

Ondan nefret ediyorum, onu seviyorum ve ona benden daha çok ihtiyacı olabilecek küçük kızım için onu elimde tutmak için her şeyi yaparım. Ateşkes ilan etme vakti geldi. Bir zeytin dalı uzatmamın zamanı geldi. Onu görmezden gelmenin kimseye ya da hiçbir şeye faydası yok. Şimdi tek yapmam gereken, ona benden daha fazlasını vermeden bunu nasıl yapacağımı bulmak.

Onu Adalyn için saklamalıyım. Ona sahip olmamak beni öldürse bile. Beni değil de kardeşimi sevmesini izlemek zorunda kalsam bile.

ON BEŞ

Viola

Banyonun ışığını **söndürerek** yalınayak ve kör bir şekilde odanın ortasını kaplayan büyük yatağa doğru ilerliyorum. Gözlerimin alışması birkaç dakika sürüyor ve duvarın köşesine çarpmayı kıl payı kaçırıyorum. Çarşafları geri çekerek içeri giriyorum, yorgun bir iç çekiyorum ve otel yatağının serin, ipeksi çarşaflarında dolanıyorum.

Telefonum yatağımın başucundaki masadan titreşirken gözlerim kapanıyor. İstemeyerek de olsa onu almak için eğildiğimde dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor. Jasper.

Bana nadiren mesaj atar ve asla geceleri atmaz, bu yüzden hızlıca kilidi açıyorum, bir anlığına kelimelerine bakıyorum ve bana mesaj atmasının verdiği hissi görmezden geliyorum. Bu kadar basit bir soru yüzünden karnımda bir çarpıntı hissetmemeliydim. Patronum olarak bilinen bu pislik için hissettiğim milyonlarca şeyden hiçbirini hissetmemeliyim.

Ama ben biliyorum.

Uyumadın mı daha?

Çabucak bir cevap yazdım. **Hayır. Yatağa yeni girdim. Her şey yolunda mı? Yarın Ady'yi hayvanat bahçesine götürmek istiyorum.**

Telefonuma aptalca sırtıyorum.

O zaman onu hayvanat bahçesine götür.

Bizimle gelmeni istiyorum.

Oh. Telefonumun fişini çekip sırt üstü dönüyorum, kararmaya başlayan parlak ekran yüzümün üzerinde geziniyor. Ekranı dokunuyorum ve sözlerini ikinci kez okuyorum. Sonra üçüncü kez. Belki de sarhoştur? Bu gece geldiğinde öyle görünmüyordu, ama belki de öyledir ve ben kaçırmışımdır? Yoksa beni görmezden gelmek yeniden en sevdiği hobisi haline gelmişken neden benimle vakit geçirmek istesin ki?

Kötü fikir mi? Ben cevap vermeyince yazıyor. Evet. Bu delicesine kötü bir fikir.

Gitmeyi çok isterim. Herkes mi gelecek yoksa sadece biz mi? Soruyorum çünkü bilmek zorundayım. Kendimi Jasper'la bir gün geçirmeye hazırlamalıyım. Adalyn tampon olarak orada olacak olsa bile. Bu gece gösteriden geldi ve ben çıkmadan önce geç saate kadar kaldığım için bana sessizce teşekkür etti ve basit bir iyi geceler diledi.

Banyodan beri böyle devam ediyor.

Dallas'taki o birkaç gün ve ardından piyano uygulaması çalan küçük bir kız yüzünden kendimi kaybettiğim otobüs yolculuğu. Gerçek şu ki, ben zaten onun yazdığı şarkı yüzünden kendimi kaybediyordum. Beni sev ya da benden nefret et. Uçakta ona söylediğim bu değil miydi? Bunu şarkısına yazmıştı, yani aklında ben vardım.

O fark etmedi ama ben daha o çalmaya başlamadan çoktan tıkanmışım ve bu da beni hiç girmemem gereken bir tür psikotik, duygusal duruma sürükledi.

Özellikle de gözlerini yakaladığımda, bana sanki onun için zehirli bir şeymişim gibi baktığını fark ettiğimde. Banyoda da bana aynı şekilde bakıyordu. Benim hatam olduğunu biliyorum. Ona karşı kontrolümü kaybettim. Teslim oldum, hakkım olmayan bir arzuya yenik düştüm ve sonra gözlerimi açtığımda o... hasta görünüyordu.

Benden hoşlanmadığını itiraf eden bir adama kendimi kaptırmıştım. Bana hala dadı diye hitap eden bir adamla. Beni kalçalarımın başına bir yerimden öpmeyi ya da dokunmayı bile.

Neredeyse kendimi onun üzerine atacaktım ve o anın sıcaklığıyla bundan hoşlansa bile bunun için hasta görünüyordu. Öyle olduğunu biliyorum. Ve ara sıra... şey... belki bazen gözlerinde bir şey gördüğümü hissediyorum. Ama orada olduğuna, onun da bunu hissediyor olabileceğine inanmaya başladığım an, o şey kayboluyor.

Bu yüzden ikimiz için de geçici delilik iddiasında bulunuyorum. Uykusuzluk, çok fazla düşmanlık ve çok az seks - en azından benim için - sonsuza dek ve aklımı çok fazla düşündüğüm adamda kaybettim.

Ben de banyodan kaçtım. Utanmış ve incinmişim.

Ve o zamandan beri, ben onun için yokum. Birbirimiz için yokuz. Ve lanet olsun, bu şey gibi... Yani, evet. Garip. Gergin. Yorucu.

Gerçi bu sadece ikimiz arasında gibi görünüyor, çünkü başka kimse fark etmiyor ya da umursamıyor. Sanırım artık dağınıklığımızı olduğu gibi kabulleniyorlar.

Ben sadece bizi düşünüyordum. Erken git, hayvanat bahçesi açılmadan önce. Marco halledeceğini söyledi.

Duraklıyorum, nefesim göğsümde. "Tamam" yazarken parmaklarım hafifçe titriyor.

8'de hazır olabilir misin? Olur.

Konuşmamızdan uzaklaşıp alarmımı kuruyorum ve gülümsediğimi fark ediyorum. *Bu bir randevu değil; sadece onunla ve çocuğuyla hayvanat bahçesine gelmeni istiyor.*

Doğru. Bu bir zeytin dalı.

Beni görmezden gelmesinden başka her şeyi kabul ederim. Acıması mı? Belki birazcık. Size iyi davranmayan birini istememek, dudağınızı kanatana kadar ısırarak eşdeğer bir özgüvene sahip olmaktır. Sen

Kelimenin tam anlamıyla kendinize zarar veriyorsunuz, ancak bunun verdiği zevk-acı durmanızı imkansız hale getiriyor ve sizi temel akıl sağlığınızı sorgulamaya itiyor.

Sana başka bir şey sorabilir miyim? Sor.

Otele ve otobüse doluŝan kalabalık sizi rahatsız etti mi?

Benimle dalga mı geçiyor? Tabii ki, bu beni rahatsız etti.

Kadınlar -ki yüzlercesinden bahsediyorum- otelin ön ve arka girişlerini doldurmuş, sadece en sevdikleri grubu değil, yakalanması zor Jasper Diamond'ın kendisini de görmek istiyorlardı.

ılgına dönmüşlerdi. Otobüsü istila ettiler. The Beatles Amerika'ya ilk geldiğinde izlediğiniz videolar gibiydi. Kızlar ığlık atıyor, ağlıyor ve sadece grup tişörtlerini değil göğüslerini de dışarı ıkartıyorlardı.

O kadar ılgıncaydı ki sonunda çocuklar otobüsten indi, böylece Adalyn ve ben mobbinge uğramadan güvenli bir şekilde otele girebildik.

Ünlü olduklarını biliyordum. Öyle olmasalardı burada olmazdık. Ama şimdiye kadar pek tanık olmamıştım. Adalyn'le birlikte kendi işimizi yaparken çoğunlukla onlardan uzak duruyordum. Bu, mümkün olan en kötü ve en iyi şekilde göz açııcıydı.

Neden sordunuz?

Yüzünüzü buruŝturdunuz ve bu turnede ilk kez böyle bir şey oldu. Hayranlar etrafımızı böyle sarmıştı.

Takıntılı kadınlardan oluşan hareminden mi bahsediyorsun? Bu beni neden rahatsız etsin ki?

Mesaj balonu neredeyse anında beliriyor ve yanıma dönüyorum, telefonumu iki elimle kavırıyorum, durdurulamaz bir gülümseme hala yüzüme aptalca yapışıyor.

Bunu bırakamayacak kadar çok seviyorum.

Aptalca şakalaŝmalar ve kolay ileri geri konuşmalar bile kem gözlerden ve aynı anda hem kusmak hem de derimden sürünmek istememe neden olan uzun, kalıcı bakışlardan daha iyidir.

Ve saat geç olduğu için, çok yorgun olduğum için, ilk o mesaj attığı için, kendimi iğneleyici hissettiğim için, cevap vermesi çok uzun srdğu için ve belli ki milyonlarca bahaneye ihtiyacım olduğu için, "**Aslında neden hiçbiriyle ıkmıyorsun?**" diye yazıyorum. **Eminim Jasper Diamond'a bir şans daha vermek isterler. Seksi adam ve yüce rock tanrısı.**

Noktalar kaybolmadan önce dans ediyor, sonra tekrar başlıyor ve son bir kez daha dans etmeden önce bir kez daha kayboluyor ve sonra onun sözleri ekranımda beliriyor. **Hibiriyle ilgilenmiyorum. Ve bana seksi tanrı ve yüce rock adamı demeni tercih ederim. Daha gerçekçi bir dokunuşu var, sence de öyle değil mi?**

Gözlerimi devirerek bir kahkaha attım.

Bana biraz kibirli ve yanlış geliyor. Sana seksi tanrı diyebileceğimden emin değilim. Seksi adam zaten zorlama oldu, ama belki de bunu daha önce senin için çığlık atan kızlardan bazılarına sormalısın. Benimkinden farklı bir fikirleri olabilir.

Onların fikirlerini istemiyorum. İstediğim ve önemli olan tek fikir sizinki.

Sözlerine olması gerekenden daha uzun süre bakıyor, anlam çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum. Yüzüstü yatarken dirseklerimle kendimi destekliyorum ve telefonumu biraz fazla sıkı tutuyorum. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne cevap yazacağımı.

O seksi bir tanrı. Delicesine. Onunla ilgili her şey kanımı ateşliyor.

O kızlar bunu duyunca yıkılacaklar.

Anında cevap veriyor ve karnımdaki o çarpıntı yayılıyor, tenime kıvılcımlar saçıyor. **Seni daha iyi tanımasaydım, kıskandığımı düşünürdüm.**

ılgınca.

Neden olayım ki?

Olman için bir sebep yok. Onlar sadece kız. Ve ben de sadece dadıyım.

Sen sadece dadı değilsin. Sen benim dadımsın, Viola.

Tanrım. Buna bir son verilmeli.

Doğru. Kavga ettiğin kişi. Seni deli eden.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemezsin. Beni deli ediyorsun. Hep delirttin.

Tüm bunların altında gerçekten bir şey söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. Sözleri şifreliyse. Kalbimin ne umduğunu biliyorum - şimdiden göğsümün etrafında methedilmiş bir tavşan gibi koşturuyor.

Ama daha akıllı ve pratik yanımla Jasper Diamond'ın gerçekte nasıl çalıştığını takdir ediyor ve eğer kendimi birazcık bile onun yönüne doğru eğmeye izin verirsem, hemen düşebilirim ve bir kızın kendini tekrar toparlayabileceği çok fazla zaman var.

Ona iyi geceler dilemeliyim.

Sen de beni deli ediyorsun.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Ben de kodlama yapabilirim. En iyileriyle bile yapabilirim. Sadece... sonsuza kadar cevap vermeyecekmiş gibi geliyor ve şimdi her şeyi yanlış mı okuyorum diye merak ediyorum. Ne zaman bırakacağımı gerçekten öğrenmem gerek.

Sonunda cevap verene kadar: **Sence bu senin için tekrar işe yarayabilir mi? Seni biraz daha mı delirtiyorum?**

Kahretsin.

Benim için nasıl çalışacaksın?

Dallas'ta yaptığı gibi, ekranımı aydınlatıyor ve odamda, yatağında yalnız olmama ve onun tamamen farklı bir süitte olmasına rağmen, yanaklarım alev alıyor ve göğüs dekoltem terliyor ve külotum? *Olamaz.* **Özellikle de seksi olduğumu düşündüğünü bildiğimden beri.**

Tanrım, bana mesaj mı atmaya çalışıyor?

Ve Tanrım, gerçekten buna teslim mi oluyorum?

EVET! HAYIR! Ona geri mesaj atma. Pes etme. İyi geceler de ve telefonunu kapatıp camdan dışarı at. Alnım

Yastığıma doğru çığlık atıyorum.

Saçlarımı yüzümden fırçalayarak yazıyorum: **"Delicesine seksi olduğunu biliyorsun. Parlak saçların, delici yeşil gözlerin, dövmeleli kash kolların ve yıkıcı bir gülümsemen var. Gezegendeki tüm kızları ıslatıyorsun. Ben de dahil.**

Yarı çığlık atarak ve dudağımı ısırarak yatağımdan fırlıyorum.

AMAN TANRIM. Bunu az önce ona yazdım.

Telefonumu yatağın üzerine fırlatıp ondan uzaklaşıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. *Çok aptalca, Vi. Çok aptalca. Hangi ateşi körüklüyorsun?*

En ölümcül, en baştan çıkarıcı türden.

Telefonum pahalı nevresimlere çarparak titriyor ve ben sırtıp kaşlarımı çatarak ellerimle yüzümü kapatarak gülüp çığlık atıyorum.

Etrafımda dönerek telefonumu almaya çalışıyorum, iki kez karıştırıyorum ve yakalıyorum.

Onlardan biri olduğunu duyduğuma çok sevindim çünkü şimdiye kadar ıslatmak istediğim sadece bir kız oldu. Aslında, sanırım onun yatak odası benimkinin hemen yanında çünkü az önce onun ciyaklamasını duyduğuma neredeyse eminim. Tekrar.

Aman Tanrım. Beni duydu mu?!

Daha da önemlisi, onun yatak odası gerçekten de benimkinin hemen yanında mı? Bu zeminin yapısını düşünüyorum ve yenilgiyle yüzümü pelüş yatağa gömüyorum. Evet. Evet, öyle. Evet, öyle. Ve az önce mesajlarından dolayı çıldırdığımı duydu. Harika.

Şüphesiz, en sevdiğim seslerden biri. Sana tekrar yaptırmayı çok isterim.

Başımı kaldırıp mesajını okuduktan sonra yüzümü tekrar yere bırakıyorum ve bu sefer daha sessiz bir şekilde çarşafıma doğru çığlık atıyorum. Bu iş bittikten sonra telefonumu elime alıyorum, dudağımı o kadar şiddetli ısırıyorum ki kan gelmemesine şaşıyorum.

Peki bunu nasıl yapacaksınız?

Noktalar zıplıyor ve ben onları akıl sağlığının sınırlarında gezinen bir kadın gibi ayaklarımın üzerinde zıplayarak ve saçlarımı çekiştirerek izliyorum. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Muhtemelen beni görmezden gelen ve çoğu zaman bana görünmezmişim gibi davranan şeytanı bana mesaj atmaya davet ettiğim içindir. Sanki onunla sürekli bir oyun oynuyorum. Çulsuz dadı rock tanrısına karşı. Ben...0'dayım. O ise...oh, yaklaşık bir milyar.

Açıkçası, tüm bu hayat/erkek olayını mahvediyorum.

Ama o öğleden sonra banyoda? Ya bu geceki mesajları? *şimdiye kadar ıslatmak istediğim tek bir kız oldu.* Benimle denemesine bile gerek yok.

Ama ciddi mi?

Rüyalarımda odaya giriyor, baştan çıkarıcı bir sırtışla bana bakıyor, sonra yanıma geliyor, göğsüme oturana kadar vücudumda sürünüyor, gözleri yukarıdan bana bakıyor. Ellerimi kalçalarının arkasına, eteğinin altına doğru kaydırıyorum ve tüm bu süre boyunca yüzünü izliyorum. Dokunuşumun altında titriyor, özellikle de amı ağızımın hemen altına gelene kadar onu göğsümden yukarı doğru yönlendirdiğimde. Bu kız. Tanrım, o çok güzel. Çok seksi. O yanımdayken doğru düzgün düşünemiyorum bile. Uzanıp nemli külotunun üzerinden ona dokunduğumda inliyor. Çok ıslak. Yumuşacık. Yani benim. Sonra yüzüm içeri dalmadan hemen önce onunla göz göze geliyorum ve onu kokluyorum. Öyle kokuyor ki. Lanet olsun. Çok tath.

Telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum ve kelimenin tam anlamıyla kendimi yelpazeliyorum. Bu otel odaları. Burada hiç hava yok. Termostata doğru yürüyorum ve altmış dört dereceye düşürüyorum. Sonra tişörtümü ve şortumu çıkarıyorum, havalandırmadan gelen soğuk hava içerideki cehennemi durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sonra ne oldu? diye soruyorum, bedenim bir şekilde yatakta sırtüstü yatıyor, başım hafifçe yatak başlığına yaslanıyor. Elim... yavaşça vücudumdan aşağı mı iniyor? Buraya nasıl geldiğim aslında pek de gizemli değil. Bu adamın parmağına sıkıca sarılmış bir yay gibiyim. Bana bakıyor, dudaklarını yalıyor, bana doğru sırtıyor ve ben bırakıyorum.

Neden? Bunu herkes tahmin edebilir.

Belki de katmanlarının altında çok şey saklı olduğunu bildiğim içindir. Benden, kardeşinden, grubundan, herkesten sakladığı çok şey var. Kızı onun gizli, saklı dünyası. Kalenin anahtarlarını teslim ettiği kişi. İçindeki özel adamı görebilen şanslı birkaç kişiden biri olmam, onu cebime koyup saklayabileceğim özel bir ödül gibi hissettiriyor. Sadece onun için açtığı evren kutsaldır.

Ve ara sıra, işkence etme ihtiyacı hissettiğinde, o sihrin bir kısmını bana da gösteriyor.

Ama o katmanlar. Bu sır. İşkence.

Beni koltuğumun kenarına sabitlediler. Daha fazlasını istiyor, *arzuluyorum*. O kayıp anların müptelasıyım. Onlar beni ayakta tutan besinler. Karnımdaki kelebekler sanki onları uçuracak tek şeyin onlar olduğunu biliyormuş gibi onlara yapışıyor.

Sonra külotunu yana kaydırıp amını yalıyorum. Başının arkaya düşmesini ve inlemesini izliyorum.

Nefes alıyorum, elim daha da güneşe kayıyor, oynuyor, alay ediyor.

Onu izlemenden hoşlanıyor mu?

Buna bayılıyor. Dilim onun tatlılığını tekrar tekrar yalayarak dışarı çıkarken, güzel ela gözleri benimkilere dalyor. Bana karşı sallanıyor, yüzümü beceriyor. Bu beni *deli* ediyor. Bu kıza zevk vermek başka hiçbir şeye benzemiyor.

Nasıl bu kadar hızlı ilerleyebildiğimizi kimse tahmin edemez. Dürüstçe söyleyemem. Ama benimle daha fazla risk alıyor. Bana savunmasız karnını gösteriyor. Aklındaki kişinin ben olduğumu, başka kimse olmadığımı bilmeme izin veriyor. Aynı şekilde o da benim için öyle. Onun deyimiyle birbirimizi delirtiyoruz.

Kendine dokunurken beni mi hayal ediyorsun Viola?

Evet. Ne kadar iyi hissettirdiğini duymak ister misin,

Jasper?

Evet.

Aman Tanrım.

Parmaklarım klitorisimi ovarken yanaklarım alev alev yanıyor, vücudum uğuldarken kaygan ve hazır, zaten patlamak üzere. Fazla bir şey söylemedi bile. Daha çok önerisinin arkasındaki güç. Beni isteme şekli ama beni almayı reddetmesi. İleri, geri ve tekrar tekrar yaptığımız dans.

Vücudum kontrolü ele alırken kendimi tutmuyorum, parmaklarım beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor, az önce benim için hayal ettiği her şeyi gözümde canlandırıyorum. Amım yüzünün üzerinde. Vücudum ona biniyor. Dili ve parmakları içimde.

Sürekli beni izliyordu.

Sırtım dikleşiyor, gözlerim kapanıyor ve *onun* adını haykırıyorum.

Duvar başlığımın arkasına çarpıyor ve sonraki saniyede boğuk iniltisini duyuyorum. *Benim* adımlı.

Neredeyse unutulmuş ve hafifçe atılmış telefonum titreşip beyaz yorganın üzerinde yanmadan önce aramızda bir anlık sessizlik geçiyor.

Bunu seninle kaç kez yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok.

Onunla kaç kez yaptıysam o kadar.

Benden utanma, rüya kızı. Ben

hala buradayım.

Dişlerim alt dudağıma batıyor, elim uzanıyor ve duvara dayanıyor, diğer tarafında olduğunu biliyorum.

Bu hala Adalyn ve benimle hayvanat bahçesine geleceğin anlamına mı geliyor?

Kekeleyen bir nefes ciğerlerimi boşaltırken gözlerim kapanıyor. Onunla ne yapıyorum ben? Kayıp şehvetin çalınmış anlarıyız. Şekilsiz arzu kendini elle tutulur bir şeye dönüştürmeye çalışıyor.

O benden nefret ediyor, ben de ondan. O beni istiyor, ben onu daha çok istiyorum. Ve tüm bu çılgınlığın arasında bir yerlerde Adalyn var.

Bağlantı gücümüz.

8'de hazır olurum.

Bu duvarın diğerk tarafında olduğunuzu bilerek uyumak imkansız.

Gözlerimi kapattığımda görecekim tek şeyin sen olduğunu bilerek hayal kurmak imkansız.

Sen idare edeceksin. Adalyn tüm hayvanat bahçesi deneyimini hak ediyor. İyi geceler, rüya kız.

Sırıtiyorum, kalbim hala göğsümde gümbür gümbür atıyor ve bunun son orgazmımla kesinlikle bir ilgisi yok.

İyi geceler, Jasper Diamond. Seksi Tanrı. Rock adamı.

Cevap vermiyor ve bunun için minnettarım.

Elim duvardan kayıyor ve pijamalarımı tekrar üzerime geçiriyorum. Bedenim tamamen yorganın altına giriyor ve gözlerim bir kez daha kapanıyor, öncekinden daha da ağır.

Ama bu sefer dudaklarımda bir gülümseme var.

Daha önce kimseyle böyle bir şey yapmadım. Buna ne denir emin bile değilim. Tek bildiğim yarın sabah sekizde uzun zamandır yaşadığım en garip selamlaşmalardan birini yaşayacağım. Ve bunu dört gözle beklemekten kendimi alamıyorum.

ON ALTI

Jasper

Viola'ya onun duvarın diğer tarafında olduğunu bildiğim için uyuyamayacağımı mesaj attığımda **YALAN SÖYLEMİYORDUM.**

Yapamadım.

Duvarın boğuklaştırdığı sesleri kafamın içinde yankılanıyordu. Onu bir kez daha azdırdığım bilgisi tenimi tırmalıyordu. Beni. Onu boşalttım. Muhtemelen söylememem gereken birçok şeyi söylediğimi anlamak midemi çalkaladı.

Odanın içinde bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve sonunda aşırı çalışan beynimi kapatmanın tek yolunun ya onun odasına dalmak ya da bir denizyıldızı gibi yatağın ortasında uyumayı seven ve bana sadece kenarda küçük bir alan bırakan Adalyn'in yatağına tırmanmak olduğunu anladım.

Yine de hak ettiğimden fazlası gibi geliyordu.

Bana ne oldu bilmiyorum. Viola'ya neden mesaj attığımı.

Ama o gösteriden çıktığımda aklımda hep o vardı. Söylediğim şarkılar. Dilimden damlayan sözler. Yıllardır yazmadığım yeni şarkılar.

Hepsinin içindeydi.

Ve sonra, arenada yolumu bulmaya çalışırken, Gus'ın karanlıkta bir hatunu ellediğine rastladım. O gülüyordu, kız da kıkırdıyordu, kızın çiçek parfümünün kokusunu alabiliyordum ve midem bulandı. Kızgın ve hasta.

Ben yalnız başıma kalırken, sevdiğini iddia ettiği kızın peşinden koşarken o neden ona doğru bakan her kızı becermeye devam etsin ki?

Elbette, Viola'nın dediği gibi çılgık atan kızların peşinden gidebilirdim. Arka odada da bir piliç bulabilirdim. Kolaydı. Gözümü kırpmam bile gerekmezdi. Hatta bahse girerim, kalabalığın içindeki herhangi bir kıza parmağım ile işaret etsem koşarak gelirlerdi. Bu küstahlık bile değil. Bu basit bir gerçek. Ben bir rock yıldızıyım. Yaşamak için müzik yapıyorum ve bu yüzden kadınlar ayaklarıma kapanıyor.

Bir kızım olması umurlarında mı? Dünyamın onunla geçirdiğim günler etrafında döndüğünü? Onun sadece nörolojik olarak tipik bir çocuk olmadığını, her gün karşılaştığım zorluklara sahip bir çocuk olduğunu? Mesleğim ve zengin olduğum gerçeği dışında beni umursuyorlar mı?

Cevabım hayır.

İşte bu yüzden, odama girip Viola'ya baktığımda, saçları iki uzun iple örülmüş, ela gözleri gülümsüyordu, dudakları neredeyse hiç gülümsemedi bile, içimden bir parça daha koptu. Gus bir kıza sevişmeye gitmişti ve ben de orada, aşık olduğum, küçük kızımı seven ve benim paramla ya da şöhretimle zerre kadar ilgilenmeyen kıza bakıyordum.

Aslında, o şeylerin hiçbirini sevdiğini sanmıyorum. Tahrik edici bir şey.

Bu yüzden ona hayvanat bahçesi hakkında mesaj attım - zaten Ady ile yapmayı düşündüğüm bir şey - Marco'ya mesaj attığım gibi, bunu gerçekleştirmesini istedim. Sonra işler kontrolden çıktı, ama banyoda sikime binerkenki görüntülerinin beni teşvik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Hiç beklemediğim şey onu duymaktı.

Şimdi kahvemi yudumlarken bir yandan da Ady'yi Viola ile buluşması için giydirmeden önce tuvaletini yaptırmaya çalışıyorum. "Lazımlık yok."

"Ady, hayvanat bahçesine gitmeden önce tuvaletini yapmalısın." Kupamı tezgâhın üzerine bırakıp çömelıyorum ve çıplak küçük böceğime gülümsüyorum. "Bugün hayvanları görmek istemiyor musun?"

Bana bu konuyu düşünüyormuş gibi bakıyor ama aslında oyalanıyor. Delicesine zeki ve inatçı, sevdiğim ve takdir ettiğim iki özellik, ama on beş yaşına geldiğinde onları daha az, yirmi beş yaşına geldiğinde daha çok seveceğime dair güçlü bir his var içimde.

Sonunda gözleri açılıyor ve gitmesi gerektiğini anlıyorum ve tek kelime etmeden tırmanıp işini yapıyor. "Yeni Minnie elbiseni giymek ister misin?"

"Minnie elbisesi," diye kabul ediyor ellerini yıkadıktan sonra ve ben ayakkabılarını giymeyi bitirdiğimde kapı çalıyor. Beklenti içime çöküyor ve bunun nasıl bir şey olacağını merak ederek derin bir nefes alıyorum.

Viola'nın dün gece benden kaçmasına gerek yoktu. Bu sabah, onunla her şey mümkün.

Adalyn'in eli benim elimdeyken kapıyı açıyorum.

Viola orada duruyor, üzerinde o aptal kısa eteklerinden biri -bu seferki siyah ve kırmızı-, ona uygun kırmızı bir gömlek ve siyah Chucks ayakkabılar var. Uzun sarı saçları örgülü ve bir omzunun üzerinden sarkıyor.

Ona bakıyorum.

Kahretsin, kendime engel olamıyorum.

Gözleri etrafta dolaşıyor ama benimkilere takıldığı anda yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. Dün geceki mesajlaşmamızı mı düşünüyor? Düşünüyor olmalı. Kesinlikle öyle.

Ama bundan daha fazlasını mı düşünüyor?

Vücudu benimkinin üzerindeyken banyoyu mu? Bana sürtünmesi, kendini zevk içinde kaybetmesi. Birbirimizi nasıl

Diğerleri de iki ergen gibi kuru kuruya
sevişiyor. Bunu benimle tekrar yapmak
istiyor mu?

Onu odama götürmemi ve dün gece tarif ettiğim her şeyi yapmamı mı
istiyor? Aletim kotumun içinde kabarmaya başlıyor ve hayatımda ilk kez
Ady'nin burada yanımda olmamasını diliyorum.

Olmasaydı ne olurdu?

Üçümüz de sessiziz, aramızdaki gerginliği kıracak bir güneydin ya da
selam bile yok.

Neyse ki Marco yarı giyinik ve hafif nefes nefese bir halde koşarak
yanımıza geliyor ve Viola ile aramda kalan gariplik onun oluyor. "Aman
Tanrım. Geç kaldığım için çok özür dilerim. Ama ihtiyacın olan her şey
burada."

Marco biletleri elime tutuşturuyor, ben de refleks olarak alıyorum.
"İyisin," diyorum, bakışlarımı isteksizce Viola'dan ona doğru çekerken
sesimi bir kez temizliyorum. "Vi daha yeni geldi."

"Harika," diyerek rahatlayan Marco başını Vi'nin omzuna bırakıyor.

Burnunu kıvırıyor. "OMG haklı. Ugh. Marco, her yerinden yabancı
erkek kokusu alıyorum."

"Biliyorum. Hâlâ yatağında." Marco sırtıyor, başını çevirip Viola'yı
bulmadan önce gözlerini kapatıyor. "Keşke sana bunu gösterebilseydim
çünkü çok seksi biri ama patron ve çocuğuyla takılmanın iyi bir fikir
olduğunu sanmıyorum." Marco sanki Adalyn ve ben burada değilmişiz gibi
başparmağını bize doğru uzatıyor. Başımı sallayarak gözlerimi kısıyorum
ama o beni tamamen görmezden geliyor.

"Muhtemelen hayır," diye gülüyor Vi. "Belki bir dahaki sefere
yatağında ateşli bir yabancı olduğunda onunla tanışırım."

"Mmmkay. Bu bir randevu." Marco ona doğru daha da eğilir. "Siz
sorumluluk sahibi insanlar oynamaya giderken ben yatağıma dönüyorum.
Çok yorgunum. Dün gece kaçta geldiğimize inanamazsın. Kardeşlerin

Kan ve kolların ciddi bir dayanıklılığı var." Yüksek sesle esniyor ve Adalyn kıkırdıyor.

"Büyük esneme," diyor onun esneme sesiyle alay ederek.

Marco parlak bir şekilde gülümsüyor, vücudunu düzeltiyor ve Adalyn'e bakıyor. "Seni alabilir miyim? Seni arabaya kadar taşıyabilir miyim?" diye sorar.

"Gömleksiz ve yabancı bir adam gibi kokmak mı? Hiç sanmıyorum."

Marco bana doğru kayıyor ve başını sallıyor. "Doğru. İyi karar verdin." Çömeliyor ve parmağının ucuyla Adalyn'in burnunu işaret ediyor. "Benim için bir zürafa fotoğrafı çek. Onlar benim favorim." Adalyn cevap vermiyor ama ondan kaçmaya da çalışmıyor. "Hayvanat bahçesinde iyi eğlenceler, prenses Adalyn. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum." Eğilip Adalyn'in başının üstünü öpüyor. Marco ayağa kalkıyor ve koridorda yürümeye başlıyor, uçümüz de peşinden gidiyoruz ama Marsellus'un sabırla beklediği özel asansörde duruyoruz. Ama Marco odasına girmeden önce başını omzunun üzerinden çevirip "Ya Vi?" diye sesleniyor.

"Öyle mi?" diye şaşkın bir ses tonuyla cevap veriyor.

"Bu sabah dünya harikası görüldüğünü bilmen gerekir diye düşündüm." Bana komlocu bir göz kırpmıyor ve sonra otel odasına giriyor, giderken kendi kendine hafifçe gülüyor.

Piç kurusu. O kadar belli mi ettim?

"O haklı. Haklısın," diyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Tanrım. Marco'dan sonra bunu ona ben söylemedim. Hay sikeyim.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve ben elimi tersiyle alnıma vurmak istiyorum. Yine on dört yaşımdayım. Bu kız şimdiye kadar sahip olduğum tüm havayı alıyor ve ayaklarının altında eziyor.

Asansöre bindik, Marsellus sessizce yanımda duruyordu.

Viola Adalyn'in diğer elini tutuyor ve ona fısıldıyor, "Erkekler beladır, Ady. Bu hayat dersini ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar donanımlı olursun."

Buna itiraz edemem.

YARIM SAAT SONRA, hayvanat bahçesinin çoğunlukla boş olan arazisinde yürüyoruz. Etrafta hayvanat bahçesi çalışanları var, hayvanları besliyorlar ve yeterli suları olduğundan ve ihtiyaç duydukları diğer şeylerden emin oluyorlar. Dışarısı sıcak. Şu anda korkunç değil, ama bulutların ya da hafif bir esintinin bile faydası olmadan güneş tepede parıldarken sıcaklığın geldiğini hissedebiliyorsunuz.

Adalyn, suya ve balıklara olan sevgisinden dolayı kara hayvanlarına pek ilgi duymuyor.

Hayvanat bahçesinin müdürü bizi kapıda karşıladı ve özel bir tur ve bazı hayvanları besleme fırsatı isteyip istemediğimizi sordu. Viola bu fikre sıcak baktı, ancak Adalyn hayvanları sevme alanına yaklaştığımızda çığlık atarak yavru bir keçiyi korkuttu. Bundan sonra kendi başımıza gitmenin en iyisi olduğuna karar verdik, ancak Adalyn henüz tam olarak toparlanamadı.

Tüm güvenlik çitlerinin ve bariyerlerin arkasında mesafemizi korusak bile. Viola ve ben Adalyn'in ellerini tutuyor, küçük bedenini aramızda sallayarak **y ü r ü y ö r** ve hiçbir şey hakkında sohbet ediyoruz. Ve Her şeyi.

Sadece konuşuyoruz ve onunla bunu daha önce yaptığımızı sanmıyorum.

En azından çok küçüklüğümüzden beri. Ergenlik çağına girdiğimde, onunla etkileşimlerim uzaktan bakmam ve ona söylemek istediğim her şeyi not defterime yazmamdan ibaretti - tüm inek beceriksizliği. Liseye geldiğimizde, o erkek kardeşimle çıkıyordu; ben onu görmezden geliyor ve genel olarak hayattan nefret ediyordum.

Ama bugün.

Bugün onunla böyle hissetmemeliydim. Bir başlangıç gibi.

Potansiyel gibi.

Aslanların bulunduğu alana yaklaşıyoruz, korkuluklara yaslanıp dişi aslanların sahip oldukları iki yavru aslanı yalayıp temizlemelerini izliyoruz. Erkek aslanlar yan tarafta, iki büyük kayanın üzerinde güneşleniyorlar.

"Bunu görüyor musun, Ady?" Viola, daha iyi görebilmesi için Ady'yi kaldırarak soruyor. "Gerçek dünya aslında böyle bir yer. Bütün işi kadınlar yapar, avlanırlar,

Tembel erkekler güneşlenip dinlenirken bebeklerle ilgilenin."

"Hey," diye homurdanıyorum, biraz -ya da çok daha fazla- yaklaşıp dirseğimi koluna doğru itiyorum. Temas anında tüyleri diken diken oluyor ve gülümsememi engelleyemiyorum. "Hepimiz tembel değiliz." Ady bana bakıyor ve ben ona aptal bir surat yapınca kıkırdıyor.

Viola başını sallayarak bana göz kırpmıyor. "Doğru. Ady, baban bir istisna. Aksi takdirde, canım, orman kanunu budur."

"Ya da belki de henüz gerçek bir erkekle birlikte olmadın," diye takılıyorum, sırtışıma tutamıyorum. Saç örgüsünü çekiştiriyorum, kalın örgüyü elimin etrafında döndürüyorum ve yüzünü bana dönmesini sağlayacak kadar çekiyorum.

Gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum.

"Vahşi doğadaki çita kadar kolay bulunabildiklerini düşünürsek, bir tane bulduğumda size haber veririm."

Kaşları kalkıyor ve bedenim biraz daha yakın olmak için çaresizce yer değiştiriyor. Bakışlarımız birbirine karışıyor, dudakları aralanıyor. Çok dolgun. Çok gür. Alt kısmı üst kısmından biraz daha dolgun. Ben kendiminkini yalıyorum.

Ona doğru eğilerek kulağına fısıldıyorum, nefesim teninde geziniyor, "Yanıldığını kanıtlamaktan mutluluk duyarım. Yeniden senin seksi tanrın olmak için, rüya kız. Yoksa sana dadım demem mi daha çok hoşuna gidiyor?"

Nefesi kesiliyor ve aramızda neler olduğunu bilmiyorum. Bir değişim mi? Bir ateşkes mi? Akıllara durgunluk veren, inanılmaz bir seksin hazırlığı mı? Her ne haltsa, doyamıyorum ve bitmesini istemiyorum. Nihai hile gibi hissettirse bile.

Boynunun dibindeki düzensiz nabızı izliyorum, dudaklarımı oraya koymak, dilimle ve dişlerimle tatmak istiyorum. Gözlerine geri döndüğümde, zihnimde ondan başka her şey siliniyor. Kardeşim. Grubum. Bu turne. Her zaman istediğim şeyi alamayacağım gerçeği.

Gitti.

Bu anda sadece biz varız - belki de başından beri bizimle olduğu gibi. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor.

Adalyn kollarında kırırdandığında beni dizlerimden keseceğine şüphe yok.

Geri çekiliyorum ve Viola boğazını temizliyor, gözleri hızla kırpışıyor. "Aslanlar hakkında ne düşünüyorsun, Adalyn?" Cevap vermiyor. Sadece onları izliyor, ifadesi sıkışık ve yoğun. "Aslan ne diyor?" Viola tekrar deniyor.

"Rarr." Ady aslanlara bakıyor ve sonra abartılı bir şekilde titriyor, gözleri kafasından fırlayacakmış gibi olana kadar genişliyor. "Eeek. Korkunç aslanlar."

"Şu şişman şeyler mi?" Hafifçe kıkırdarak işaret ediyorum. "Tamam. Hepsi bitti aslanlar. Hayır, teşekkür ederim aslanlar."

"Güzel sözler Ady," diye övüyor Viola. "Bize anlattığın iyi işti evlat. Pekâlâ. Aslanlar tamamdır."

Ady başını şiddetle sallıyor. Bana doğru uzanan parmakları göğsümde geziniyor ve onu kollarımın arasına alıp kendime doğru sımsıkı sarıyorum. "Kendimi çok kötü hissediyorum," diye mırıldanıyorum, tacını öperek. "Bunun onun için eğlenceli olması gerekiyordu. Bir kaçış. Ve sanırım bundan nefret ediyor."

Viola çaresizce bana bakıyor. "Ne yapmalıyız? Gidip bir park ya da başka bir yer bulmaya çalışalım mı? Çok güzel bir gün." Parmaklarını Ady'nin saçlarının arkasında gezdiriyor, en az benim kadar kötü hissediyor.

Yüksek sesle nefes alıyorum. "Hadi oturalım. En azından geri dönmek zorunda kalmadan önce güneşin ve açık havanın tadını çıkaralım. Ona atıştırmalık bir şeyler getirdim, belki bu bir şeylere yardımcı olur."

"Kesinlikle zararı olmaz." Viola hızla bana dönmeden önce etrafına bakınıyor, gözleri parlıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Daha önce geçtiğimiz uzun, dikdörtgen bir su kaynağı vardı. İçinde fiskiyeler olan. Etrafında bir sürü bank vardı. Eminim Ady orayı sevecektir."

Mükemmel. Viola'nın bahsettiği alana ulaşana kadar onu hayvanat bahçesine geri götürüyorum. Banklardan birine oturup Adalyn'in başını bana yaslıyorum.

"O da ne?" Ady, gölete benzeyen uzun yapıda su püskürten dört küçük fıskiyei bulmak için sırtını ve boynunu döndürürken doğruldu. Suyun suya çarpma sesi havayı dolduruyor ve Adalyn'in tüm dikkatini çekiyor.

"Bu su. Görmek ister misin?" "O da ne?"

O da ne? O da ne?"

"Fıskiyelerden su fışkırıyor, böcek. Aç mısın? Krakerlerin ve badem ezmen bende."

"O da ne? Ne-"

"Ne görüyorsun, tatlı kız?" Vi onun tekrarını yarıda kesiyor. Adalyn kucığımdan atlıyor. Ayağa kalkıp onu takip ediyorum. "Gidip suya bakmak ister misin? Eminim çok dikkatli olursak ve babam da sorun olmadığını söylerse parmaklarımızla dokunabiliriz."

"Suya dokunmak yok, Vi." Ady'nin gölete doğru koşmaya başlaması dışında. "Kahretsin," diye tıslıyorum nefesimin altında. "Dur, Ady!"

Bağırıyorum, ona doğru koşarken

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı. Tam içine dalacakmış gibi eğildiğinde ona ulaşıyorum, kolum fırlıyor, beline dolanıyor ve düşmemesi için onu geri çekiyorum.

Viola tam yanımda, bir eli sırtıma dokunuyor, diğer eli göğsünde kalbinin üzerinde, en az benim kadar telaşlı.

"Otur Adalyn," diye sertçe bağırıyorum, suya doğru koşmasından hiç hoşlanmıyorum. Düşüncesi bile kalbimi göğsümde kabartıyor. Suyu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde seviyor ve yemin ederim, anneme olanlardan sonra evren benimle dalga geçiyor. Onu yüzüme doğru çeviriyorum. "Baban sana durmanı söylediğinde duracaksın. Beni duyuyor musun? Baban ya da Vi yanında olmadığı ve elini tutmadığı sürece suya yaklaşmayacağız. Asla." Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ama gerçekten dinlemiyor, suyun dikkatini dağıtması söyleyeceklerimi umursamasını engelliyor. Bıkkın bir nefes veriyorum. "İşte. Taşın üzerine otur, istersen elinle suya dokunabilirsin. Ama bu kadar. Kıcını tam burada tut ve yaklaşma."

Yere düşüyorum, yanıma oturmasına yardım ederken, sanki benim ve onun hayatı buna bağlıymış gibi ona tutunuyorum.

"İyi misin?" Vi yanıma oturup dikkatli gözlerle beni izleyerek soruyor.

"Evet. Ben sadece..." diye içimi çektim. "Keşke suyu bu kadar çok sevmeseydi. Ödümü koparıyor." Vi bir şeyler mırıldanarak Adalyn'i izliyor, parmaklarını açmış avucuyla bulanık gölete vuruyor, suyu tekmeleyip her yere sıçratıyor.

Sessizlik aramızda uzuyor, zihnim yüzlerce farklı yöne gidiyor. Annem. Viola. Adalyn. Viola.

Onu dikkatle izliyorum, bakışlarımı omuzlarından aşağıya, dolgun göğüslerinin üzerinden dar beline ve ayaklarına kadar sürüklüyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama yine de doğru sözcükler onun söz konusu olduğu her yerde olduğu gibi benden kaçıyor.

Sertçe nefes alıyorum, dün gece ona yazdıklarımı düşünüyorum, arzu omurgamı yalıyor.

Ona bakıyorum, onu öpme ihtiyacıyla boğuşuyorum. Onu almak için. Onu benim yapmak için. Kalkıp gitmek için. Bu deliliğe bir son vermek ve onu tamamen dışlamak için.

Eninde sonunda yeni bir öğretmenlik işi bulacak, başvurduğunu biliyorum. Eninde sonunda bu tur bitecek ve o da gidecek. Ya da daha kötüsü, Gus kafasını kışından çıkaracak ve etrafta dolaşmayı bırakıp her zaman onun olan şeyi geri alacak.

Asla benim değil.

Dün gece ona mesaj atıp, bugün buraya getirirken ne düşünüyordum ki?

Boğazımı temizliyorum, ayağa kalkıyorum ve mutsuz bir Adalyn'i sudan uzaklaştırıyorum. Zaten çok şey kaybettim. Daha fazla kaybedemem.

YEDİ

Viola

"BU EYALETTEN NEFRET EDİYORUM," diye mırıldanıyorum, otel süitinin etrafına bakarken. "Bundan bahsetmiş miydim?"

Jules glütensiz, vegan peynirli makarna yerken dramatik bir göz devirmeyle "Sadece bir ya da elli kez," diye şaka yapıyor, ancak çatalını geri çekip makarnaya sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyor. "Bu şey berbat." Burnunu tiksintiyle yukarı kaldırıyor. "Tanrım. Bu çocuk bu pisliği nasıl yiyor? Jasper kızına yenmeyecek şeyler yedirdiği için suçlanmalı."

Adalyn'in uyuduğu yatak odasına doğru hızlıca bakarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Bir kere alışınca o kadar da kötü değil. Ve Jasper harika bir baba. Sadece onun için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyor."

"Oh," diye haykırıyor Jules gözlerinde bilmiş bir parıltıyla. Çatalını küçük bir çınlamayla kâsesine geri bırakıyor. Koltukta dönerek bacak bacak üstüne atıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Şimdi de Jasper üzerinden savunmaya geçiyoruz, öyle mi? Nefret ettiğini iddia ettiğin bir adam..." diye devam ediyor, bir kaşını kaldırarak ne demek istediğini vurguluyor. Aptal yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum.

"Jasper'a karşı savunmacı değilim," diye ciyaklıyorum. Biraz dokunmuş olabilirim.

Özellikle de içerideki küçük kıza nasıl ebeveynlik yaptığı söz konusu olduğunda. Ondan nefret edebilirim ve zamanın diğer yarısında ona saldırmak isteyebilirim, ancak tüm bu drama bir yana, çocuklarımla babası için isteyebileceğim her şey ve daha fazlası.

Sadece bu düşünce bile aptal yumurtalıklarımın zıplamasına ve "Evet kızım, biz de!" diye bağırmasına neden oluyor.

"Onun beynini tamamen beceriyorsun. Seks dükkanındaki bir bakire gibi kızarıyorsun."

Gözlerimi ona çeviriyorum, koltuktan kalkıp kaselerimizi alıyorum. Meraklı arkadaşşımdan uzaklaşmak için her şeyi yapardım. "Ben kimseyi becermiyorum." Kaseleri oda servisinden gelen tepsiye geri koydum. "Ve yüzüm de kızarmıyor." Biraz kızarmış olabilirim.

"Aman Tanrım. Bu şimdiye kadarki en iyi şey. Bekle!" Elini havaya kaldırdı. "Gus onun şeytani ikizini istediğini biliyor mu?"

Ona dar gözlü, ellerim kalçalarımda, tüm tavrımla bakıyorum. "Jasper'ı istemiyorum." Kötü ikiz olayının ardındaki gerçeğe rağmen kesinlikle istiyorum. "Bu coco-loco saçmalığı ve ben de Gus'ı istemiyorum. Ben dadıyım ve bu geçici bir anlaşma, hepsi bu. O yüzden dur. Lütfen."

Jules'a, en yakın arkadaşşıma, Jasper'la aramızda olanları anlatacak durumda değilim.

Dallas'taki tuvalet ya da Houston'daki seks sohbeti. Muhtemelen Jules'a ben ve Jasper'ın karanlık kimyası ve çarpık dünyası hakkında hiçbir şey anlatmadığımı içindir.

"Aşk ve nefret arasındaki çizgi mi?" Jules devam ediyor çünkü böyle bir kaltak olabiliyor. Dilini şaklatıyor, hâlâ lezzetli, şişmanlatıcı ve tamamen tatmin edici bir şey yemiş kedi gibi gülümsüyor.

"Burada sevgi yok. Sadece nefret var."

"Gus için bile mi?" diye kaşlarını çatıyor.

İç çekiyorum. Ciğerlerime bir hava hücumu çöküyor. "Jules, lütfen. Diamond oğlanlarından herhangi biriyle hiçbir şey olmuyor ya da olmayacak."

"Sen tam bir yalancısın. İyi bir yalancı bile değilsin. O senin hayalindeki adam." Rüya adam. *Rüya kız*. Gülümsememi gizlemek için dudagımı ısırđım.

Hangisini kastettiğini sorma zahmetine bile girmiyorum. "Rüya erkek diye bir şey yoktur ve bu fikre aptalca tutunmaya çalışan her kız yanar."

Hashtag gerçeği.

"Vay canına. Çok mu acı?"

Olabilir. Evet, belki. Çünkü cidden Jasper'la Houston'da aramızda bir şeyler olduğunu sanıyordum, ya şimdi? Şimdi bilmiyorum. Sanki aramıza bir duvar örmüş gibi hissediyorum ve tek yapmak istediğim onu yıkmak. Aramızdaki bu şeyi hissediyorum ve onun da hissettiğini biliyorum. Bunu biliyorum.

Ama bu onun için sadece fiziksel mi?

Bu yüzden mi bir an içimde kaybolup ertesi an beni başından savması bu kadar kolay? Bu benim için bir başka destansı kalp kırıklığına mı yol açıyor?

Bir keresinde üniversitede bu oyunu oynamıştım: Hayalinizdeki erkekle nasıl tanıştığınızı nihai fanteziniz açısından anlatın. Çoğu kız güldü. Bazıları kızardı. Birçoğu da sikişemeyecek kadar sarhoştu. O yüzden cevapların çok farklı olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Bir kız seks kulübünde dedi. Biri kütüphanede dedi. Bir diğeri yağmur fırtınasının ortasında bir kediye ağaçtan kurtarıırken dedi. Liste uzayıp gitti.

Bu aptal oyun devam ederken ben içiyordum. Çünkü Gus ve ben birkaç hafta önce ayrılmıştık.

Ve durmadan onların albümünü ve Jasper'ın benim için yazdığı sözleri dinliyordum.

Kalbimde çelişkiler olduğunu söylemek hafif kalır. Biraz yıprandığımı söylemek en hafif tabir olurdu. Bu yüzden, bana ulaştığında

İçtiğim karışım her neyse yuttum ve "Hayalimizdeki erkek diye bir şey yoktur. Sadece kusurlu erkeklerin bir parçası olmasına izin verdiğimiz hayalimiz vardır."

Bu yanıtın ne kadar popüler olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Ama bunca yıl sonra, bunun ne kadar gerçek dışı olduğundan emin değilim. Yani, hayalimizdeki adam da ne? Ayaklarımızın dibinde mi bekler? Bizi sürekli över mi? Bizi anlamsızca becerir mi?

Yoksa sadece aklımızdan çıkaramadığımız bir adam mı?

Uyanık olduğumuz her saati tüketen adam o mu? Ruhumuzu ve bedenimizi ateşe verirken bizi meşhur bir duvara mı sürüklüyor? Sizinle ilgili her şeye meydan okuyan ama yine de ona doyamadığınız kişi mi?

"Acı çekecek bir şey yok. İkisiyle de bir sorunum yok ve bunun için mutluyum."

"Vi, her erkek seni yakmaz. Gus'la aranızda olanlar çok uzun zaman önceydi. Hayatını bu şekilde yaşayamazsın. Özellikle de hepsi seni isterken." Kaşları müstehcen bir şekilde aşağı yukarı sallanıyor ama gözlerinde sempati var, kül rengi saçlarını kulaklarının arkasına atarken dudakları düzleşiyor. "Seni hep istediler. Bütün o oğlanlar. Her lanet çocuk." Kollarını boş süite doluyor. "Senin etrafında güneşe giden gezegenler gibi dönüyorlar. Lanet olası Spencer bile buraya gelirken seni tekrar göreceği için ne kadar heyecanlı olduğunu anlata anlata bitiremedi. Çocuklar değil. Grup canlı çalmıyor. Ama *sen*." Sen kelimesini telaffuz ederek beni işaret ediyor. "Bu hep böyleydi. Eğer onlar senin için uygun değilse, tamam. Ama eninde sonunda birine gerçek bir şans vermelisin. Yeniden mutlu olmak için kendine izin ver. Bunu hak ediyorsun."

Başımı sallıyorum, çünkü her şeyi yanlış anlıyor. "Ben mutluyum."

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor, ben de arkamı dönüyorum. Kimse mutsuzluğunun kendisine yansımından hoşlanmaz.

Gerçek şu ki, bu turdan önce mutlu olacak pek bir şeyim yoktu. Dünyam durgun ve berbat arasında gidip geliyordu. Yani, kelimenin ne anlama geldiğini bile zor anlayacak kadar uzun süredir mutlu değilsem bu benim suçum değil. Ama deniyorum. Deniyorum. Her güne gülümseyerek giriyorum çünkü her gün sınırsız bir potansiyelle dolu. Hayatın ve şansın ne kadar çabuk değişebileceğini herkesten daha iyi biliyorum.

Ayrıca, erkekler mutsuzluğun panzehiri değildir. Aksine, mutsuzluğun suç ortağıdır.

"Gus nabızı atan, kalbi atan ve güzel bir gülümsemesi olan her kadını beceriyor. Jasper bana katlanmak zorunda olduğu bir belaymışım gibi davranıyor. Keith ve Henry beni küçük kız kardeşleri gibi görüyor, Spencer'a gelince?" Çaresizce omuzlarımı silkiyorum. "Bu konuda sana ne diyeceğimi bilemiyorum. O sadece Spencer. Onunla çok kısa bir süre çıktık ve yıllar önce bitti. Bildiğin gibi arkadaş kaldık. Erkekler hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter Jules. Anlattığın gibi değil."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor ve gülümsemeye zorluyor. "Peki. Çenemi kapatacağım. Sen büyük bir kızsın ve kendini nasıl idare edeceğini fazlasıyla biliyorsun. Bence çok bariz ve potansiyel olarak ateşli bir şeyi görmezden geliyorsun. Kendini içine sokabileceğin ters harem durumlarını bir düşün."

Ona tekrar gözlerimi deviriyorum ve o gülüyor. "Ben bir aleti bile beceremiyorum."

"Ama Tanrım," diye iç geçiriyor ve kendini dramatik bir şekilde yelpazeliyor. "Tüm o siklerle nasıl bir gece olacağını hayal edebiliyor musun? Bir oturuşta o adamlara sahip olmak için sağ mememi verirdim."

İşte o zaman otel süitinin kapısı açılır. İşte o zaman Gus içeri giriyor, iri ve kaslı vücudunu kaplayan ter, beyaz tişörtünü ikinci bir deri gibi yapıyor. Keith, Henry, Spencer ve Jasper da onu takip ediyor, hepsinin yüzünde aptalca bir gülümseme, dudaklarında kahkahalar.

Jules bana sırtlıyor, kaşlarını çatıyor ve başını yana eğiyor. "Ne demek istediğimi anladın mı? Ateşli olmanın yeni bir anlamı var."

Göğsümden bir kahkaha patlıyor.

"Ne?" Gus soruyor. "Ne kaçırdık?" Kollarını bana doluyor, beni kendine doğru çekiyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Onu uzaklaştırıyorum ve burnumu kırıştırdığımı görünce kıkırdıyor. "Eskiden beni terli severdin."

"Sadece onu terlettiğin zaman, ki artık terletmiyorsun çünkü sakin başka amcıklarla çok ilgileniyor," diye tersliyor Jules ve Gus, sanki ona bir sığır sopasıyla vurmuş gibi benden geri çekiliyor.

"Tanrım, Jules. Bir erkeği bok gibi hissettirmenin yolu."

Jules ters ters bakıyor. "Seni iyi hissettirmek benim işim değil. Arkadaşımı incittin. Hile yaptın. Ve yedi yıl geçmesine rağmen, bunun için kıcıma tekme basma şansım olmadı."

Yüz hatlarında kederli ve umutsuz bir ifade belirirken bana bakıyor. Ben de kaşlarımı çatıyorum çünkü Jules'u anlıyorum ama aradan çok uzun zaman geçti ve ona da söylediğim gibi Gus'la aramda hiçbir şey yok. Bu yüzden, geçmişteki hataları yüzünden onu bilerek incitmek, gerçekten benim oyunum değil.

Bunun için biraz dayak yemeyi hak etse bile.

"Tamam. İşte bu kadar." Gus beni tutup kaldırdı ve omzunun üzerinden geçirdi. Ady'yi uyandırmamak için olabildiğince sessiz bir şekilde ciyaklarken beni süitin kapısına doğru yürütmeye başladı.

"Beni yere bırak." Omzunu ve sırtını çimdikliyorum ve onun tek tepkisi havaya kaldırdığı kıcıma şaplak atmak oluyor.

Etek giyiyorum. Fevkalade. Herkese nasıl bir görüntü verdiğimi hayal edebiliyorum. Hala kıcımı örtüyor mu onu bile söyleyemiyorum.

"Hayır. Seninle özel olarak konuşmamız gerek."

"Gus," diye bağıyor Jasper o tarzıyla. "Dadıyı yere bırak."

Başımı Gus'ın sırtından kaldırıyorum ve Jasper'a takla attırıyorum. Ukala bir sırıtışla beni öldürüyor, gözlerinde kendinden memnun bir parıltı var. Düğmelerime bastığını biliyor ve verdiği tepkiyi seviyor.

Ne yazık ki benim için aynı zamanda onu seksi de gösteriyor çünkü dalgalı kızıl-kahverengi saçları daha da koyulaşmış ve terinden dolayı hafif nemli bir şekilde yüzüne dökülmüş. Üzerinde bıraktığından farklı bir gömlek var. Gus'ınki gibi terle kaplı olmayan ama yine de kaslı kollarına ve kesilmiş karın kaslarına yapışan bir gömlek.

Şeytana bu kadar çekici gelmekten nefret ediyorum.

O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Bana 'dadım' diye sesleniyor, o sırtış hala içimde vahşi şeyler yapıyor.

Ben de ona 'seksi tanrı' diye karşılık veriyorum ve o ukala sırtış şimdi tam bir gülümsemeye dönüşüyor. Başını sallıyor, yeşil gözleri bana meydan okuyan bir kaş kaldırırken ısınıyor. "Ne kadar olduğunu öğrenmek istemez misin?" diyen bir kaş.

Neden her zaman benimle böyle olamıyor? Neden bu kadar değişken olmak zorunda? Bir sıcak bir soğuk? Beni kırbaçlıyor.

"O görevde değil, dostum. Benim de. O yüzden siktir git." Jasper'ın gülümsemesi anında düşer.

Gus'ın sırtına defalarca tokat attım. Sertçe. O kadar sert ki ellerim acıyor. "Kes şunu, Gus."

Ama tabii ki bilmiyor. O
Gus.

Gus'ın sınır kavramı yok. Jasper bana dik dik bakıyor, bakışları Gus'a ve beni nasıl tuttuğuna takılmadan önce benimkileri inceliyor. Gözlerindeki o lezzetli sıcaklık gitmiş, yerine saf, filtresiz bir düşmanlık gelmişti. Başını sallıyor, bir tür alaycı hırıltı çıkarırken çenesi sıkılıyor.

"Her neyse. Ben duş alacağım." Jasper hışımla yatak odasına doğru ilerliyor ve kapıyı arkasından sert bir tıkırtıyla kapatıyor.

"Üzgünüm, Vi. Görünüşe göre burada bir şey başlattım," Jules bana göz kırpmıyor, hiç de üzgün değil. "Belki sen ve Gus tekrar Facebook'ta resmi olarak yer aldığınızda, eğlence programları senden Wild Minds ile turneye çıkan bilinmeyen kadın olarak bahsetmeyi bırakır."

"Ha?" Jules'u bulmak için başımı tekrar kaldırıyorum.

Omuz silkiyor. "Geçen gece gördüğüm şey buydu." Yumruğunu mikrofon gibi çenesinin altında tutuyor. "Grupla birlikte seyahat eden gizemli kadının kimliği hakkında pek çok spekülasyon yapıldı. Ne yazık ki Wild Minds yorum yapmak için müsait değildi," diyor gözlerini devirmeden önce bir haber muhabiriyle alay eden bir tonda.

"Ne oluyor? Dadının kim olduğu neden umurlarında olsun ki?" "Çünkü sen bundan daha fazlasısın, değil mi?"

"Kes şunu Jules," diye uyarıyor Keith. "Ve bu konuda çeneni kapa, tamam mı? Jasper her türlü basından nefret eder. Özellikle de Adalyn ve etrafındaki insanlar söz konusu olduğunda. Basın şu ana kadar bizi görmezden geldi ve biz de böyle kalmasını istiyoruz."

Başımı sallıyorum ve tekrar Gus'a yaslanıyorum. "Beni artık bırakabilir misin?"

"Hayır. Konuşana kadar olmaz."

"Gus. Seninle konuşmak istemiyorum. En azından duş alana kadar." Ona tekrar vurdum ama beni yere indirmede. Görevi olan bir adam.

"O zaman benimle duşa gel. Orada konuşabiliriz."

"Viola'm, bu seni deli ediyor mu?" Jules soruyor. İnliyorum, başımı tamamen Gus'a yaslıyorum çünkü bu işin nereye varacağını çok iyi biliyorum. "Demek istediğim, kız bir odaya giriyor ve tüm erkekler aptal ve umutsuz oluyor. Bu acınası bir durum beyler. Vi, sana hayranlık duyuyorum ve sırrına bayılıyorum ama bu adamlar senden aşağı. Sen daha iyisini hak ediyorsun." Spencer, "Bana kıskançlık gibi geliyor," diyerek koltuğa çöktü

Jules'un yanındaki kanepeye uzandı ve kolunu onun omzuna attı.

Ona kızgın bir kaş çatıyor. "Daha çok merak gibi. Yani, evet, o benim kızım ve harika biri ama siz erkekler onun ayaklarının dibinde salya akıtıyorsunuz. O sizden on bin mil yukarıda. Kendinize bir hayat kurun artık."

Gus dönüyor, neredeyse kafamı kapının yanında duran, Jack şişesinden yudumlayan ve hepimizin ona sunduğu gösterinin tadını çıkarırken aptalca sırtan Keith'e çarpıyordum.

"Neden onun ayaklarına kapandığımızı bilmek ister misin?" Jules'un gözleri onunkilere kayarken Gus soruyor. "Çünkü o güzel, akıllı, tatlı, eğlenceli ya da komik olmaktan çok daha fazlası. O bir paket. Bütün gösteri. Bırakıp gitmek için aptal olduğun kişi."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Tanrım. Gus'ın benim hakkımda gerçekten böyle düşündüğünü bilmiyordum. Bunca zamandır yorumlarının şakacı ve ciddiyetten uzak olduğunu sanıyordum. Özellikle de düzenli olarak bir sürü kadınla birlikte olduğu için.

Gus arkasını döndü, Keith'i yolundan itti, süitin kapısını açtı ve beni uzun koridorda yürütmeye başladı. Marsellus ve Thomas, diğer güvenlik görevlisi, hâlâ oradalar, koridorda takılıyorlar ve şakalaşıyorlar. Bize sorgulayan bir bakış fırlatıyorlar ve ben de çaresizce omuz silkip bir kıza yardım etmeleri için elimi uzatıyorum. Kıkırdıyorlar ve konuşmalarına geri dönüyorlar, hiç yardımcı olmuyorlar.

"Gus, konuşmak istiyorsan konuşuruz ama beni yere bırak. Bu şekilde midemi öldürüyorsun."

Gus göğsünden aşağı kaymama izin veriyor ama kolları belimi sardığı için fazla uzaklaşamıyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Her şeyi berbat ettim Vi. Seninle çok fena sıçtım."

"Aww, Gus. Kes şunu." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bu uzun zaman önceydi."

Başını sallıyor, anahtar kartını çıkarıyor ve beni odasına götürüyor.

Yatağın kenarına çöktüğümde, komodinin üzerindeki lambanın ışığından başka bir şey göremeden karşısında dikiliyorum. Gus bana bakıyor, yüzünde çelişkili ve acı dolu bir ifade var. Gus'ı bu şekilde görmekten nefret ediyorum.

Belki onu hala o şekilde sevseydim, ona kızgın olurum. Bitirme şeklimize ve aramızda oluşan mesafeye daha çok içerlerdim. Beni kontrol ettiğini biliyorum. Spencer, Jules'la ilk geldiklerinde bütün gece bu konuda şaka yapıyordu ama bunu ilk kez duymuyorum.

Jasper bile birkaç kez yaptı, Gus kadar sık olmasa da.

Gus'ın beni önemsemesi aramızda hiçbir zaman sorun olmadı. Nasıl hissettiğini her zaman biliyordum. Hiç saklamaya çalışmadı.

Yolumuza çıkan diğer her şeydi.

"Jasper ve ben seninle ilk tanıştığımızda sekiz yaşındaydık. Küçük çocuklardık, değil mi?" Bunu düşünürken parmaklarıyla çenesini ovuşturmasını izliyorum. "Seninle ilk Jasper tanıştı ve eve gelip bana bir melek ile tanıştığını söyledi. Şaka yapıyor sanmıştım. Yani, Jasper her zaman benden biraz daha derin, daha dramatik biriydi. Düşünceleri ve kelimeleriyle çok daha şiirseldi. Ama sonra seninle tanıştığımda neden bahsettiğini çok iyi anladım."

"Gus-"

Başını sallayarak beni durduruyor. "Bırak da bitireyim, tamam mı?"

Uzanıp parmaklarımı kısa kumral saçlarında gezdiriyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve derin bir iç çekiyor.

"Kafamın içinde, o anda, benim için doğru kızın sen olduğunu biliyordum. Bu sadece hissettiğim bir duyguydu ve sadece sekiz yaşında olmama rağmen asla dağılmadı. Sen benim olacaktın, ben de senin olacaktım ve her şey sona erecekti. Kahretsin, bu şekilde gideceğinden emin oldum." Bunu söylerken kaşlarımı çatıyorum, çünkü arkasında bir şey varmış gibi geliyor. "Ben bencil bir piçtim. Konu sen olduğunda kimsenin yoluma çıkmasına izin vermedim. *Kimsenin*. Ta ki ben kendi yoluma çıkana kadar."

Önünde diz çöküp ellerimi ayırdığı kalçalarının üzerine koyuyorum. Onu bu şekilde acı çekerken görmekten nefret ediyorum ama sanırım bunu ondan da duymam gerekiyor. Bir parçamın hâlâ hayatımın bu kadar büyük bir bölümünü kapatmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyorum.

Gus bölümü. Hayatımın uzun yıllarını tüketen bölüm. Bana çok fazla neşe getirdi.

Gözyaşları ve kalp acısıyla aniden sona eren.

"Diğer kızların bize ne yapacağını hiç düşünmedim. Size. Kafamda onlar sadece oradaydı. Anlamsız. Ciddi olmadığım, hatta bittikten sonra ikinci kez düşünmediğim aptalca bir eğlence. Hiçbirinin adını ya da neye benzediklerini söyleyemezdim. Bir ton içki ve sigara içiyordum ve sakso çekiordum ve onlar da kendilerini bana atıyorlardı. Kafamda, sen o hayattan çok farklıydın. O kadınlardan, uyuşturucudan ve alkolden. Sen benim Vi'mdin. Diğer tüm saçmalıklar senin o kadar altındayken, sana ulaşacağını hiç düşünmediğim, kaidenin üzerinde yüksekte tuttuğum kişi."

Parmakları yüzüme ulaşana kadar kollarımda kayıyor, gözlerimiz buluşurken bakışları hareketi takip ediyor.

"Tanrım, Vi. İlişkimizi bitirdiğinde kalbimin ne kadar kırıldığını tahmin bile edemezsin. Seni kaybetmek," diye başını sallıyor, "özellikle de bu şekilde, aklımda hiçbir zaman bir faktör olmadı. Her zaman senin üniversiteye gideceğini, benim de rock yıldızı olacağımı ve sonunda bu yolculuk bittiğinde tekrar bir araya geleceğimizi düşündüm. Evlenip çocuk yapacağımızı. Ama çok çabuk ünlendik ve sen yanımda değildin, sonra da bittik ve ben tam bir enkaz oldum."

Yüzümden bir damla gözyaşı süzülüyor, hemen ardından bir diğeri geliyor. Onları siliyor, eğilip yanaklarımı öpüyor, kalbimdeki acıyla birlikte yüzümdeki nemi de siliyor.

"Seni incittiğim için çok özür dilerim." Başparmakları yüzümde bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Sana böyle ihanet ettiğim için. Bizi bu şekilde mahvettiğim için."

Kendimi yukarı kaldırıyorum, kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çok yakın bir şekilde kucaklarken dizlerim sert halıya bastırıyor. Tanrım. Gus. Bu adam.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kulağına, hafifçe burnumu çekerek. "Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Seni seviyorum, Vi." O da bana aynışevkle karşılık veriyor. "Ve bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordum. Tüm hatalarımı senin için düzeltmeye.

Sana her şeyimi vermek için

sana hiç söz vermedim." Esprili bir şekilde kıkırdıyor. "Yıllar boyunca sana o kadar çok söz verdim ki. Ama ne yaparsam yapayım ya da ne denersem deneyeyim, her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getiriyormuşum gibi hissediyorum."

"Hayır." Geri çekiliyorum ve birkaç santim öteden gözleriyle buluşuyorum. "Hayır, değilsin. Sen ve ben her zaman dürüst olduk. Her şey bittikten sonra bile, sana kızgın olmak için berbat bir zaman geçirdim. Neyin ortasında olduğunu biliyordum ve çok mutlu ve gururluydum. Ben sadece..." Başımı arkaya eğip tavana bakıyorum ve onu tekrar bulmadan önce olayları anlamlandırmaya çalışıyorum. "Artık yapamıyordum. Artık yapmak *istemiordum*. Aldatma canımı yaktı ve nihayetinde bizi bitiren de bu oldu. Ama ondan önce de birbirimizden uzaklaşıyorduk." Tartışmak üzereymiş gibi görünüyor ama onu durduruyorum. "Sen benim kalbimdesin, Gus. Her zaman da öyle olacaksın. Sadece şimdi çocukluğumuzdakinden farklı."

"Bazen keşke bunu değiştirebilsem diyorum."

Ellerimi başının arkasında aşağı yukarı gezdirerek usulca gülümsüyorum. Alınlarımız birbirine değiyor ve Gus bana gülümsüyor, sanki omuzlarındaki ağırlık hafiflemiş gibi.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bazen geçmişimizi olduğu yerde bırakmak gerekir. Bazen, bir başkasının eylemleri içinizdeki her şeyi değiştirir.

Bazen kelimeler o kadar güçlü bir şekilde tutunur ki onları duymadan edemez ya da özünüzü yeniden şekillendirmemiş gibi davranamazsınız.

Çünkü Gus'ı sevsem de artık kalbimin sahibi o değil. Bu, sebepsiz yere aşık olduğumuzun ilk işaretidir. Kalplerimiz onları çevreleyen her şeye karşı kördür.

Kardeşlerden biri kalbimi çoktan kırdı. Diğerleri ise onu tamamen yok etmeye hazırlanıyor.

SEKİZ

Jasper

DUŞTAN ÇIKARAK çabucak kurulandım, üzerime temiz kıyafetler giydim ve bir yudum daha burbon içerek bardağımı bitirdim. İstedığım gibi yakmıyor. Pahalı şeyler asla yakmaz ve Keith'in Jack Daniels'ının aksine Marco'nun bana verdiği tek şey bu. Belki de bunu ondan çalmalıyım çünkü bu içimdeki gibi acıtmıyor ve gerçekten acıtmasını isterdim.

Bu ne zaman bitecek?

Bunu nasıl durdurabilirim?

Kendime üç parmak daha içki koyuyorum ve kapının tokmağını çevirip odamdan çıkmadan önce derin bir nefes çekiyorum. Keith ve Spencer, Jules'un iki yanında oturmuş, ellerinde yarı boş içkilerle gülüşüyor ve samimi bir şekilde birbirlerine dokunuyorlar. Henry sandalyede oturmuş, tek bir odakla telefonunda geziniyor.

Gus ve Viola ortalıkta görünmüyor.

En kötü senaryoyu daha iyi hale getirmeye çalıştım. Aklıma gelebilecek her türlü mantığı o r t a y a attım. Ama basit gerçek şu ki, o burada değil.

Çünkü onunla birlikte. Ve ben onun gidişini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Henry bana bakma zahmetine bile katlanmadan, "Kulüpleri araştırıyoruz," diye anons ediyor. Önce kendime, tişörtüme, kot pantolonuma ve çıplak ayaklarıma, sonra da içkime bakıyorum. Bu gece hiçbir yere gitmiyorum, onun yerine son içkimi boğazımdan aşağı döküyorum ve bardağıma yere koymadan önce bileğimin tersiyle ağzımı siliyorum.

"Buralarda mı?"

Omuz silkiyor. "Bazıları var. Var mısın?" Cevabımı zaten bildiği için sırtıyor.

"Oh evet. Dans ve kolay am, işte geliyorum."

Jules homurdanıyor. "Tanrım, çok huysuzsun. Hep böyle huysuz muydun, yoksa Viola'nın kardeşinle oynaşması mı seni bozdu?"

Ona doğru dönüyorum ve hınzırca gülümsüyor, şeytani bir havayla birlikte inanılmaz derecede uğursuz bir şey daha var.

Bunu daha önce fark ettiğimi sanmıyorum, muhtemelen Viola'nın en iyi arkadaşı Jules'u hiç dikkate almadığım için, ama bu kızın nedenleri ve planları var ve şu anda hepsi beni mahvetmeyi içeriyor.

Vi ona bizim hakkımızda ne söyledi?

Jules bunu seviyor. Her neyse. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Gus ya da Viola'nın nerede olduğunu umursadığımı sana düşündüren nedir?" O hınzır gülümseme, avıyla oynayan bir aslan gibi bir santim daha büyüyor.

"Çünkü ona nasıl baktığımı gördüm. *Özellikle de* Gus onun üzerinde hak iddia ederken."

Keith, "Kesin şunu," diye tersliyor ama Jules onu duymazdan geliyor.

Koltuktan kalkıp bana yavaşça yaklaşıyor ve viski sayesinde reflekslerim yavaşlıyor. Ya da belki de bu kadın ve onun beklenmedikliği karşısında muhtemelen vermem gereken tepkiyi veremeyecek kadar hazırlıksız yakalandım.

Jules'un hiçbir şeyi umursadığını düşünmezdim. En azından daha önce hiç öyle görünmüyordu. Yine de dediğim gibi, ona pek dikkat ettiğimi söyleyemem.

"Vi ile aranızın pek iyi olmadığını biliyorum. Bana ne kadar çok kavga ettiğinizi söyledi. Birbirinizden ne kadar *nefret ettiğinizi*. Özür dilerim, Jas," diye mırıldanıyor, zerre kadar gerçek bir pişmanlık duymadan. Tam karşıma geçerek başını cilveli bir şekilde eğiyor ve elini omzuma doğru uzatıyor. "Senin deyiminle dadının kardeşine bu kadar aşık olması sinir bozucu olmalı. Şimdiye kadar buna daha alışkın olacağını düşünmüştüm."

"Jules-" Keith uyarır ama Keith onu elinin tersiyle iter.

Kaşlarım birbirine çarptı, kalbim göğsümde hızlandı. Ne oluyor be?

"Hepinizin zaten bilmediği bir şey söylemiyorum. Yani, onu bir iş için işe aldınız ve o her fırsatta onunla birlikte olmak için gizlice kaçıyor, öyle mi?" Jules omuz silkiyor, gülümsemesi sempatiye benzeyen bir şeye dönüşüyor ama bunu başarmaya yaklaşıyor. "Sadece senin için üzülüyorum, hepsi bu. Yine de onu suçlayamazsın. Yani, o ikisi, değil mi?"

Kıkırdıyor, ıslıl ıslıl gülümsüyor ve omzumu sıkıyor. Dokunuşu asit gibi. Gözlerinin içine bakıyorum, söylediği hiçbir şeyin gerçek olmadığına inanmak istiyorum.

"Her zaman sıırıslıklam olmuşlardır." Onu desteklemek için diğer çocuklara bakıyor ama ben şu anda onları fark edemiyorum bile. "Dürüst olmak gerekirse, onlara bu ikinci şansı vermiş olman bence harika. Viola hep bir şans istemişti. O şekilde sona erdiklerinde kalbi kırılmıştı. Bu gece bana onu hala ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Onunla geçirdiği bu zamanın ne kadar özel olduğunu."

Birden, sanki oda dönüyormuş gibi hissediyorum.

Eksenim sallanıp geri adım atmama yetecek kadar değişti. Neyse ki eli benden uzaklaştı.

Nefes alamıyorum ve olanlara bir anlam veremiyorum. Viola, Jules'a Gus'ı hâlâ ne kadar sevdiğini mi söylüyordu? Yani, ona bu gece mi söylüyordu? Buldukları her fırsatta gizlice kaçıyorlar mı? Bunu nasıl kaçırdım? Daha iki gece önce onu çağırdım ve-

"Tam bir pisliksin Jules," diye ısıyor Spencer, başının arkasına bakarak.

Ama Jules kararlı. Başını sallıyor, gözlerimin içine saf bir içtenlikle bakıyor. "Üzgünüm, tatlım. Viola'ya olan aşkın askıya alınmak zorunda. Siz çocuklar gösterideyken bu gece burada mıydınız?" Başını omzunun üzerinden çeviriyor ve ona doğru uyarıcı bir kaş kaldırıyor. "Oh, doğru, değildin. Sadece senden ayrıldığı için kızgınsın ve hâlâ onun için deli oluyorsun," diye karşılık veriyor Jules ve Spencer'ın beti benzi atıyor.

Viola'nın Spencer'la kısa bir süre çıktığını biliyordum.

Olan biten her şeyi bildiğimi sanıyordum.

Tüm geçmişi. Bu turun, bu seyahatin, kardeşimin ve Viola'nın tüm girdisi çıktısı.

Bunu nasıl bu kadar yanlış hesaplayabildim? Burnumun dibinde olanlara karşı nasıl bu kadar kör olabildim? Jules Viola'nın en iyi arkadaşı ve açıkçası bana bu konuda, en iyi arkadaşı hakkında neden yalan söylediğini anlayamıyorum.

O ana kadar aptalca kelimeler olduğunu düşünmüştüm. Gus göğsünü kabartarak poz veriyordu.

"Sarhoşsun, Jules," diye tersliyor Keith. "Sürtük gibi davranmayı bırak."

"Her neyse. Zaten Gus'la tekrar bir araya gelmeleri kimin umurunda?" Bu Spencer ve şu anda cidden keşke burada olmasaydı diyorum. Cidden hiçbirinin burada olmamasını isterdim.

Özellikle Jules, az önce evrenimi yok etti.

Kardeşimin onun peşinde olduğunu, onu hâlâ sevdiğini bilmek başka bir şey, onun bu duygulara yürekten karşılık verdiğini öğrenmek başka bir şey. Özellikle de-

Başımı sallıyorum.

Ŗu anda birlikteler. Onu bir mağara adamı gibi inine götürdü. Muhtemelen Ŗu anda onun içinde.

"Keith k busumu bölüyor ve bakışlarını tam olarak karşılayamasam da bana baktığını hissedebiliyorum. "Onları bir kez bile baş başa görmedim. Aslında, tüm bunların ne zaman olabileceğini hayal bile edemiyorum. O her zaman Adalyn'le birlikte ve dışarı çıktığımızda Gus'ın yanında her zaman bir kadın oluyor. Viola olmayan bir kadın."

Henry, "Yine de..." diye düşündü. "Gus yine iddiasını ortaya koyuyor. Sanırım hepimiz eninde sonunda peşinde olduğu Ŗeyin bu olduğunu biliyoruz. Bu muhtemelen sadece bir zaman meselesi." Yüksek sesle kıkırdıyor. "Yine de Ŗu anda odasında yalnızlar, yani..." diye devam etti, yüzüne alaycı bir sırıtma yerleşmişti.

Boğazımın arkasındaki yumruyu yutuyorum ve kendimi Jules'tan ve onun her Ŗeye gücü yeten ifadesinden uzaklaştırıyorum. Sanki içimi g rebiliyormuş gibi bana bakıyor ve bu durum dişlerimi sıkmama neden oluyor.

Alkolün etkilerini şimdiden hissediyorum. Çok içen biri değilim. En fazla bir ya da iki tane.

Sabah akşamdan kalma olmadan önce dursam iyi olacak.

Barı buluyorum ve kendime burada her ne halt varsa ondan yarım bardak daha dolduruyorum. Ellerim granit tezgâha yapışıyor, hava almaya çalışırken ciğerlerim parçalanıyor. Keşke gerçek böyle hissettirmeseydi. Karnıma bir yumruk ve kafama bir sopa yemiş gibi.

"Gus ve Vi bir yana, bunu ona daha önce söylemek istemiştim ama sonra Gus'la gitti ve fırsatım olmadı." Artık tatsızlaşan i kimden uzun bir yudum alıyorum ve Spencer'la yüzleşmek için dönüyorum. Yüz ifadesi sıkıntılı, kaşları  atık ve dudakları gergin; Ŗu anda içimde bir fırtına kopuyor olsa da ona odaklanıyorum. "Annesi geçen hafta yine barıma geldi."

Jules yüzünü buruşturarak benden uzaklaşıp Spencer'a dönüyor. "Onu gördüğünü bilmiyordum," diye fısıldıyor.

"Evet, Jules. Her şeyi görüyorum. Burası benim barım," gözlerini açarak göğsünü işaret ediyor. İçkisinden yavaşça bir yudum alıyor ve bardağı kalçasına dayıyor. "Seni dışarıda onunla tartışırken gördüm."

"Ne dediğimizi duydun mu?" Spencer başını sallıyor ve Jules yüksek sesle iç çekiyor. "Ona siktirip gitmesini söylüyordum. Vi'yi rahat bırakmasını. Onu nasıl bulabileceğini soruyordu. Deli, paragöz kaltak beni dinlemedi. Onu polis çağırmakla tehdit ettim, o da gitti."

"Vi biliyor mu?" Keith soruyor ve Jules sefil bir şekilde başını sallıyor. "Yani, annesinin eğlence programlarında gizemli kadından bahsedildiğini duyup Viola olduğunu anlaması ne kadar sürer?"

"Vi'ye söylemedim," diye itiraf ediyor Jules. "Onu üzmem istemedim. Belli ki annesi onun için son derece hassas bir konu. Ona annesinin bara ilk gelişini anlattım ve Viola hasta olacakmış gibi görünüyordu. Ona annesinin tekrar geldiğini söylemenin bir faydasını göremiyorum, ya siz?" Jules kaşlarını kaldırarak Spencer'a bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ayrıca," diye alay ediyor, "annesinin bir televizyonu olduğundan ya da o programları izlediğinden şüpheliyim."

Spencer ayağa kalkıyor, içkisinin kalanını bitiriyor ve bardağı bara götürüp yanındaki tezgâha koyuyor. "Muhtemelen hayır. Sadece geri dönmesi garip geldi, hepsi bu."

"Ona bu işten bahseden sendin," diye tersliyor Jules.

Spencer ona ters ters bakar. "Zaten bildiğini ve bu yüzden orada olduğunu düşündüm, ondan daha fazla para almaya çalışıyordu. Yine de neden geri geldiğini açıklamıyor."

Jules inanamayarak başını sallayarak bir nefes verir. "Ben de anlamıyorum. Ama Vi ona her zaman baktı, annesi tam bir uyuşturucu bağımlısı, amcık cadı olduğu zamanlarda bile. Belki de çalmış olsa bile bunu tekrar yapacağını düşündü. Belki de sadece uyuşturucu almak için biraz nakit para arıyordu. Her neyse. Son seferinde onu güzelce azarladım. Bir daha geleceğini sanmıyorum."

"Ve bu hoş notla, ben çıkıyorum." Henry ayağa kalktı, son içkisini de devirdi ve kapıya yöneldi. "Kim benimle geliyor?" "Ben," diye sesleniyor Spencer ve sırtımı sıvazlıyor. "Seni görmek güzeldi dostum. Beni ağırladığın için teşekkürler. Harika bir gösteriydi." Ben de ona bir Hızlıca sarılıp tokalaştıktan sonra Henry'yi kapıya kadar takip etti.

Keith bana göz kırpıp onlara katılıyor ve beni Jules'la yalnız bırakıyor.

"Kızıma söyle, ne zaman Gus'tan uzaklaşırsa onu arayacağım. yarın."

"Doğru. İyi eğlenceler."

"Her zaman kalabilirim," diye teklif ediyor, kahverengi gözleri kirpiklerinin altından benimkilerle buluşuyor, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme kıvrılıyor. Beni kısa sürede kendine çekiyor. "Birlikte bir içki daha içebiliriz. Biraz daha konuşuruz."

"Hayır, teşekkürler."

Jules iğneleyici bir kahkaha atar. "Ciddiydim, biliyorsun. Ona nasıl baktığını gördüm."

Başımı eğip onu inceliyorum. "Ne demek istiyorsun Jules? Bir şey gördüğünü düşünüyorsun. Aferin sana."

Sırıttıyor. "Onu seviyor, demek istediğim bu. Seni değil. İkinizin de incindiğini görmek istemiyorum. Tüm çabasını ona harcadığını, buradaki asıl işini ihmal ettiğini biliyorum." Buna itiraz etmek için ağzımı açıyorum, çünkü Viola'nın Gus'la ne sorunu varsa Ady'yle de inanılmaz bir ilişkisi var, ama Jules ben daha sözlerimi tamamlayamadan sözümü kesiyor. "Acaba o senin için doğru dadı değil mi? Ben bu işte daha iyi olurdum. Vi'den kurtul demiyorum. O Gus'la kalsın, sen ve ben de Ady'ye bakarız. Bu gece beni gerçekten sevdi. Çabucak kaynaştık." Elini uzatıp göğsümde gezdiriyor, bana doğru adım atarken kirpikleri titriyor, göğsünü göğsüme bastırmaya çalışıyor.

Şu anda benimle dalga mı geçiyor? Bu kız bunu düşünecek kadar sarhoş olabilir mi?

Jules'u pek tanımıyorum.

Sadece dolaylı olarak ve aslında ondan hiç hoşlanmamıştım. Bu karşılaşma kesinlikle onun hakkındaki ilk fikrimi değiştirmiyor.

Elini göğsümden çekiyorum ve kaşlarını çatıyor. "Dışarı çık, Jules. Vi'ye hoşça kal dediğini söylerim."

Bununla birlikte, onu kovarak arkamı dönüyorum. Öfkeli homurtusunu duyuyorum. "Tanrım, siz çocuklar çok aptalsınız. Ona körü körüne ve çaresizce aşık oluyorsunuz, oysa o sadece Gus'ı sevdi."

Ve lanet olası bir çocuk gibi kapıyı arkasından çarparak gitti. Öfke nöbeti geçirmesi ya da onu değil de Viola'yı istediğim için kıcının ağrması sadece benim umurumda olabilirdi.

Az önce çıktığı kapıya kaşlarımı çatarak Adalyn'inkine doğru kayıyorum ve ahşabı dinliyorum. Kıpırdadığını duymadığım için kapıyı olabildiğince nazikçe açıyorum. Ady yatağın ortasında, iki yanında doldurulmuş Mickey ve Minnie, Vi'nin ona verdiği plastik figürleri minik yumruklarıyla kavırıyor.

Bir süre Ady'nin uyumasını izliyorum ve kendi kendime usulca gülümsüyorum. "Seni seviyorum böcek," diye fısıldıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Süitteki ışıkların çoğunu kapatıyorum, içkimi alıyorum ve kanepeye taşıyorum. Otel kapısının kilidinin açıldığını duyduğum anda başım arkaya düşüyor.

Ve Viola içeri girer.

NINETEEN

Jasper

VIOLA, bakışları benimkini yakalamadan önce otel odasında etrafına bakınıyor. "Hey," diyor, beni burada yalnız bulduğuna şaşırmış gibi. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Dışarı çıkmak ister misin?" diye soruyor ve yanımdaki kanepeye oturana kadar odayı geçiyor.

Bu kadar yakın oturmasını istemiyorum.

Aramızda hâlâ bir metreden fazla mesafe var ama onun kokusunu alabiliyorum ve onu hissedebiliyorum ve bunu istemiyorum. Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylerler ama bence tamamen yanlış anlıyorlar. Nefretle bu kadar yakın savaşılan aşk değil.

Bu şehvet.

Zehirle sarılmış bir arzu. Aşk
bir kayıptır.

"Gus nerede?"

"Duş alıyor, böylece herkesle birlikte dışarı çıkabilecek." Uzanıp koluma dokunuyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor ama ben ona bunu yapmayı reddediyorum. "Cidden, Jas. Yolculuk boyunca hiç dışarı çıkmadın. Onlarla dışarı çıkmalısın."

"Gitmeyi mi tercih edersin?" Acı tonumu tutmaya çalışarak soruyorum. "Gus'la birlikte olmayı. Jules'la daha fazla zaman geçir. Ben burada iyiyim."

Viola uzun uzun i eker. Sonra hafif bir kıkırdama. "Pek sayılmaz. Jules'la daha fazla zaman geçirmek istesem de, tüm o seyahatler ve uzun geceler yüzünden çok yorgunum. Erkeklerin nasıl bu kadar çok dışarı çıktıklarını ve ertesı gece uyanıp her şeyi tekrar yaptıklarını anlamıyorum."

Bir saat önce içmeyi bırakmam gereken ikiden bir yudum daha alarak omuz silkiyorum. "Uğruna yaşadıkları hayat bu."

Viola kanepeye çöküyor ve bunu yaparken istemedenden de olsa bana yaklaşıyor. "Peki ya sen, Jasper Diamond? Sen ne için yaşıyorsun?"

Böyle anlar ya da sen gibi aptalca bir şey söylemeden önce dilimi yutuyorum. Bunun yerine ona çok daha basit ama daha az doğru olmayan bir şey söylüyorum. "Adalyn."

Bunun zerine gizli bir tebessüm ediyor. Sanki benim kalbimi arptırdığı gibi onun kalbini de arptırıyor.

"Peki ya sen Viola Starr? Sen ne için yaşıyorsun?"

Başını benimkine doğru çeviriyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve öylece hareketsiz kalıyor. Sanki bir şey bekliyormuş gibi. Karşılığında ona veremeyeceğim bir şey.

"Dışarı çıkmak hoşuna gitmiyor mu? Bu turun çılgınlığının bir parçası olmaktan?" Onun ağır sessizliğı arasında devam ediyorum.

Kaşlarını atıyor. "Bunun bana göre olduğundan emin değilim. Kesinlikle bunun için yaşamıyorum. Ady iyi bir gece geçirdi," diyerek konuyu değiştiriyor. "Onunla bir şey üzerinde çalışıyorum ve şu ana kadar oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Ne?" Ona doğru kayıyorum, kızım hakkında konuşurken gözlerimin önünde bir tanrıça gibi ona bakıyorum. Kardeşimle birlikte olduktan sonra. Ben gerçek bir piim.

"Bir şeylere geçişte sorun yaşadığını fark ettim. Özellikle de uygun bir aktiviteden uzaklaşırken. Ya da daha az elverişli bir aktiviteye katılmasını sağlamakta.

Görev. Örneğin bu akşam yatmak için hazırlanmak istemedi. Dişlerini fırçalamaktan nefret ediyor. Ama *Kahverengi Ayı*, *Kahverengi Ayı* kitabını seviyor, değil mi?" Başımı salladım. "Ben de ona önce dişlerini fırçalamasını, sonra da *Kahverengi Ayı*, *Kahverengi Ayı* kitabını okumasını söyledim."

"Ve bunu o mu yaptı?"

Evet diye mırıldanıyor. "Bunu onunla birkaç kez yaptım ve çok anlayışlı davrandı. Bilirsiniz, önce daha az olumlu bir görev, sonra sevdiği bir şey. Bu onu teşvik ediyor ve yapmasını istediğim şeyi yaparsa, sonrasında istediğini elde edeceğini anlıyor. Hatta bunu bana tekrarladı, yani bunu sözel olarak da ifade ediyor. O çok zeki, Jas. Hem de delicesine."

Uzanıp uzun, altın sarısı saçlarından bir tutam tutuyorum ve ucunu parmaklarımın arasında döndürüyorum.

Çok yumuşak. İpeksi.

Ve sarhoşum. Burbonla. Onunla. Hep onda. Adalyn'i sevdiği ve onunla ilgilendiği için. Bebeğimin ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir şampiyon daha.

Jules'un deli olduğu kesin. *Onu seviyor. Seni değil.* Belki tam deli değildir. Belki sadece sarhoş ve kıskançtır? Bu eğilimi anlıyorum. Bu arzuyu. Bunun için onu suçlayamam da.

Viola, Jules'un asla olamayacağı her şey.

"Bunu onunla denemem gerekecek. Seni yaparken izleyeceğim ve sonra deneyeceğim." Viola saçındaki parmaklarımı izliyor, aramızda koyu bir sessizlik oluşuyor. "Bunu ilk yaptığım zamanı hatırlıyor musun?"

Bunu ona neden sorduğumu hiç bilmiyorum.

"Beni öptüğün zaman. O gün ağacın altında."

O zamandan beri onu öpmedim. Zihnim o güne geri dönüyor. Bir şekilde tüm hayatımın akışını değiştiren o öğleden sonraya.

Çimenlerin üzerinde bana doğru yürümesini izledim, uzun bacakları ve beyaz tişörtünün altından görünen dolgun karnı. Ben de

Sonunda cesaretimi topladım ve ona cebirle bir not yazdım. Benimle burada, evinin yakınındaki ağaçta buluşmasını istedim. Ve o da geldi.

"Hey," dedim, gözlerim onun mükemmel özellikleri arasında dans ederken gülümsemem büyüyordu. "Başardın."

"Başardım," diye yineledi ve sonra hafifçe yüzünü buruşturdu. O da en az benim kadar gergindi. Ellerini kısa kot şortunun ceplerine soktu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve sessiz bir nefes aldı. "Ben buraya gelirken sen ne yazıyordun?"

Ona doğru birkaç adım attım, nadiren sergilediğim bir renk yanaklarımdan yukarı doğru yükseldi. Onun hakkında yazıyordum. Her zaman onun hakkında yazardım. "Sadece biraz şiir. Özel bir şey değil."

"Okuyabilir miyim?"

Kimsenin okumasına izin vermedim.

Başımı salladım, uzanıp beline kadar uzanan sarı saçlarından bir tutamı kavradım ve parmaklarımdan arasında dolaştırdım. Onunla yüzlerce kez takılmıştım. Belki daha fazla. Tek başıma. Gus'la. Ama bu anla ilgili bir şey bana farklı geldi. Aramızda bir gerilim vardı, tatlı ve büyümlü bir şey. İçinde yıkandığımız erken sonbahar havası gibi tadı olan bir şey. Beni bir pervanenin aleve yaklaşması gibi ona yaklaştıran bir şey.

Saçlarını hafifçe çekiştirerek, bedenlerimiz neredeyse aynı hizaya gelene ve aramızda sadece birkaç santim kalana kadar onu ileri doğru ittim. "Sana bir şey sormak istiyorum," dedim, sesim biraz ürkekti, gözlerim yüzünün çizgilerinde dans ediyordu. Gözlerimi dudaklarına diktiğimde kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Çok dolgundu. Pembeydi. Çok güzeldi. Onunki de benimkine aynısını yaptı ve kanım damarlarımda kükredi.

"O da ne?" diye sordu, ben devamını getirmeyince.

"Bu," diye fısıldadım, bana çarpana kadar saçlarını tekrar çekiştirdim. Elleri refleks olarak destek için omuzlarımı kavradı. Benimkilerden biri kalçasına indi, diğeri saçlarına daha da gömüldü.

Dudaklarım dudaklarına yapışmadan saniyeler önce aptal gibi sırttım. Uzun bir saniye boyunca orada durdular, hareket etmiyorlardı ama nefes alıp veriyorlardı. Dehşete kapılmıştım. Beni itmesini bekliyordum.

Bana gülümsedi ve sanki beklediğim şey buydu çünkü bunu hissettiğim anda başım bir tarafa, onunki diğer tarafa eğildi ve dudaklarımız senkronize bir şekilde hareket etmeye başladı. Sanki hiç de öyle olmadıkları halde alıştırma yapıyorlarmış gibi.

Vanilya ve güneş ışığı gibi kokuyordu ve tadı şeker gibiydi.

Bir santim geri çekildim, gözlerinin içine baktım ve onun gülümsediği şekilde gülümsedim. Sonra onu tekrar öptüm, uyuşturulmuş ve ağırlıksız hissediyordum.

Ona doyamadım.

Kısa süreli bakışlar ve başımı döndüren derin dalışlar. Nefes almak için geri çekildim ve dudaklarını yalayışını izledim. Alnım onunkine düştü.

"Artık sonsuza dek birbirimize bağlıyız," diye söz verdim. "Bunu biliyorsun, değil mi? Seninle bir ilk öpücük asla yeterli olamaz."

Ona bakıyorum, dudaklarımdaki tadını yeniden yaşıyorum. Eve gittim ve bunun hakkında koca bir şarkı yazdım. Seninle bir ilk öpücük asla yeterli olamaz - bahse girerim ona da bu dizeyi yazdığımı biliyordur.

Yıllar sonra bana bak, hala aynı kıza takıntılıyım.

Sonunda gözlerimin içine bakacak cesareti buluyor. Kilidi parmağıma doladım, nazikçe çekiştirdim. O gün yaptığım gibi. "Saçların eskisinden daha kısa."

"Her yıl bir yere gidiyorum ve bağışlayabilmeleri için on santimlik bir at kuyruğu kestiriyorum."

"Bağışlamak mı?"

Başını sallıyor. "Kanser olan ve tüm saçlarını kaybeden insanlar için peruk yapılmak üzere."

Parmakları başımın arkasını buluyor, Dallas'ta yatakta yaptığı gibi saçlarımda geziniyor. Çok iyi hissettiriyor, çok güzel kokuyor ve ben-

"Gus muhtemelen seni bekliyordur."

Başını sallıyor. "Hayır. Değil."

Sonra yukarı tırmanıyor ve bacaklarıma biniyor.

Elim çıplak kalçalarına gidiyor, bakışlarım onu takip ediyor. "Neden hep etek giyiyorsun?"

"Onları seviyorum. Onları giydiğimde kendimi güzel hissediyorum."

"Onları giydiğinde güzelsin. Sen her zaman güzelsin." Bardağı diğer elimden alıyor ve yan masaya koymadan önce küçük bir yudum alıyor.

"Ne kadar sarhoşsun?"

"Oldukça sarhoş," diye itiraf ediyorum, hâlâ kremi kalçalarına bakıyorum. Nasıl oldu da kucağıma çıktı? Neden bana bunu yapmasına izin veriyorum? "Öğretmen olmak istemene ne sebep oldu?" Soruyorum çünkü ona sıradan bir şey sormazsam onu öpeceğim.

Gülümsediğini duyar gibiyim. "Her zaman öğretmen olmak istemişimdir." "Neden özel eğitim? Neden otizm?"

Çünkü... Otistik bir kızım varken Viola'nın -*Viola'mın*- otizm konusunda uzmanlaşmış bir özel eğitim öğretmeni olma ihtimali nedir ki? Bilmediğini biliyorum. Bunu ben Adalyn'i doğurmadan önce seçtiğinin farkındayım. Bunun bir tesadüf olduğunu biliyorum. Ama gerçekten böyle şeyler var mı?

Bu bir şekilde bu kadının benim olması gerektiği anlamına mı geliyor?

"Biraz daha fazla yardıma ihtiyacı olan çocuklara yardım etmeyi seviyorum. Üniversitedeyken bir ilkokulda rotasyon yapmıştım. Orada sözel olmayan ve özellikle diğer çocukların yanında çok fazla davranış problemi yaşadığı söylenen küçük bir çocuk vardı. Her neyse, grubumdaki diğer öğrencilerden hiçbiri onunla çalışmak istemiyordu ama beni izlerken yakalıyordum ve bir gün yanına oturdum. Onunla konuşmadım. Sadece bir süre birlikte boyadık ve sonra gitmem gerekti. Ertesi hafta yine yanına oturdum, bu sefer konuşurken onunla biraz işaretleşmeyi denedim

ve o da dinledi. Pek bir şey bilmiyordu, hiç konuşmadığı için bu benim için şaşırtıcıydı. Başöğretmen bana ailesinin teşhis konusunda biraz inkarcı olduğunu söyledi. Konuşmayarak inatçılık ettiğini düşünüyorlardı. Bu beni çok üzdü ve ona işaret dilini öğretmeye başladım. Orada geçirdiğim zamanın sonunda akıcı bir şekilde işaret ediyordu ve davranışsal patlamaları daha azdı. Elbette başka eksiklikleri de vardı ama onun hayatında gerçekten bir fark yarattığımı hissettim. Hatta bir keresinde ailesiyle oturup konuştum ve onlar da işaret dilini öğrenmeyi ve bu konuda onunla birlikte çalışmayı kabul ettiler. Bundan sonra, yüksek lisansımı bu konuya odaklanarak yapmaya karar vermek çok kolay oldu."

Önemsiz bir soru olarak başlayan şey beni tamamen ve tamamen kör etti.

Ona tekrar tekrar aşık olabileceğimi fark etmemiştim. Ama az önce olan tam olarak buydu, tam burada, tam şu anda.

Her lanet gün bir şey yapıyor. Ya da bir şey söylüyor. Ve ben yeniden aptal oluyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"Her şeye gülümse. Her lanet günü iyimserlikle karşılamak mı? Bunun ağırlığını hiç hissetmiyor musun?"

Eli çenem boyunca ilerliyor ve ben gözlerimi kapatıp dokunuşuna yaslanıyorum.

"Elbette var. Bazen tüm bu ağırlık göğsüme o kadar ağır oturuyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Hayatım o kadar da harika geçmedi." Gözlerim yüzündeki çizgileri yutuyor, şu an olduğu gibi kaşlarını çatığında bile o kadar güzel ki. "Aslında, dürüst olmak gerekirse, oldukça baktandı. Ve evet, oturup bunun tadını çıkarabilirdim. Acı ve kırgın olabilirdim. Pes edebilirim. Bunu yapmak o kadar da zor olmazdı." Başını eğiyor, saçları dar omuzlarına dökülüyor. "Ama o zaman nerede olurdum?"

Sorusu aramızda asılı kalıyor ve benim ona verecek bir cevabım yok. Vazgeçmek ona göre değil, bu yüzden onun retorik sorusunu eğlendirmeye bile zahmet etmiyorum.

Soru.

"Buna rağmen gülümsüyorum Jasper, çünkü alternatifinden çok daha iyi. Tek yapabildiğim ilerlemeye devam etmek ve bir sonraki adımın bir öncekinden daha kolay olmasını ummak."

"Sonraki adımlarınızı kolaylaştırmak istiyorum." Gözleri bana bakarken parlıyor.

"Zaten yaptın."

Başımı sallıyorum. Onun Adalyn için yaptıklarına karşılık benim yaptığım hiçbir şey yeterli gelmiyor.

Benim için.

"Adalyn sana sahip olduğu için çok mutluyum," diyorum ona o kadar içtenlikle, arkasındaki gerçek nefesimi kesiyor. Ben mutluyum. Bunun beş aydan fazla sürmesi için her şeyimi verirdim. Ona kalıcı bir iş teklif edebilirdim ama o kadar cesur değilim. Kalbim bunu kaldıramaz.

Kolay olanı söylemek yerine. Basit olanı. Viola beni ezmenin tam zamanı olduğuna karar verdi.

Parmakları saçlarımda geziniyor, gözlerim onunkilere kayana kadar çekiştiriyor. "Gitmek için milyonlarca sebebim var, Jasper. Milyonlarca. Beni her gün sınırlarımın ötesine itiyorsun. Benden nefret ediyorsun. Beni görmezden geliyorsun. Benimle kavga ediyorsun. Benimle alay et. Beni baştan çıkar. Aynı nefeste yaşadığımı ve unutulduğumu hissettir. Gitmek için milyonlarca sebebim var. Kalmak için bir nedene ihtiyacım var. Tek bir neden.

senin küçük kızın değil."

Ona bakıyorum, parmaklarım uzun saç tellerini yüzünden geriye doğru tarıyor. Bu nedeni dilimde tutuyorum, beni ateş gibi yakarken tatlılığını tadıyorum. Bu peşini bırakamayacağım bir gerçek. Onun sahip olmasına hazır olmadığım bir gerçek.

Muhtemelen asla olamayacağım.

"O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Bu nasıl bir sebep?"

Başını bana doğru sallıyor, hayal kırıklığı hissediliyor. "Şu anda ben karanlıkta kucağında otururken gerçekten bunu mu düşünüyorsun? Geçen hafta birlikte yaptığımız onca şeyden sonra? Onu sevdiğimi mi?"

"Aramızda önemli olan tek şey bu." "Sen bir yalancısın."

"Öyle miyim?" Başımı eğerek soruyorum, Jules'un sözleri kafatasımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, bırakın düşünmeyi, onları zorlukla görebiliyorum. *Onu seviyor. Seni değil.* Tekrar ediyorum, Jules'un bana bu konuda yalan söylemesi için ne sebep olabilir ki? Onlar en iyi arkadaşlar. Muhtemelen birbirlerine her şeyi anlatan en iyi arkadaşlar. Kızlar böyle yapmaz mı?

"Artık sana baktığımda böyle acı çekmek istemiyorum. Seni düşünmeden edemezken senden nefret etmekten yoruldum."

Dudaklarım boynunun dibine, tam altımda titreyen nabzının üzerine iniyor. Gözlerim kapanıyor ve sessiz bir nefes alıyorum. *Seni sevmekten ama sana sahip olamamaktan yoruldum.*

"Benden nefret etmiyorsun, Viola."

"Haklısın. Senden nefret etmiyorum, Jasper. Karar veremeyen sensin."

"Benden ne istiyorsun?" Tenine karşı konuşuyorum. "Ona ait olduğunda sana ne vermem gerektiğini düşünüyorsun? Senden nefret etmeyi bırakmamı mı istiyorsun? Tamamdır. İyi olmamı mı istiyorsun? Deneyebilirim. Bu şeyi içimizden söküp atmamı mı istiyorsun? Yapacağım. Bana ne istediğini söyle, ben de sana her şeyi vereyim. Çünkü gitmek için milyonlarca nedenin varken ve kalmak için kızımdan başka bir neden ararken, gitmen için de milyonlarca nedenim varken sana kalman için verebileceğim tek neden o."

Nefesi kesiliyor, dilim dışarı çıkıp tadına bakarken başı geriye düşüyor.

Ellerim saçlarından ayrılıyor, dar omuzları boyunca, göğsünün üstünden, kaburgalarından aşağı kayıyor, başparmaklarım gömleğinin içinden dolgun göğüslerinin yanlarını okşuyor. Ellerim belini kavrarken vücudu benimkine karşı titriyor, burnum boynunun uzun sütununda kayıyor.

Onu yalayıp emerken ve orasını öperken bedenim kendini tutamıyor. Sadece orasını.

Eğer onun ağzını öpersem, geri dönüşü olmaz.

"Senin bana, benim sana duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacın var," diye fısıldıyor, saçlarımın ucunu acıyla çekiştirirken sesi arzuyla doymuş, onu cezalandırdığım için beni cezalandırmaya çalışıyor.

Ona karşı sırtıyorum, çenesini ısırıyorum.

"Sana her zaman senin bana olduğundan daha çok ihtiyacım oldu." Parmaklarım eteğinin kenarına kadar iniyor, kenarıyla oynuyor. "Ama asıl soru şu: Buna ne kadar ihtiyacın var?" Eteğinin altından kayıyorum, ipeksi külotunu yukarı ve aşağı kaydırıyorum. İnce kumaşın arasından ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde bir iniltiyi bastırıyorum. "Bu benim için mi yoksa ondan mı?"

İnlemekle hırlamak arası bir ses çıkarıyor. "Aramızdaki hiçbir şey onunla ilgili değil. Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

Aramızdaki her şey onunla ilgili. Bunu ne zaman anlayacak?

"Bana ne istediğini söyle, sana her şeyi vereyim," diye tekrar mırıldanıyorum, tenini yalıyor ve kemiriyorum.

Duramıyorum. Durmam gerektiğini bildiğim halde kendimi durduramıyorum. Daha önce onun tenini hiç tatmamıştım ve şimdi tattığıma göre, tutduğum tüm irade gücü yok oldu.

Tek istediğim onun her şeyi olmakken, ben onun yanında bir hayvanım. Ona sahip olmak. Ona sahip olmak. Benden başka her şeyi aklından çıkarmak. Sarhoş olabilirim, ama onunla kafam çok iyi.

Benden uzaklaşıyor, ben ona bakarken başım tembelce kanepeye düşüyor, parmağım hala onun sıcaklığına sürtünüyor. Bir an için bunu yapmama izin veriyor; gözlerinden bana yansıyan arzum, sikimi kotuma doğru zorluyor.

Bunu hissettiğini biliyorum.

Beni ne kadar zorladığını hissediyor.

Külotunu kenara itmek ne kadar kolay olurdu? İçine girmek? Sonunda onu *hissetmek*?

"Verecek misin?" diye soruyor ve ellerim donuyor. "Bana gerçekten bir şey verecek misin?"

Bileğimi kavlıyor, elimi külotundan ve eteğinin altından çekip çıkarıyor. Tutuşunu ayarlıyor ve parmaklarımı dudaklarıma götürmeye zorluyor. Otomatik olarak açıyorum ve onları ağzımın içine kaydırıyor. Özünü emiyorum, tadına bakarken birazcık ölüyorum.

Her şey ve daha fazlası ama yeterli değil.

"Çünkü içimden bir ses bana istediğim tek şeyi vermeyeceğini ya da veremeyeceğini söylüyor." Eğiliyor, alt dudağımı dişleriyle yakalıyor ve çekiştiriyor, kendi tadına bakıyor. "Senden bundan daha azına sahip olamam." Parmaklarını göğsümde gezdiriyor, tam kalbimin üzerinde durduklarında duraklıyor. O noktaya öyle sert bastırıyor ki, ne demek istediğini anlamamak imkânsız. "Kendini tehlikeye atmaya hazır olduğunda bana haber ver, Jasper. Seni bekliyor olacağım."

Ve böylece Viola Starr kucığımdan indi ve kapımdan çıkıp gitti.

Benden uzaklaştı, benden en büyük parçayı da yanında götürdü.

O haklı. Kendimi tehlikeye atmaya istekli değildim. Savaşmaya istekli olmadım. Onun için her şeye meydan okumaya. Belki Jules yalan söylüyordu. Belki Viola Gus'ı sevmiyordur.

Belki, sadece belki, onun yerine beni istiyordur.

Onu kazanmamın tek yolu kendimi ortaya koymaksa, sanırım kaybedecek bir şeyim kalmadı.

Kalbim hariç.

Kardeşim hariç.

Tüm lanet dünyam hariç.

****Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? [Onu Sevmekten Nefret](#) Et kitabını kapın ve Jasper ile Viola'nın hikayesinin heyecan verici sonunu okuyun!**

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

[Haber bültenime kaydolun](#) ve ÜCRETSİZ bir kitap kazanın!

AYRICA J. SAMAN TARAFINDAN

Wild Minds Düet:

Ondan Nefret

Etmeyi [Sevmek](#)

[Ondan](#) [Nefret](#)

[Etmeyi Sevmek](#)

The Edge Serisi:

[Baştan Çıkarmanın Sınırı](#)

[Sonsuzluğun](#) Sınırı

Aklın Sınırı

Yeniden Başla

Serisi: Yeniden

Başla Yeniden

Başla

Benimle Başla

Las Vegas Günah

Serisi: Günaha

Dokunmak Günahı

Yakalamak [En](#)

[Karanlık Günah](#)

Bağımsızlar:

Aşk Yeniden

Yazıldı

Güzel Potansiyel

Pervasız Aşk

İleri - ÜCRETSİZ

KITAP NOTUNUN SONU

Beni daha önce okumamış olanlar için, kitabın bu bölümü genellikle her şeyi açıkladığım kısımdır. Ancak... bu sadece birinci kitap, o yüzden çok derinlere inemiyorum.

Jasper ve Viola için çok şey var. Daha gelecek çok şey var.

Bu yüzden, benimle birlikte orada kaldığınız için teşekkür edeceğim. Umarım bu çifte ikinci kitabı okuyacak kadar bağlanmışsınızdır. İkinci yarıda Jasper'ı görmek için sabırsızlanıyorum. O gerçekten her şey!

Ayrıca en sonunda sizin için özel bir sürprizim var.

Aileme, editörüme, betalarım, sokak ekibime ve okur grubu arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!!!

Pervasız Aşk'tan bir alıntı için okumaya
devam edin! XO ~ J. Saman

PERVASIZ AŞK - ÖNSÖZ

Lirik

Ona bakmadan duramıyorum. İki kısa kelimeyi tekrar tekrar okuyup duruyorum. Çok basitler. Aslında düşünürseniz etkileyici değiller. Ama bu iki kelime her şeyi ifade ediyor. Bu iki kelime ruhumun en karanlık derinliklerine, yıllar boyunca metodik olarak kapattığım kısma dalıyor ve uyuyan volkanı uyandırıyor. İki basit kelime nasıl olur da bu duygu kuyusunu bu kadar çabuk patlatabilir?

Eve gel.

Mesajın geldiğı numarayı tanımıyorum. Bilinmiyor olarak görünüyor. Ama tanımak zorunda değilim. Kimden geldiğini biliyorum. İçgüdüsel olarak biliyorum. En azından vücudum biliyor, çünkü kalp atışlarım tavan yaptı. Midem şiddetli ve kötü bir şekilde sıkıştı.

gizli, hastalıklı kelebekler. Alnım terden sırlıslık ve ellerim telefonumu tutarken titriyor.

Kaliforniya'da saat erken. Şafak bile değil ama uyanığım. Uyanık olmadığım zamanlarda bile her zaman uyanığım ve telefonum ne yazık ki başka bir uzantı haline geldiğinden beri sürekli benimle.

Bu bir New York alan kodu.

Allah kahretsin! Beni sakinleştirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmayan derin, titreyen bir nefes emiyorum, sonra yapabileceğim tek şekilde cevap veriyorum.

Ben: ***Bu kim?***

Mesaj balonu anında belirdi, sanki beni bekliyormuş gibi. Sanki yanlış numara olmasına imkan yokmuş gibi. Sanki parmakları yeterince hızlı cevap verememiş gibi.

Bilinmiyor: ***Bunun kim olduğunu biliyorsun. Eve gel.***

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Donup kaldım. Dört yıl oldu. Dört lanet yıl. Ve bana böyle mi ulaşıyor? Benimle böyle mi iletişime geçiyor? Beni tüketen duyguların saldırısından kendimi korumak için acınası bir çabayla ağır yorganı başımın üzerine çekerek yatağıma geri dönüyorum. Telefonumu göğsüme yaslıyorum, kırık kalbimden geriye kalanların üzerine.

Acı çekiyorum. Kızgınım. Berbat durumdayım ve kırıldım ama yine de kırılıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir insan zaten kırılmışken nasıl kırılmaya devam edebilir? Dört yıldır görmediğim bir insan beni nasıl hâlâ böyle etkileyebilir?

O hain cihazı duvara fırlatıp parçalamak istiyorum. Pencereden olabildiğince sert bir şekilde fırlatmak ve kumsalın diğer ucundaki Pasifik'e ulaşmasını, orada bir daha geri dönmek üzere sürüklenip gitmesini ummak istiyorum. Ama yapmadım. Çünkü merak hain bir sürtüktür. Çünkü her şeyim olan ve artık hiçbir şeyim olmayan adamın bunca zaman sonra neden benimle iletişime geçtiğini ve eve dönmemi istediğini bilmek zorundayım.

Bilinmiyor: *Burada, eski odamda, yatağında oturuyorum ve odaklanamıyorum. Düşünmem gereken şeyi düşünemiyorum. Bu yüzden eve gelmene ihtiyacım var.*

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum, inatla düşmeyi reddediyor ama yine de görüşümü engelliyor. Söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey. Tamamen saçma ama yine de değil. Onu hâlâ ne söylediğini ve ne söylemediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Ben: *Neden?*

Bilinmiyor: *Çünkü sana ihtiyacım var.*

Ben: Yapamam. İşle çok meşgulüm.

Bu bir çeşit yalan. Yani, birkaç gün içinde Gökkuşuğu Balosu için New York'a gideceğim. Ama bunu bilmesine gerek yok. Ve onu görmek istemiyorum. Kesinlikle, kesinlikle, istemiyorum.

Bilinmiyor: *Babam felç geçirdi.*

Gözlerim kapanıyor ve bir elimle onları kapatıyorum. Nefes alamıyorum. Soluk soluğa bir hıçkırık boğazımın arkasından kaçıyor ve çiğ tadıyla beni yakıyor. Tanrım. Şimdi ne yapacağım ben? Babasını seviyorum. Yüce İsa. Şimdi ona nasıl hayır diyebilirim? Umutsuzca ihtiyaç duyduğum şekilde bundan nasıl kaçınabilirim? *Kahretsın.*

Ben: *Özür dilerim. Bilmiyordum. O iyi mi?*

Yaşayacak ama durumu iyi değil. Yoğun bakımda. Kalp krizinden sonra olduğundan daha kötü.

Başımı ileri geri sallıyorum. Gidemiyorum. Eve gidemem. İki ay önce ailemi ve kız kardeşimin ailesini ziyaret etmek için oradaydım. İşim var, o kadar çok işim var ki zar zor yetişiyorum. Onu görmek istemiyorum. Buna dayanamam. Onu göreceğim ve kendime hissetme izni vermediğim her şeyi hissedeceğim. Tekrar içine çekileceğim.

Artık her şey farklı.

Öyle. Durumum tamamen değişti ama onu arayıp bunu söyleyecek cesaretim hiç olmadı. Çoğunlukla incindiğim için. Çoğunlukla çünkü

Kendimi terk edilmiş ve itilmiş hissettim. Bunun en büyük nedeni, ayrı geçen bunca zamandan sonra bunun bir önemi olmayacağından korkmamdı. Eğer onu şimdi görürsem, ne kadar değiştiğini bilerek...Kahretsin. Ben sadece... Siktir. Yapamam.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Terden sıırıslıklam oldum. Sığındığım battaniye şimdi beni boğuyor. Babası hayatta olduğu için rahatladım. Onunla hâlâ ayda bir kez konuşuyorum. Dur, düzelteyim. Beni hâlâ ayda bir *arıyor*. Ve konuşuyoruz. Jameson hakkında değil. Asla onun hakkında değil. Sadece ben ve hayatım hakkında. Jameson'ın benimle iletişime geçmesi beni mahvetti. Bu oyunu oynayamam. Hiç oynayamadım. Onunla ya hep ya hiçti.

Bilinmiyor: ***Seni özledim.***

Kelimelere bakıyorum, tekrar okuyorum, sonra çok hızlı cevap veriyorum, ***Yalancı.***

Bilinmiyor: ***Asla. Seni çok özledim.***

Sanırım az önce öldüm. İçimdeki her şey durdu. Kalbim atmıyor. Nefesim göğsümün içinde durdu, dışarı çıkamıyor. Zihnim tamamen boş. Ve her şey yeniden canlandığında, yapabileceğimi hiç bilmediğim kızgın, yakıcı bir öfkeyle dolup taşıyorum.

Bilinmiyor: ***Hala orada mısın?***

Ben: ***Ne söylememi istiyorsun?***

Bilinmiyor: ***Bilmiyorum. Bu konuda kararsızım. Lütfen eve gel.***

Ben: ***Neden?***

Bilinmiyor: ***Çünkü sana ihtiyacım var. Çünkü onun sana ihtiyacı var. Çünkü ben her zaman başkasına aşık olmak için sana kafayı takmakla meşguldüm. Çünkü umut ederek hata yapıp yapmadığımı bilmem gerekiyor.***

Başımı şiddetle sallıyorum, çıkarabildiğim en yüksek, en tiz çığlığı çıkarıyorum. Hiç yardımcı olmuyor ve benim de yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var. Yataktan fırlayarak aceleyle balkon kapısına gidiyor, kilidini açıyor ve ardına kadar açıyorum.

Temiz hava. Temiz havaya ihtiyacım var. Hatta Güney Kaliforniya'nın temiz havasına. Tuzlu bir okyanus sisi yüzüme çarpıyor ve üzerimdeki tere yapışıyor. Dışarısı hâlâ karanlık. Şafak henüz gece mavisi gökyüzüyle oynaşmıyor.

Okyanusun siyah genişliğine bakıyorum, dalgaların çarpışını dinliyorum ve iç çekiyorum. Onu tanıyordum. Yıllar boyunca onu bir ya da yirmi kez Facebook'ta takip etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Siyasi figürlere ve pop yıldızlarına özgü bir tutkuyla ondan nefret etmek için kendimi zorladım. Ama bu? Beni özlediğini söylemesi mi?

Beni görmek bunu değiştirmeyecek. Ama madem soruyorsun, soruyorsun.

Hemen cevap veriyor ve ben de kendimi tutamayıp biraz sırtıyorum. *Beni hâlâ önemsiyorsun Jameson Woods.* Hain düşüncüyü yakaladığımda, anında kapatıyorum. Çünkü eğer umursasaydı, mesajının bir anlamı olsaydı, o zaman ben burada olmazdım, o da orada olmazdı ve bu saçma sapan sabahın dördündeki mesaj konuşması gerçekleşmezdi.

Bilinmiyor: ***Sormuyorum. Seni görmek her şeyi değiştirebilir. Ama bundan daha fazlası, burada yanımda olmana ihtiyacım var. Babam seni görmek isterdi. Eve gel.***

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum!

Ben: Eve gelemem. Beni manipüle etmek için babanı kullanmayı bırak.

Elimdeki tek oyun bu. Eve dönebilirsin. Gelebileceğini biliyorum.

Biriyle mi görüşüyorsun? Cevap vermeden önce, hayırdan başka bir cevap beni şu an öldürebilir.

Hırlıyorum, yanımdan geçen birinin duyup duymamasını umursamıyorum. Bunu bana nasıl yapabilir? Nasıl bu kadar bencil olabiliyor? Bana neler yaşattığını bilmiyor mu? Dört yıl sonra hâlâ yolumu bulamadığımı? Cevap vermemeliyim. Telefonumu fırlatıp atmalı ve asla arkama bakmamalıyım.

Ben: ***Hayır. Ve sen bir piçsin.***

Bilinmiyor: ***EVET. Evet! Lütfen. Resmen yalvarıyorum. Gerçekten, Lee. Saçmalamıyorum bile. Berbat durumdayım. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen!!!!***

Ben: ...

Bilinmiyor: ***Bu ne anlama geliyor?***

Düşünüyorum demek. Dur!

Gözlerim hiçbir şeye kilitlenmiyor, zihnim bir dakikada bir mil dönüyor.

Lee. Bana Lee derdi. Bu lakap en çok canımı yakan şey olabilir. Ve şimdi benden eve gelmemi istiyor. Jameson Woods, sonsuza dek benim olduğunu düşündüğüm adam onu görmek için eve gelmemi istiyor. Peki ne için? Uzun zamandır unutulmuş bir kaşıntıyı kaşımak için mi? Yaptığı şeyden dolayı uzun zamandır terk edilmiş suçluluk duygusunu yatıştırmak için mi? Neden buna kanayım ki?

Tekrar iç çektim çünkü nedenini biliyorum. Eve asla erkek getirmememle aynı sebepten. Artık tam olarak içinde yaşamıyor olmama ve uygun olmaktan uzak olmasına rağmen bu evden vazgeçmememin nedeni de bu. Telefonumu kırmak yerine bu konuşmaya devam etmemin nedeni de bu.

Jameson Woods.

Vücudumdaki silinmez mürekkep. Ruhumdaki yara izi. Kalbimdeki yarık.

Bilinmiyor: ...

Öne doğru eğilip dirseklerimi korkuluğun kenarına dayadığımda küçük bir kahkaha atmama engel olamıyorum. Serin rüzgâr saçlarımı savuruyor ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Onu bu şekilde eğlendirdiğim için.

Ben: ***Bu ne demek?***

Bilinmiyor: ***Sabırsızlanıyorum demek. Lütfen. Eve gelmene ihtiyacım var. Biliyorum, ben bir piçim. Senden bunu istemem gerektiğini biliyorum. Ama istiyorum.***

Bilinmiyor: En azından biraz merak etmiyor musun?

EVET!

Hayır!!!!!! Ve piç seni kapsamıyor.

Bilinmiyor: ***Lütfen. Her şey kontrolden çıkıyor ve seni görmem gerek. Bilmem gerek.***

Ben: ***Zaten biliyorsun.***

Bilinmiyor: *Senin hakkında mı?*

Ben: *Evet, yoksa sabahın dördünde bana mesaj atmazdın.*

Bilinmiyor: *Burada saat yedi. Bu geleceğin anlamına mı geliyor?*

Ben: ...

Bilinmeyen:

... Ben: *Evet.*

Telefonum parmaklarımın arasından kayarak balkonumun sert zeminine çarpıyor. Telefonum tekrar çalışıyor, ses yerden yankılandığı için şimdi biraz daha yüksek. Açmıyorum. Aşağı bakmıyorum. Bana teşekkür edip etmemesi ya da aklına gelen başka bir şey umurumda değil. Umurumda değil. Bilmek istemiyorum.

Çünkü kafamı toparlamakla meşgulüm.

Kendimi kilitliyorum.

Babası için endişeleniyorum ve onu görmek istiyorum, kendi gözlerimle iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Eve gideceğim ve onu göreceğim. Onu göreceğim ve daha önce hiç yapamadığım bir şeyi yapacağım. Veda edeceğim. Gözlerim kapanıyor ve kendime geçmişe dönme izni veriyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlamak için. İzin verirsem beni parça parça edecek tatlı işkencenin tadını çıkarmak için. Çünkü neye bulaştığımı biliyorum ve o uçaktan indiğimde hiçbir şeyin bir daha doğru olmayacağını da biliyorum.

*** Lyric ve Jameson'ın başına bundan sonra neler geleceğini öğrenin!

[Reckless Love'a](#) bugün tek tıkla!